

KUTU ADAM

ABE KOBO

ABE KOBO

Abe Kobo 1924’te doğdu, 1993’te öldü. En tanınmış romanı olan *“Kumlann Kadını"* 1962’de Japonlar’ın Goncourt eşdeğeri, Akutagawa Ödülü’ne layık görüldükten sonra 1967’de, Paris’te, en iyi yabancı kitap ödülünü aldı. Abe Kobo aynı zamanda, *“Bir Başkasının Yüzü”* ve *“Parçalanmış Düzlemi’* kitaplarının da yazarı olup, aynca birçok tiyatro eseri, senaryosu ve bilim-kurgu romanları bulunmaktadır.

Adsız Şiirler (Şiir, 1947)

Yolun Sonu Tabelasının Orada (Roman, 1948)

Adı Sanı Yok Bir Gece için (Roman 1949)

Duvar (Roman, 1951)

Nuh’un Gemisi (Roman, 1952)

Sular Ortasında Bir Kent (Roman, 1952)

Köle Avı (Roman, 1956)

Hayvanlann Gözleri Doğdukları Yere Bakar (Roman, 1957) Kumlann Kadını (Roman, 1962)

Bir Başkasının Yüzü (Roman, 1964)

Parçalanmış Düzlem (Roman, 1967)

Ar^^^lar (Oyun, 1967)

Kömür Ayıklayıcısı (Roman, 1973)

Gizli Randevu (Roman, 1977)

ABE KOBO

KUTU ADAM

Türkçesi Ahmet Gürcan

Kutu-Adam

Özgün adı: *Hako Otoko, 1973*

Her hakkı *saklıdır.*

Fransızca'dan çeviren: *Ahmet Gürcan*

Basıma Hazırlayan: Zeynep *Atayman*

Kapak Resmi: *Şengül Dehmen*

Birinci Basım: Nisan 1993

ISBN 975-14-0374-X KTB 93.34.Y.0030.0520

Remzi Kitabevi A.Ş.

Selvili Mescit S. 3 3440 Cağaloğlu-lstanbul Tlf: 522 7248 - 522 0583, Fax: 522 9055

Evrim Matbaacılık Ltd. Şti.

Selvili Mescit S. 3 3440 Cağaloğlu-l^rnbul, 1993

KUTU-ADAM

UENO BERDUŞLARDAN TEMİZLENDİ.

BASKIN BU SABAH YAPILDI.

180 TUTUKLU VAR.

23'ü sabahı erken saatte, Tokyo polisi, garın ve Ueno parkının alt geçitlerinde aynı zamanda da Keisei hattı ve mahallesinde, soğuktan

korunmak amacıyla kamp yapan serserileri tutukladı. Polisin bunu yapmaktaki asıl amacı, uzun süredir peşinde olduğu *109* no'lu caninin, bu insanlar arasından yeni kurbanlar seçmesini engellemekti. 180 kişi, yeraltı geçitlerinde ve parkın, kültür enstitüsünün arka tarafında kalan bölümlerinde, serserilik ve yolların asayişini bozma suçlarından tutuklandı; daha sonra da Ueno emniyet amirliğine getirilerek fotoğrafları çekilip parmak izleri alındı. Berduşlardan hasta olan dört tanesi, Daito mahallesi sosyal işler yönetimi tarafından hastaneye sevkedildi, dokuzu bir yaşlılar yurduna yollandı, diğerleri ise bir daha serseri gruplarına katılmayacağına dair bir kâğıt imzalâdıktan sonra serbest bırakıldılar. Ama bir saat sonra, hemen hepsi eski yerlerine geri döndü.

işte benim durumum

Söz konusu olan bir kutu-adamın günlüğüdür: Kafamda taşıdığım, her iki yandan kalçalarıma kadar inen kartondan bir kutunun içindeyim. İşte o anda, kutu-adam benim. Bir başka deyişle: Kutu-adam, bir kutunun içinde, bir kutu -adamın günlüğünü yazar.

Bir kutu nasıl imal edilir?

Gerekli malzemeler:

— Boş bir karton kutu;

— Kenarları 50 cm. civarında, kare şeklinde yarı saydam bir plastik;

— İki metre demir tel;

— Su geçirmez yapışkan bant;

— Çakı şeklinde açılıp kapanan bir bıçak;

Ve, özel açık hava teçhizatı için, üç büyük parça kullanılmış bez, bir çift kauçuk bot.

Bir metre genişliğinde ve bir metreden biraz fazla yükseklikteki herhangi bir boş karton kutu iş görecektir. Bu arada, pratik açıdan, standart boyutlarda bir kutu seçmek tercih edilebilir. Temin etmesi daha kolay olur.

Üstelik, değişik boy ve biçimlerdeki ürünler için kullanıldıklarından çok sağlam olurlar. Son olarak, ki bu en önemli sebeptir, bunları diğer kutulardan ayırt etmek zordur. Yüksek kalitede kutular ise, hemen göze batar, kolayca fark edilirler.

Günümüzde, orta kalitedeki kartonlar bile, hem sağlam, hem de oldukça su geçirmez oluyorlar. Dolayısıyla, sadece yağmurdan korunmak amaçlanmıyorsa, çok özel bir karton aramak gereksizdir. Üstelik, orta kalitede kartonlar hem daha hafif ve kullanışlı olurlar hem de, daha kolay hava alırlar. Bir kutunun içinde, mevsimlere aldırmadan, belli bir süre ik;:ımet etmek isteyenlere, “kurbağa kutu" denen ve özel olarak nemli havalar için tasarlanmış olan kutuyu tavsiye ederim. Bu kutunun dışı, bir plastik tabaka ile iyice gergin duracak biçimde kaplanmış olup, isminden de anlaşılacağı gibi, suya karşı son derece dayanıklıdır. Yeniyken, yağ katmanını andıran bir cila ile kaplıdır; kolayca elektrik akımı yüklenebilir, pisliği çabucak emer ve bir anda toz tutabilir. Köşeleri, herhangi bir kutudan daha kalın olur ve buruşukluklarından hemen tanınır.

Bir kutunun yapımı için özel bir yöntem yoktur. Öncelikle, hangi tarafın yukarı, hangi tarafın aşağı geleceğine karar verilir. Bu da, ya kutunun üstünde önceden bulunan baskı izlerine göre üst ve alt tarafların tespit edilmesiyle; ya daha az aşınmış kısmın yukarıya alınmasıyla olur; ya da herkes kendi zevkine göre seçimini yapar. Sonra, alt taraf kesilir ve çıkarılır. Elde çok alet varsa, köşelerin üzerine kapanan kısım çıkarılmadan, kanatların her biri, yapışkan bant ve demir telle tutturularak kıvrılabilir.

En fazla özen isteyen şey gözlem penceresinin yapımıdır. Öncelikle boyunu ve pozisyonunu belirlemek gerekir: Bunlar kişiden kişiye değişir ama, yine de bazı rakamların referans olarak alınmasında yarar vardır. Bırakılacak boşluğun üst kenarı, kutunun tepesinin on dört santim altında yer almalıdır; alt kenar ise yirmi beş santim daha aşağıda bulunmalıdır. Genişlik kırk iki santim olmalıdır. Kafada taşınırken, kutunun dengede durmasına yarayan nesnenin kalınlığı sayılmayacak olursa (ben bu iş için bir dergi kullanmaktayım), pencerenin üst bölümü kirpik hizasına gelir. Belki biraz alçak olabilir, ama günlük hayatta zaten havaya bakma alışkanlığı pek yoktur; tersine alt taraf daha fazla kullanılır. Ayakta dimdik dururken, önde en azından bir metrelik görünebilir bir boş alan yoksa yürümek mümkün

değildir. Genişlik için ise belirli bir kural yoktur. Ancak kutunun hava alma ve direnç verilerine göre saptanabilir. Her durumda, delikten doğrudan yere bakılması gerektiği için, çok da küçük olmamalıdır.

Bundan sonraki işlem, yan saydam plastik perdenin yerleştirilmesidir. Burada da, küçük bir sır vardır. Perde, deliğin yukarı kenarından yapışkan bir bantla tutturularak serbestçe askıda bırakılmalıdır: Bu arada perde üzerinde yatay bir yarık oluşturmayı da unutmamak gerekir. Bu, pratik yaran hemen tahmin edilemeyen çok basit bir sistemdir. Yarık tam ortada yer alır ve her iki kenarı da üç milimetreye kadar aralanabilir. Kutu dik durumda olduğu zaman perde görevini yerine getirir. Böylelikle, kimseye görünmeden içeride konaklamak mümkündür. Kutu hafifçe sallanırsa perde açılır ve içeriden dışarıyı görmek mümkün olur. Bu, basit ama fevkalade incelikli bir hiledir, bu nedenle perde görevi gören yarı saydam plastik parçanın seçimine çok önem- verilmelidir. Parça hem kalın, hem de aynı zamanda esnek olmalıdır. Kötü kalitede ise ve ısı değişimleri sonucunda sertleşiyorsa, bu rahatsızlık verici bir şeydir ama daha da rahatsız edici olan özelliği hafifliğidir. Yarığın boyutlarının eğime göre rahatça ayarlanabilmesinin dışında, kutuda konaklayan kişinin rüzgarı dert etmemesi için, yeterince ağır ve esnek olmalıdır. Bir kutu-adam için, plastik parçanın ortasındaki bu yarık bir göz ifadesi demektir. Bunun yalnızca bir gözlem yeri olduğunu düşünmek hata olur. Aksine, çok ufak bir ayarlama' ile, bu yarık kendini gösterebilecek duruma gelir. Gayet tabii, burada kastedilen iyiliksever bir bakış değildir; en sert bakış bile, bu yarık kadar tehditkar olamaz. Ama bu savunmasız bir kutu-adamın elindeki ender korunma yollarından biridirve bu şekilde gözetlenirken kimse soğukkanlılığını koruyamaz.

Kalabalığa karışma ihtimali olabileceğinden, sağa ve sola delikler açmakta yarar vardır. Bunlar aşağı yukarı on beş santim çapında bir yüzeyin üstüne, kutunun direncinin zayıflamaması için aralarında yeterli mesafeler de bırakılarak büyük bir çiviyle açılabilir. Bu delikler, seslerin yönünü ayırt etmeye de yardımcı olurlar. Gözlem boşluğunun kenarlarının dışarı bakması için, delikleri içeriden açmak tercih edilmelidir. Bu belki çok estetik' değildir ama yağmur yağdığı zaman çok yararlı olur. Mevcut demir tel beş, on ve on beş santim olarak üç değişik boyda kesilerek askı olarak kullanılmak üzere çiviyle açılan deliklere yerleştirilir. Ne kadar az eşya

bulundurulursa o kadar iyidir, çünkü zaten radyo, termos, cep lambası, tas gibi birtakım zorunlu özel eşyaları yerleştirme derdi bulunmaktadır. Kauçuk botlar konusunda söylenecek fazla bir şey yoktur. Delik veya yırtık olmamaları yeterlidir. Bez parçaları ise, kalçaların etrafına sarılmak suretiyle, vücut ile kutunun duvarları arasındaki boşluğu doldururlar ve kutuyu dengelemeye yararlar. Üçe katlanıp önde bir boşluk bırakılarak sarılır, böyle-ce hem her yöne hareket edilebilir, hem de doğal ihtiyaçlar ve benzeri işler kolayca halledilebilir.

Bir örnek : ‚A..'nın durumu

Aslına bakılacak' olursa, kutu yapmak öyle uzun boylu bir iş değildir (ihtiyaç halinde bu iş bir saatten az sürer). Ama kutuyu taşımaya başlamak ve kutu-adam olmak çok cesaret gerektirir. Ne olursa olsun denerek bu anlamsız kutu kafanın üstünde sokağa çıkıldığında, kutu-adam haline gelinir. Yani ne adamsınızdır artık, ne de kutu. Bir kutu-adam tıpkı yılanlar gibi, hoş olmayan bir zehir taşır. Aynı şekilde, ininde halka sergilenen bir ayı-adam veya bir reklam afişi üzerinde bulunan bir yılan-kadın da belirli dozda zehir sal-' gılarlar, ama bunlar bir giriş bileti karşılığında hemen etkilerini kaybederler. Oysa kutu-adamın zehrini salgılaması bu kadar basit bir sorun değildir.

Sözgelimi sen, eminim ki, şimdiye kadar bir kutu-adam-dan söz edildiğini duymamışsındır. Neden bir tek benimle ilgili söylentiler olsun ki? Kutu-adam olan yalnızca ben değilim. Bu konuda henüz bir istatistik yok ama, ülkede pek çok kutu-adamın varlığını gizlice sürdürdüğüne dair kesin bulgulara rastlanabilir. Ve buna rağmen, ben hiçbir yerde, bu insanların varlığının gündeme getirildiğini görmedim. Şurası kesin ki, bu konuda herkes diline kilit vurmuş.

Bir tanesini olsun görmedin mi?

Şimdi şaka yapmayı bırakalım. Belli olan bir şey var ki, kutu..:adam kolay kolay fark edilemez. Bir köprünün altına veya bir tahta perde ile umumi tuvalet arasına atılabilecek bir çöp gibidir. Ama, görülmemekle fark edilmemek aynı şey değildir. Dikkat çeken bir varlık olmamakla beraber, bir kutu-adamı fark edebilmek için tüm şanslara sahipsin-dir. Örneğin, senin-mutlaka gözüne çarpmıştır. Ama, anlaşıldığına göre görmeyi

reddetmişsin. Ona görmeden bakan tek kişi sen değilsin; gözlerini içgüdüsel olarak başka bir yöne çeviriyorsun. Bu, çok koyu gözlükler taktığın veya suratına bir maske geçirdiğin bir gece, insanların seni, ya çok çekingen ya da entrika çeviren bir tip olarak görmelerini engelleyememene benziyor. Vücudunun tamamını saklayan kutu-adam için bu iyiden iyiye geçerli. Bu da, kuşkulu durumu nedeniyle ona karşı tavır almayı gerektiren yeterli bir gerekçe -değil mi?

Doğal eğilimle kutu-adam olmak iSteyebilecek biri var mıdır? Belki sana garip gelecek ama, zayıf dürtülerle başlayan birçok kutu-adam vakası vardır. tik bakışta, zayıf değil ,de önemsizmiş gibi gözüken dürtülerle. İşte sana, A.'nın durumu.

Bir gün, bir kutu-adam tam penceresinin altına geldi ve yerleşti. A. önceleri ona bakmaktan kaçındı ama adamın görüntüsü zamanla doğal bir hale geldi. Onu yok saymak için kendini zorladı ama bir yandan da, varlığının bilincindeydi. Onu saran ilk duygular, toprağının yasa dışı işgali karşısında aşırı bir öfke ve şaşkınlık, bu kendini kabul ettirmeye gelen yabancı içinse nefret ve şiddet oldu. Ama hiçbir şey dememeye ve bir süre beklemeye karar verdi. Belki, devamlı olarak çöp tenekelerinden taşınış çöplerle kafasını bozmuş olan geveze komşusu ona karşı harekete geçer diye düşündü. Ama beklemesine rağmen, ortada insani müdahaleyi' gerektiren bir şey yoktu. Dayanamayıp binanın bekçisine haber vermeyi denedi, ama o da fayda etmedi. Belki de kutu-adam sadece kendi apartmanından gözüküyordu. Kendini fark ettirmemek üzere yerleşen birisi, doğal olarak birden hareket etmeye başlamazdı. Diğer komşular ise, olabildiğince onu görmezlikten geliyorlardı.

Sonuçta, A. polise başvurdu. Memur kendisine şikâyetçi olmasını sıkılgan bir biçimde söylediğinde A. ilk defa sıkıntıya benzer bir hisse kapıldı: “Söyleyin... çekilmesi gerektiğini ona söylediniz değil mi?..." ....Polisin alaycı tutumu karşısında A. bu işi sadece kendisinin halledebileceğinin farkına vardı. Karakoldan ayrıldı ve dönerken bir havalı tüfek ödünç alın.ak üzere bir arkadaşına uğradı. Eve döndü ve sakinleşmek için bir sigara yaktı. Daha sonra doğruldu ve her zaman kaçamak bakışlarla kontrol ettiği yere doğru ilk defa dimdik baktı. Kutu-adam da, gözlem yeri olarak kullandığı pencereyi A.’ya doğrulttu. Aralarında sadece üç dört metre vardı. Yarı

saydam plastik perde, ku-tu-adamın, A.’nın huzursuzluğunu hissettiği anda eğdiği kutunun hareketiyle ikiye ayrıldı ve alttan beyazımsı belir-

siz bir göz A.'nın üzerine dikildi. A. korkuya kapıldı, . açık pencereden tüfeğini doğrulttu ve nişan aldı.

Ama hangi hedefe? Bu kadar yakın mesafeden göz bebeğini bile vurabilirdi. Sonra da başı derde girerdi. A. düşmanının kutu içinde neye benzediğini ve vücudunun hatlarını gözünün önüne getirmeye çalışırken tetikteki parmağı uyuştu ve tetiği bıraktı. En iyisi bu insanı basit bir tehditle uzaklaştırmaktı. Bir damla bile kan lekesi çıksın istemiyordu. Ama uzun süre bekleyemezdi. Basit bir tehdit etkili olmazsa, daha sonra tekrarlamak da etkisiz olurdu. Santim santim mesafeleri ölçtü. Yeniden sinirlenmişti. Atmosfer çok ısınmış ve kızışmıştı. Tetiği çekti. Önce mermiden ve daha sonra da kutudan, bir pantolonun şemsiye sapıyla sallanmasına benzer sesler çıktı.

Aynı anda kutu havaya sıçradı. Özenle imal edilmişti, ama karton, eninde sonunda basit kâğıttan başka bir şey değildi. Yüzey direnci iyi olmasına rağmen, belli bir noktanın çok kuvvetli basınçla karşılaşması ile delinmişti. Mermi içerideki kişinin vücuduna kuvvetle saplanmış olmalıydı ama tahminlerin aksine hiçbir bağırış ve haykırış duyulmadı. Bir defa zıplayan kutu daha sonra tekrar sakinleşti. Hemen ardından görülen şey, ağır ve esnek hareket işaretleriydi. A.’nın kafası karıştı. Pencerenin alt kısmıyla üstteki dik açıları birleştiren çizginin birkaç santim sol altından nişan almıştı ki burası kolun sağ omuzla buluştuğu noktaydı. Acaba uzun süre duraksadığı için mi hedefi ıskalamıştı? Kutunun tepkisi çok ani olmuştu. Birden, kafasında hiç hoş olmayan bir manzara canlandı. Adamın kutunun içindeki pozisyonu belki de tam karşısına denk gelmiyordu. Vücudunun alt kısmı tamamen bezle kaplıydı ve adamın tam olarak içeride ne durumda olduğunu kestirmek mümkün değildi. Mesela dizleri çapraz,. kutuda enlemesine oturmadığını kim bilebilirdi. Öyle bile olsa, en kötü ihtimalle mermi kaval kemiğini sıyırıp şah damarını patlatmış olabilirdi.

A.’nın ağzının etrafında garip bir uyuşukluk belirdi. Rüya âleminde dört nala! Sıkıntılı bir bekleyiş. A. bir sonraki hareketi bekliyordu. Kutu-adam hareketsizdi. Yo! Hayır, hareket ediyordu; saniyeler kadar olmasa bile her durumda dakikalardan hızlıydı. Dönmesi ne zaman sona erecekti? Kilden bir elekten geçmeye benzer bir gürültü. Ansızın, kutu-adam kalktı.

Rutubetli bir çadır hışırtısı gibi bir ses çıktı. Yavaşça yönünü değiştirirken kutu-adamdan tok bir öksürük sesi duyuldu. Kutuyu sağdan sola sallayarak yürümeye koyuldu. Öne doğru meyil ettiği için. miydi belli olmuyordu, ama kalçalarının eğik hali endişe vericiydi. A. kutudan birkaç kelime boşaldığını sandı, ama iyi anlayamadı. Az sonra siluet, binaların sıralandığı caddeye ulaştı, köşeyi döndü ve gözden kayboldu. A.'nın en çok canını sıkan şey kutu-adamın sözlerini yakalayamamış olmasıydı.

Belki sadece ona öyle geliyordu ama, kutu-adamın bıraktığı yer bütün yerlerden daha karanlık gözüküyordu. Ayakla ezilmiş beş sigara izmariti ve etrafında iki büyük örümceğin dolandığı bir kâğıtla tıpalanmış boş bir şişe vardı. Örümceklerden biri, ölmüş gibiydi. Bundan başka, bir tablet çikolatanın bulunduğu kâğıtta, başparmak büyüklüğünde ve birbirini takip eden üç büyük siyah leke göze-çarpıyordu. Yoksa kan lekeleri miydi? Hayır, büyük ihtimalle tükürüktü. A. özür çlilercesine bir ifadeyle hafifçe gülümsedi. Sonunda istediğini yapmıştı.

Aradan altı ay geçti. Hemen hemen kutu-adamı unutmaya başlamıştı. Bu arada, işe giderken; gara çıkan kestirme yoldan geçmeye çekiniyordu ve farkında olmadan yolunu değiştiriyordu. Henüz, sabah kalktığında ve eve döndüğünde pencereden dışarı bakma alışkanlığından kurtulamamıştı. Eğer bir buzdolabı almaya kalkışmasaydı, bu alışkanlığından kurtulmak üzereydi.

Bir soğutucu olması dışında fazla özelliği olmayan bir aletti yeni buzdolabı ve tam boyuna uygun karton bir kutu

içerisindeydi. Bir anda kutu-adamı hatırladı. Yeniden, bir kamçı sesi duydu. Kurşunun, iki haftalık bir zıplamadan sonra, zincirleme hareket neticesinde tekrar kendisine geri döndüğü hissine kapıldı. A.'nın kafası karıştı ve kutuyu bahçede kullanmayı düşündü. Ama yaptığı yalnızca burnunu silmek, ağzını çalkalamak ve ellerini yıkamak oldu. Kafatasının içinde dönerek zıplayan mermi herhalde beyinin düzgün çalışma sistemini bozmuştu. Etrafa bir göz attıktan sonra, perdeleri kapadı ve ürkek bir şekilde kutunun içine girmeye çalıştı. îçerisi, su geçirmez boyanın şekerli kokusuyla kaplıydı. Nedenini bilmiyordu ama, kendini çok tanıdık bir mekândaymış gibi hissediyordu. Birdenbire A. her tarafını kuşatsın istediği ama dokunamadığı bir anı yaşadı. Sonsuza dek böyle kalmak isteyebilirdi. Bir

dakika içinde kendine geldi ve kutudan çıktı. Hafif bir huzursuzluk hissetmekle beraber, bir süre kutuyu saklamaya karar verdi.

Ertesi gün, A. yüzünde acı bir gülümseme ile işten döndüğünde hemen bir bıçak bulup, kutuya, bir gözlem deliği açtı. Ve kutu-adam gibi kutunun içine girmeye çalıştı. Girer girmez de kutudan dışarı çıktı. Tam da gülünecek bir durum. Neler oluyordu? Kendi de tam anlamamıştı ama kalp atışları tehlikeli bir şeyler olduğunu göstermekteydi. Kutuya bir tekme patlattı ve onu kesin bir kararlılıkla odanın bir köşesine yolladı.

Üç gün sonra, hemen hemen tamamen sakinleşmiş gibiydi; gözlem yerinden dışarıya bakmaya niyetlendi. Geçen gece o kadar korkmasının nedenini de zaten iyi hatırlayamıyordu. Genel bir değişim hissediyordu, ama bu kadar şiddetli olması değişimi çok zevkli hale sokuyordu. Dikenler teker teker düşüyor, her şey yuvarlaklaşıp kayganlaşıyordu. Duvardaki lekeler, üst üste karmakarışık yığılmış eski dergiler, eğik antenli küçük televizyon ve sigara izmaritleriyle dolu konserve kutuları onu rahatsız etmiyordu. Dikenle kaplı olan bütün bu şeyler, beklenmedik bir şekilde, gerilimini artırmıştı, bunun bir kez daha bilincine vardı. Belki de kutulara karşı takındığı çılgın önyargıdan vazgeçmesi gerekiyordu.

KA2

17

Ertesi gün, A. kutuyu kafasına geçirmiş olarak televizyon seyretti.

Daha sonra, beşinci günden itibaren, uyku, yemek ve ihtiyaçları dışındaki hemen hemen tüm zamanını kutuda geçirdi. Vicdanında hafif bir sızlama dışında kendini hiç.de garip hissetmiyordu. Anormal bir şey yoktu. Aksine, böyle daha doğal, daha rahatlamış gibiydi. Şimdiye kadar sürdürmüş olduğu yalnız hayatındaki tüm bedbahtlıklar mutluluğa dönüşmüştü.

Altıncı gün, yani ilk pazar, kimse onu ziyarete gelmemişti ve dışarı çıkmayı da düşünmüyordu. Sabahtan: beri kutuda oturmaktaydı. Sakin ve gevşemiş durumdaydı ama bir şeyler eksikti. Öğleden sonra, bir anda ne aradığını anladı. Sokağa çıktı ve gerekli alışverişe başladı: Bir cep lambası, bir termos, piknik gereçleri, bir tencere, yapışkan boya, çeşitli hazır yiyecekler.

Eve döndüğünde, kutuyu demir tel ve yapışkan bantla kuvvetlendirdi ve sonra, küçük gereçleri yerleştirip içeri girdi. Böylece, hiçbir rahatsızlık duymadan içerde yemek yiyip, bütün ihtiyaçlarını da karşılayarak yaşamaya başladı. Küçük aynayı kutunun içerisine, deliğin soluna astı, lambanın ışığında da dudaklarını boya kalemlerinden biriyle yeşile boyadı. Ardından, gözlerinin etrafına, kırmızıdan başlamak üzere gitgide büyüyen ve gökkuşağının yedi rengini içeren daireler çizdi. Yüzü bir insan suratından ziyade bir balık ve kuş kafası haline gelmişti. Sanki bir lunaparkın helikopterden görünüşü gibiydi ve bu manzarada, kendi küçük siluetini kaçarken fark edebiliyordu. Kutuyla bu kadar güzel uyum sağlayan başka bir boya şüphesiz yoktu. Sonuç olarak, içerene ait bir içerik olacağını düşünüyordu. tik defa, yavaşça kendini tatmin etti ve ilk defa kutu kafasında, duvara dayanarak uyudu.

Ve, sonraki gün - tam bir hafta olmuştu - A. gizlice, kafasında kutuyla sokağa çıktı. Ve bir daha dönmedi.

A.'nın tek hatası, kutu-adam olma konusunda bir başkasından daha bilinçli olmasıydı. Onunla alay edemezsiniz. Bir kere bile olsun, kimliği belli olmayan insanlar için var olacak, kimliği belli olmayan ve kapıları fark gözetmeksizin herkese açık olacak bir şehir hayal ettinizse; kendinizi bir kere bile olsun, yabancı insanlar arasında, savunmaya gerek duyulmayacak bir şekilde, amuda kalkıp yürüyebileceğiniz veya kimse bir şey demeden sokakta uyuyabileceğiniz; yeteneğinizle gurur duyuyorsanız şarkı söyleyebileceğiniz ve bütünbunları yaptıktan sonra, arzu ederseniz o kimliği belli olmayan kalabalığa karışabileceğiniz bir şehirde düşündünüzse, kayıtsız olamazsınız, zira siz de her zaman onunla aynı tehlikelerle karşı karşıyasınız.

İşte bu nedenle, hiçbir zaman bir kutu-adama silah doğrultmamak gerekir.

Bir güvenlik sistemi: Ola ki gerekir...

Belki kendimi tekrarlıyor gibiyim, ama şu anda ben de bir kutu-adamım. Ve bir süredir, kendim hakkında yazmaya çalışıyorum.

3 numaralı merkezi yolun, kanalı kesen köprüsünün altındayım ve bir yandan yağmurdan korunmaya çalışırken bir yandan da notlarımı yazmayı

sürdürüyorum. Tam doğru olmayan saatime göre, aşağı yukarı dokuzu on beş veya onaltı geçiyor olmalı. Yağmur sabahtan beri yağmakta, geceyle kapkaranlık olmuş gökyüzü ise yer seviyesine doğru çizilmiş bir çizgi gibi. Balıkçılar sendikasının depoları ve kalas ambarlarından daha ilerisi gözükmemekte. Civarda kan plastik perde' yağmur içinde kaldığından saydamlık özelliği artmış ve görüş daha iyileşmiş. Kanal boyunca uzanan beton bent, gözlem penceresini çapraz kesen bir çizgi oluşturmuş. Karşıdan gelen akıntının dalgalarına çarparak' ilerlemekte olan bir yükleme gemisinin sallanan lambası, ışığını rıhtımın üzerindeki kaldırıma düşürmüş ve- eğer kaldırımdan biri geçerse, elbise üstündeki mürekkep lekesi kadar bariz görülebilecek.

Ah işte! Bir kedi çaprazdan kaldırımı geçti: Sert ve kirli tüylü yabani bir kedi. Beyazımtırak büyük karnıyla hamile gibi duruyor. Kulağındaki izler didişmeler esnasında meydana gelmiş yaraları gösteriyor. Kalemimi koşturduğum halde böylesine detayları ayrımsayabildiğime göre, kendimi gergin hissetmemem gerek diye düşünüyorum. Satın alan kim olursa olsun bana sürpriz yapma niyetinde bile olsa, kendimi bu kadar kolay teslim etmeyeceğim.

Tabii, ondan ilk beklediğim, buraya kendiliğinden, söz verdiği gibi gelmesidir. Ama her şekilde, açık olmayan pek çok şey var: Anlaşılmaz! Bu kutu için elli bin yen... Ayrıca onun seçtiği değiş-tokuşun yapılacağı bu yer, çok doğal değil. İnanmak için neden yok, ama şüphe etmek için de yok... Ondan şüphelenmek için neden yok ve ona inanmak için de yok... Bu geçici boyun, soluk ve saydam: Her şekilde, daha fazla tetikte olacağım. Bu nedenle şu küçük emniyet tedbirini aldım. Bu durumda, her şey olabilir: Bu notları kanıt malzemesi olarak bırakacağım. Ölüm biçimim ne olursa olsun, intihar etmeye hiç niyetim yok. Ölürsem bu bir kaza sonucu intihar bile olmayacak, tersine, kesinlikle başkası tarafından işlenmiş bir cinayet olacaktır. Dünyadan çekilindiği ve yok olunduğu ölçüde, bir kutuda saklı bir biçimde, kutu-adam, temel olarak ve sers...

(Durmam gerekiyor çünkü hiç mürekkebim kalmadı.

Küçük bir çantadan eski bir kalem çıkarıyorum: İki bu-

. çuk dakika ucunu açmak için. Ne mutlu ki, daha henüz öldürülmedim. Kanıtı da şu ki, kalemimi bırakıp yerine bir başkasını aldım ama yazım hep aynı.)

Ne yazacaktım? Serseri kelimesinin sol kısmına başlamışım. Kutu-adam ve serseri, birbirlerinden farklıdırlar; işte bunu yazıyordum. Doğal olarak, toplum, genelde bu ikisi arasında kutu-adamların yaptığı gibi net bir ayrım yapmaz. Pek tabii, birçok ortak noktaları da vardır: Mesela ikisinin de kimlik kartları yoktur, hiçbir işleri yoktur, evleri yoktur, isimleri ve yaşlarına dair hiçbir belirti yoktur. Ne uyumak için belli bir yerleri, ne de yemek yemek için düzenli bir saatleri vardır; bununla beraber, saç kestirmeme, diş fırçalamama, hiç yıkanmama ve günlük yaşantı için paraya gereksinim duymama vb. gibi paylaştıkları pek çok şey vardır. Ama dilenci ve serseriler, onlar, tamamıyla bir farklılığın bilincindedirler. Sık sık, bende kötü düşünceler uyandırmışlardır. Fırsat bulursam, bu konuda bir şeyler yazmak niyetindeyim: Paçavralı dilenci takımı, özellikle düşmanca bir tavır içinde oluyor. Bu serserilerin bölgesine yaklaştığımda, sert tepkiler gösteriyor ve bir aşırı sinirlilik durumuna giriyorum ki bunun çelişkili biçimde kayıtsızlık olduğuna inanmakta çok güçlük çekiyorum. Bize, eli açık varlıklı insanlarınkinden bile daha şiddetli bir düşmanlıkla bakıyor ve hor görüyorlar. Ben şimdiye kadar, bir dilencinin bir ku-tu-adam haline geldiğini duymadım; dilencilerle dost olmaya hiç niyetim yok; onlar da, aynı şekilde benimle dost olmak istemiyorlar zaten. Bir bu kadar şaşırtıcı olan da, dilencilerin bir şehrin çevresine ve nüfusuna dahil olmaları. Oysa kutu-adam haline gelince, dilencinin durumundan bile daha aşağı bir seviyeye yerleşiliyor.

Kutu-adamın kendine özgü hastalığı, kalbin yönlendirme duyusunun felç olmuş olmasıdır. Dünyanın ekseni sallanır ve deniz tutmasına benzer acı bir bulantı duyumsanır, ama - bilmem hangi nedenle - bunun toplumdan dışlanma duygusuyla ilgisi yok. Bu kutu nedeniyle suçlu olduğum izlenimine hiç kapılmadım. Kutumun bir çıkmazdan çok, bir başka dünyaya açılan bir kapak olduğu duygusunu taşıyorum. Nereye?.. Tartı tamına bilmiyorum, ama, ne olursa olsun, ayrı, başka bir dünyaya. Bunu söylemeye çalışırken,. etrafı gözetlememe yarayan küçük pencereden dışarı bir bakış fırlatarak bulantıma hâkim olmaya gayret ediyorum ama pekala bir

çıkmazda olduğum hissindeyim. Tamam, şakayı keselim. Burada açıkça anlaşılması gereken, henüz ölme arzusunda olmadığımdır.

O kadar söyledik, daha şimdiden çok geç oldu. Peki ya söz verdiği gibi gelmeye niyetliyse? Daha henüz yedi kibritim ve tamamen kokusuz ıslanmış sigaralarını var.

Vaatler?...

Nefesimin keskin kokusunu örtmek için, bir miktar viskiyi boğazıma boşaltıyorum; cep şişemde sadece üçte birlik viski kaldı.

Hem sonra, gelmese ne olur ki? Söz tutmamak... Endişe edilecek bir şey mi? Eğer sözüne sadık bir şekilde ortaya çıksaydı çok daha fazla şaşırırdım, ama beni asıl endişelendiren, bir şekilde yine sözünü tutması, yani bizzat gelmeyip, bir başkası tarafından kendini temsil ettirme durumudur. Bu temsilcinin kim olabileceği konusunda bazı tahminlerim var. İkisi beraber hareket ediyor olmalılar. Kadını, beni büyülemek için yem olarak kullanıp, köprünün altındaki bu yeri bir idam mekânı olarak kullanacak. Üstelik, benim zaten idam edilmiş olduğumu da söylemek gerek. Kutu-adam olduğuma göre, ki bu var olmayan demektir, nasıl öldürülebilirdim? Otomatik olarak düşmanım cellat rolü üstlenmekte ama bütün hadise, benzer mantıkla işlemiyor. Saldırı için hazırlanmış vaziyetteyim. Yol eğiminin ıslak yüzeyi dik ve kaygan. Kas gücü söz konusuysa, has-mımın benden üstün olacağı kanısındayım. Hissettiklerimin tersine, kendi derinliklerimde, ölmeyi arzu edip etmediğimi soruyorum. Neticede, zaman ve mekân cani için son derece uygun. Gelgitin hızı da ideal: Hafif modası geçmiş bir köprü, yükselen akıntıya karşı suyla dolan lağım biçimindeki kanalın girişini kapalı bir yol gibi kitlemiş. Gemilere geçit vermek için, orta kısmı, bir kemer gibi yapılmış. Köprünün ayağındaki direkler inanılmaz ölçüde yüksek duruyor. Ben, kafasında su geçirmez eviyle, salyangoz gibi yürüyen bir kutu-adam olduğuma göre, köprünün ayaklarından başlayarak kenarlarda akan yağmuru dert edinemem. Gerçek bir odayla kıyaslandığında, bir kutunun zayıf tarafı, tabanının olmamasıdır. Nemli rüzgâr alttan estiğinde, ne yaparsam yapayım engelleyemiyorum. Ama bu zaafın bir de yararlı tarafı var. Yine taban olmamasından dolayı, suyun kenarına boğulma' endişesi olmadan oturabilirim. Gelgit, yağmurdan kabararak birden yükselirse, yüksekliği kauçuk botlarımın boyunu

aşmadıkça ayakta durabilir ve pozisyon değiştirebilirim. Bu, yeterli tecrübesi olmayanlara, anlaşılmaz bir kolaylık olarak gözükebilir; ayrıca, şu andan itibaren gelgit çekilecek. Halihazırda yükselmekte olan suyu düşünmeye gerek yok. Bent boyunca cetvelle çizilmiş gibi uzanan ve mazot artıklarının etkisiyle çürümüş olan siyah yosun şeridi, manzarayı net bir şekilde, aşağıda ve yukarıda kalan kısımlar olarak ikiye bölüyor. Nereden geldiği belli olmayan siyah ve kabarık bir dalga, su yüzeyindeki bütün kırışıklıkları siliyor. Köprü direklerinin bulunduğu yerdeki anafor içinde, küçük büyük, hızlı yavaş bir takım girdaplar arıtılmamış şekerin eritilmesine benzer bir halde şekillenmeye başlıyorlar. Fazla derin çukurlar değil bunlar. Yine de, balık kasaları, dağınık bambu sepet parçaları, plastik kaplar çekingence yaklaşıyor ve bir anda titreşerek, kendi çevrelerinde defalarca dönmeye başlıyorlar ve süratin azalmasıyla beraber bir seferde yutuluyorlar.

İşte... Bu notlar da, acil bir durumda, bambu sepetlere ve kasalara arkadaşlık edecekler. Bentin üzerinde bir gölge belirdi: Eğer kız değilse, derhal bunları plastik bir çanta içine tıkarım, içini üfleyerek şişirdikten sonra ağzını bağlar, bağlı kısmı ikiye katlar ve bir demir telle birçok defa sararım. Bu, yaklaşık yirmi otuz saniyemi alır. Daha sonra, demir telin üzerini, kırmızı yapışkan bantla sarar ve iyice göze batan iki uç bırakırım. Ve, kâğıttan bir iple bağlayarak, yumruk büyüklüğünde bir taşa- tuttururum: Bu beş saniyeden fazla sürmez.

Hepsi için, yaklaşık otuz saniyeye gerek var, yani gerekli süre ne olursa olsun, bir dakikayı aşmaz. Karşıdan gelen insanın ise; rıhtımdan inmesi,- kaygan geçidi aşması ve buraya gelmesi için, acele etse bile, en azından iki üç dakikaya ihtiyacı var. Ne olursa olsun, korkulacak derecede bir gecikmem olmuyor. Konuştuğum kişi garip bir tavır içine girdiği anda da, çantayı akıntıya bırakırım. Bağladığım taş onu yeterince uzağa götürür. Elini uzatmaya yeltense bile, doğrudan doğruya girdaba yönelen pakete ulaşamayacak ve bırakacaktır. İyi bir yüzücü olsa, bile onu yakalayamaz: Eğer suya atlarsa, böylesine akıldışı bir maceradan hemen vazgeçip kurtulmaya çalışacağı kesindir. Zira, gelgit alçalırken küçük teknelerin bile geçişleri yasaklanmıştır. Girdabın tehlikesini iyicç anlayabilmesi için, bentin üzerindeki levhayı okumaya gerek duymayacaktır. Çanta, bir süre sallanacak ve girdaba girmekten kurtularak açığa sürüklenecektir. Bu

şekilde, saatler sonra, günler sonra, paketin ipi kendiliğinden.çözülecek ve çanta taştan ayrılacaktır.

Adam tam şu anda gelseydi, sadece notlara bakılarak katilin o olduğu anlaşılabilecekti. Ama bunun anlamı yok. Sözgelimi, ismini açıkça bu sayfaya not etmeye çalışsam, kimse bana inanmak istemeyecektir. Nedenlerini özensiz bir şekilde anlatmaya çalışsam, sadece notlarımın inanılırlığını zayıflatmış olacağım, o zaman daha da az inanacaklar.

Her şey, parçalardan imal edilmiş bir hikaye olarak gözükecek. Ama, diğer taraftan bakılırsa, ben de uyanık sayılırım. Defterin kapağının içine, sağ üst tarafa, yapışkan bir bantla siyah beyaz bir negatif yapıştırdım. Bu belki estetik değil ama çürütülemez bir kanıt oluşturmakta. Bu, küçük ve acele adımlarla kaçmakta olan, orta yaşlı bir adamın siluetinin sırttan görünüşünün resmi. Vücudunun gölgesinde ise, • yarı saklı, ağzı yere doğru bakan bir havalı tüfek fark ediliyor. Fotoğraf büyütülürse, detayları daha net ayırt etmek mümkün. Giysileri eski, ama hem sağlam hem de nispeten iyi kaliteli bir kumaştan. Pantolonu pamuklu. Parmakları yuvarlak, kalın ve kuvvetli, bir el işçisine ait değil; en ilginci ise pabuçlarının göze batan cinsten ve alışılmamış tarzda olması: Terlik gibi alçak, ince tabanlı ve yanları açılmış. Çalışırken, onları herkesten çok daha fazla giyip çıkartıyor olmalı.

Girdap,' büyük kol adaleleri gibi şişmeye başladı. Yoldaki dolaşım tamamen durmadı, ama bakışlarla ilgili dert edilecek herhangi bir şey yok. Ağaç hamuru ve buzhane balıklarıyla yüklü büyük kamyonlar, kalın beton şeritleri sarsarak ve klakson çalarak tam köprünün üzerinden, sayılamayacak kadar sık gidip geliyorlar. Kendi çığlıklarıyla kendilerini sinHiren, vahşi hayvanlar gibiler. Burası, durumun gerektirdiği biçime göre; ister yaşayanların, ister can çekişenlerin yerleşmesi için, ideal bir yer. Zaten, öldürmek için ideal olan yerin, öldürülmek için de ideal olması gerekir.

Kalemimin ucu bitmek üzere. Eyvah!... İşte bitti. Artık kız da gelecekse gelsin!

(Bu paslı çakıyla, kalemin ucunu yontamıyorum. Eğer, yarın, hayatımı uzatmayı başarırsam, iki-üç tane tükenmez ucu bulmam gerekecek - şu okul

çıkışında topladıklarımdan, en çok mürekkebi kalmış olanlar oradan bulunuyor.)

Kapağın içine tutturulmuş fotoğrafa dair iki üç ek bilgi

Fotoğrafın zamanı: Bir akşam, sekiz on gün kadar önce. Geçen zaman duygusunun kaybı, kutu-adama özgü hastalıklardan biridir.

Fotoğrafın çekildiği yer: Bir soya fabrikasının, dağa sırtını vermiş uzun siyah parmaklıklarının arkasında kalan duvarı. (Fotoğrafın yüzeyini kesen diyagonal çizgi ise, bu duvarın gölgesi.)

Tam o sırada çişimi yapmaktaydım. Bir anda acı bir ses duydum. Sanki, kamyonun teki yoldan bir taşı fırlatmış ve taş da gelip kutuma çarpmıştı. (Bu yabancısı olduğum bir olay değil; çünkü sık sık yol kenarında uyurum.) Ama etrafta değil kamyon, üç tekerlekli bir motosiklet bile yoktu. Aynı anda, çürük dişle dondurma ısırmaya benzeyen keskin bir acı, sol omuzumu deldi geçti. Jet kanadım kesin kopmuştu. Yandaki küçük açıklıktan baktığımda,,köşedeki çiftliğin patatestarlası kesiminde duran eski bir dut ağacının dallarının sallandığını fark ettim. Bu tam fabrikanın duvarının bittiği ve meyilli geçidin çakıllı kum haline dönüştüğü yerdi. (Fotoğrafın solunda bir bölümü gözüküyor.) Bir adam, ağacın gölgesinden sıyrılarak (kaçmak istermiş gibi) doğruldu ve ayağa kalktı. Omzunun üstünden, akşam güneşinde kırmızı ve siyah parıltılar çıkaran, bir metre 'uzunluğunda bir sopa belirdi. Hemen bunun bir havalı tüfek olduğunu anladım. Pantolonumu bile ilikleyemeden, fotoğraf makinemi kaptım. (Gerçeği söylemek gerekirse, kutu-adam olmadan önce bağımsız çalışan bir fotoğrafçıydım. Kariyerimin tam ortasında kutu-adam olduktan sonra da, her zaman küçük bir fotoğrafçılık donanımı ile dolaşmaktaydım.) Kutunun yönünü değiştirerek üç poz aldım. (fokuslama vaktim olmadı ama diyafram Fll’de, enstantane ise bir bölü iki yüz ellide ' olduğundan, aşağı yukarı ayan iyiydi.) Adam, kenardan atlayarak karşıya geçti ve gözden kayboldu.

Buraya kadar, hem de bu yerde, filmin analizi ile her şeyi kanıtlamak mümkün. Ama bundan sonra, bu kanıtları dayandıracak hiçbir objektif nokta yok. Senden veya bu notları bulacak kişiden bütün ümit edebileceğim şey, bu tanık olduğu şeylere inanılması veya şahsen desteklenmesidir.

Ateş edenin gerçek tabiatına dair ilk tahminler ... A.'nın durumundaki gibi bildiride bulunmayı isterdim: Bir kutu -adamın varlığı karşısında çileden çıkan bir kişi, hele bir de kutu-adam olmak istiyorsa, genelde; kendisini havalı tüfekle ateş etmeye kadar götüren bir aşırı saldırganlık eğiliminde oluyor. Bu nedenle, imdat diye bağırmak için sesimi yükseltmedim ve saldırganı takip etmeye kalkışmadım. Daha çok, kutu-adam olma adaylarına bir kişi daha eklenebileceğini düşündüm ve sadece ona yaklaşma arzusu hissettim. Sonra, omzumdaki acı tekrar belirdi ve yanmaya başladı. Ama daha derin bir acıyı göğüsleyecek olan kişi, aslında ateş edendi. Yani onu takip etmeye değmezdi. Silahlı adam kaybolur kaybolmaz, bomboş duran meyilli yola baktım ve kendimi su kaçıraıt bir musluk gibi ıslanmış hissettim. Bir karamelalı şeker kokusu dalgalar halinde bana ulaştı ve akşam güneşinin yansıttığı keskin gölgelerin acılarını körleştirerek, sinsice aşağıya indi. İleride bir yerde, bir testerenin monoton ritmi; ve daha ileride de bir motosikletin motor çalıştırma gürültüsü; ama iki saniye geçti, belki üç saniye, herhangi bir insan gölgesinden eser yoktu. Belki de hiç kimse kalmamıştı? Herkes solucanlar gibi yeraltına çekilmişti. Bu manzara içinde, bir insan görme arzusuyla tutuşuyordum. Ama bir kutu-adamın gözleri asla ya-nıltılamaz. Bakıştaki ifadeden, arka planda saklı yalanları ve art niyetleri anlar. Bütün bunlar, açıkça benim kafamı karıştırmak niyetiyle düzenlenmişti: Öyle bir yol göstermişlerdi ki, gidilecek hiçbir yer kalmamıştı ama kaybolmak da mümkün değildi - gerçekten yazık, ama kendime bu tip şeylerin yapılmasına izin verecek bir adam da değildim. Sadece birtakım ihtiyaçlarımı karşılamak için rahat bırakılmak istiyordum. Bir gar veya çok hareketli . merkezi bir cadde civarındaki yerler bir kutu-adam için daha uygun. Göze labirent gibi üç-dört yol fazladan sunan bir manzaranın gerçekliği, hakikiliği hoşuma gidiyor. Kendimi en rahat hissettiğim yerler bunlar. Bu düşünceden dolayı, görüşe açık birçok düz yolun bulunduğu taşra şehirlerine karşı alerjim var. Ve şu anda, bu yollardan birinde kaybolmuş olan tüfekli adamın kafasının karışıklığı aklıma geldi ve kendi. durumuma rağmen acıma hissine benzer bir şey duydum.

Elimi yaraya bastırdım ve anında parmaklarım kan içinde kaldı. Birden kendimi sıkıntılı hissettim. Tokyo’nun canlı mahallelerinde fark edilmiyor ama bu küçük kasabanın alışveriş caddesinde, iki kutu-adamı birden sind irmek mümkün değil. İkincisi ne pahasına olursa olsun kutu -adam olmakta ısrar ediyorsa, birinci kutu-adam istese de istemese de, bölgesel bir çatışma

kaçınılmazdır. Beni bir havalı tüfekle dışarıya atamayacağını anladığında, bir dahaki sefere gerçek bir tüfekle gelmesi de mümkün olabilir. Kötü mü davrandım acaba? Doğruyu söylemek gerekirse, onun gibi adamlar- birçok defa bana yanaşma girişiminde bulundular. Bir defasında, içlerinden biri, berrak bir sesle bana seslendi ve yolun ortasında durdu. Ben de her zamanki gibi, eğik plastik perdenin yarığından ona sessizce baktım. Kim olursa olsun kafası karışırdı! Bir polis memuru, hatta bir bekçi bile kaçardı. Tüfeğini almaya mecbur bırakmadan, onunla konuşmam mı gerekirdi?

Ama tahminler birbirinden çok farklı, şimdi de yeni bir şahıs sahneye çıktı. .. Bu yeni şahıs bir bisiklet üzerinde belirdi. Birden arkamdaki yoldan - sözde - şaşkınlık verici bir şekilde, bir ses duyuldu: “yokuşun sonunda bir hastane var” - ve beyaz parmaklar, gözetleme penceresini tıklatarak içeriye üç tane bin yenlik banknot bıraktılar. Posta kutusu zannedildiğim hissine kapıldım; dönüp etrafa bakarken, • yaklaşık on metre ötede, uzaklaşmakta olan bir siluet fark ettim. Sert ve kuru sesi kendisiyle hiç bağdaşmayan genç bir kızdı sanki. Zaten fotoğraf makinemi ayarlama zamanı. bulamadan caddeyi kesen yollardan birine sapıp gözden kaybolmuştu. Hepsi birkaç saniyelik şeylerdi ama, bu defa da, bisikleti iten bacakları üzerimde hissettim. Bacakları inceydi ama, çok da ince değildi - yumuşaktı ve alt adalelerin orantısı güzeldi. Dizlerinin iç kısmı, iki kabuklu deniz hayvanının iç yüzeyi gibi, çok güzel parlak bir renge sahipti. O kadar hareketliydiler ki, elbisesinin bile rengini hatırlayamıyorum. Ama bu, tamamen aklım başımdan gitmiş demek değildi. O akşam, omzumdaki yara kötüleşme-seydi, muhtemelen yokuşun sonundaki hastaneye kendi isteğimle gitmezdim. Böylece de, havalı tüfekli adamın -fotoğrafın açıkça gösterdiği gibi - aslında o hastanenin doktoru, bisikletli kızın ise, hemşire olduğunu öğrenemeyecektim. Ayrıca, gayet tabii, köprünün altındaki bu tehlikeli yerde, o kadını veya göndereceği kişiyi beklediğim bu gülünç duruma da düşmeyecektim.

Ama... bir sigara daha alıyorum. Üç adet binlik banknotu, tekrar tekrar saydıktan sonra, üçe katlayıp, kauçuk botlarımın içine tıktım. Sanki, kafese konmuş bir tarla kuşu, bütün yiyeceği reddetmiş ve kendini açlıktan ölüme terk etmişti. Ama, ölüm mahkûmu son sigarasının keyfini çıkarıyordu. Ayrıca, kuş olmadığım için, sigaramı yakıyor ve bu iki karakter arasında bir bağlantı olması gerekmediğini düşünüyordum: Silahlı adam, silahlı adamdı;

genç kız da genç kızdı. Hiçbir ilişki yoktu. Genç kızın acelesinin, derin inceliğinden ve iyiliksever hareketinden duyduğu utancın ifadesinden başka bir şey olmadığını düşünmek yeterliydi.

Ama, aralıksız sigara içmeme rağmen, cellat beklemeyecek. înfaz vakti yaklaşıyor. Şafak vakti, omzumda iltihaplanmaya başlayan yaranın acısıyla, çok dar kauçuk bir borunun içindeymiş gibi sıkılmış durumdayım. Kutudan sıyrıldım ve bir rüyadaki gibi, kendimi yokuşun sonundaki hastanede buldum. Bisikletli kız elinde şırınga ile, silahlı adam ise elinde neşter beni bekliyorlardı. Neden bilmiyorum, ama başından beri beklediğim bu durum karşısında özellikle şaşırmadım.

Az sonra, bir yatağın içinde uyandım; etrafımda vitamin ve dezenfektan kokuları vardı; bisikletli kız oradaydı ve bana bakıyordu. Zamanı durduran cinsten beyaz bir elbise giymişti. Zaman durduğundan, şeyler arasındaki neden-sonuç ilişkileri de kopmuştu ve kendimi teslim edeceğim edebe aykırı davranış ne olursa olsun, bir korkum kalmamıştı. Ne yazık ki, ahlakdışı bir hareket yapacak kadar gevşemiş değildim - ama, kutudan çıkmamla beraber yüzümün açıkta kaldığını bile unutturan bir kurtuluş duygusu içindeydim. Hakkımda telaffuz edilen her kelimede, genç kadın başını sallıyor ve bir ışık fırçasıyla renklendirilmiş gibi geçici ve savunmasız olan, bir yandan da sert bir şekilde işlenmiş ama esasında hafif gülümsemelerle dolu, yüzünü bana dönüyordu - ve iyi ki ona aşkımı ilan edemeyecek bir zorlama içerisinde olduğum yanılsamasındaydım, Bana bacaklarının uzun beyaz elbisesiyle tamamen saklanmış olduğunu unutturacak kadar güler yüzlüydü. İlk defa uçmaya kalkışan bir kuşmuşcasına (beceriksizce, sendeleyerek - bir rüyadaki gibi) kanatlarımı çırptım. Ve birden, kadının melteme benzeyen güİümsemesiyle sarhoş olmuş bir şekilde, havayı kucaklayarak gerçekten uçmaya başladım. Kutuya geri dönmeye hiç gerek kalmadı diye düşünüyordum. Farkında olmadan, anlaşılmaz bir vaadde bulundum: Elli bin . yen karşılığında doğrudan doğruya bir kutu-adamdan kutuyu kadın için satın almak. Doğal olarak, kutu-adamlar çaresinde, tanıdıklarım vardı. Sadece ne işine yarayacağını sormanın bana yeteceğini düşünerek, kutuyu ona bedava vermek için ısrar bile ettim.

Ama gülümsemesi karşısında, bütün bunlar anlamsız geliyordu. Bir kutunun kullanımının tartışılmasında ne yarar var? Hastaneden çıktıktan Sonra, boşuna bu gülümsemeyi aradım. Karton kutuyu sakladığım yere, köprünün altına döndüm; midem gibi tüm vücudum da spazmlarla sarsılıyordu ve uzun süre hep kustum. Bana, haberim olmadan uyuşturucu verildiği kanısındaydım. Sonunda beni aldattığını fark ettim ama ondan nefret etmem mümkün değildi.

(Burada, on kadar ek not. Mürekkebin rengi ve harflerin boyu doğal olarak ana metininkilerden ayırt edilemez.)

Kız şöyle dedi:

“Ama ben kafasında kutu taşıyan dilenciyle .konuşmak istiyorum..."

— Evet... anlıyorum... ben bir fotoğrafçıyım. Fotoğrafçı... görendir... en iyi yaptığı şey, nereye olursa olsun delik açmaktır. Aşağılık bir doğaya sahiptir!

— Kullanılmış bir kutu...

— Onun şüphesiz arkadaşlarımdan biri olduğunu sanıyorum. Ama tam emin değilim. Yanılmadığımı garanti edemem. Fotoğrafçı bir arkadaş, farkında olmadan, düğmeye bastı... Diyafram kapandı ve kutu-adam resme alındı... Bu şahsı ilginç bularak, orada burada aradı ama ikinci defa rastlayamadı. Bunun üzerine şehri çekti, görülmekten nefret eden şehrin gizli kısmını. ... ve görülmekten nefret edeni çektiği için de, bunu fark edilmeden, belli etmemeye çalışarak yapmalıydı. Sonra, birden aklına bu geldi: Kafasına bir kutu koyup kutu-adam gibi davransa mıydı? Ne olabilirdi? Tam karşıdan baktığında kutu-adamı görmeyi başaramadığına göre, başkası da eğer kendi kafasında kutu varsa ona bakamazdı. Gerçekten de, kimse onu fark etmedi ve gizli gizli istediği kadar fotoğraf çekti. Ama tam arkadaşları arasında isim yapmaya başlamıştı ki, bir anda ortadan kayboldu, O zamandan beri, apartmanına geri dönmedi: Gerçekten, gerçek bir kutu-adam olduğuna dair söylentiler yayılmıştı.

KA3

— Benim için fark etmez... Bana istedikleri kadar bakabilirler...

— Ama bu tür bir bakış sanki bıçakla üzerinizden bir şey kopartılıyormuş, sanki giydiğiniz elbiseler yırtılıyormuş hissi veriyor.

— Uzun zaman önceydi, modellik yapmıştım.

— Gerçeği söylemek gerekirse, elimden gelen her şeyi yapmak isterdim ama hiçbir şey beceremiyorum. Bu sinir bozucu bir şey; bütün yapabildiğim bir vizörün arkasından göz kırpmak ve bir düğmeye basmak. O zaman, saydam yansıma banyonun ortasında yüzüyor. Flüora benzer sarı lamba, tam sekizde durmuş olan karanlık odadaki saatin yelkovanı... Yapışkan bir uzuv gibi parlayan fotoğraf kâğıdının buzlu yüzeyi... Derece derece ortaya çıkan hafif yansıma... Başka bir yansımadan doğan daha ağır bir yansıma... ve, en sonunda, çıplak vücudunun hatları... Bir caninin kalbime işleyebileceği izler gibi...

— Ama ben... bu kutuyu istiyorum...”

YÜRÜRKEN ÖLDÜ. 100.000 KİŞİ FARKINA VARMADI.

Ayın 23'ünde, saat yediye doğru, Tokyo'da, alışverişlerini yapan insanların ve işten dönenlerin dolaştığı, Shinjuku garının batı girişindeki alt geçitte, Shinjiki mahalle devriye-sinden adamlar, kırk yaşlarında bir berduşu, ölü olarak bir direğe yaslanmış şekilde buldular.

Raporlara göre, adam bir metre almış üç santim boyunda ve orta ağırlıktaydı. Üzerinde, çiçek motifli uzun kollu bir gömlek, ayağında da çalışma çizmeleri vardı. Saçları tam berduş tarzında karmakarışıktı. Bütün sahip olduğu, toplam yüz yirmi beş yen tutarındaki bozuk para ve bunun dışında, sadece uyumak için kullanmak niyetinde olduğu birkaç gazete kâğıdıydı. Üzerinde kimliğini, adresini veya geldiği yeri gösteren hiçbir şeyi yoktu.

Bir gün içinde, yüzbinlerce yolcu (Shinjiki garının anketine göre) bu yerden gelip geçmekteydi ve hemen yakında da birçok telefon kabini ile birlikte yaya kalabalığı var. Tanıklara göre, adam öğlenden beri aynı şekilde oturmaktaymış, ama polis tarafından bulunmasına kadar geçen yedi sekiz

saat içinde öldüğü kimse tarafından ne fark edilmiş, ne de bildirilmiş. Üstelik adam, polis karakoluna en fazla on metre uzaklıkta' bulunuyormuş, ama servis memurunun ifadesine göre, direğin gölgesinden dolayı adamı seçmek mümkün olmamış.

Bunun üzerine, birçok defa, uyudum

Bilmiyorum daha önce, kabuklu deniz hayvanlarına yapışık yosunlardan söz edildiğini duydunuz mu? Belki de şu anda üzerinde oturduğum kayanın yarıklarındaki esrar rulolarına benzeyen otlar bunlardandır.

Yosun kokusu duyulduğu zaman, hemen bir balık rüyası görülür.

Bu belki düzensiz bir şaka gibi geliyor ama, akla yatkın bir tarafı da yok değil. Tuza batmış topraklan seven yosunlar, deniz kıyısında kolayca büyürler ve değişik türlerinden söz etmek o kadar da olağandışı değildir. Özlerinde saklı alkol türevi maddeler, baş dönmesine benzeyen bir su üzerinde durma duygusunu harekete geçirdikleri gibi, aynı anda nefes alma sistemi de huylanmış olduğundan, bu, sizde ancak suda boğulurken göreceğiniz bir sanrıya yol açabilir.

Her şey sadece bundan ibaret olsaydı, meraklanacak bir şey olmaması gerekirdi. Ama yosunun harekete geçirdiği rüyanın can sıkan tarafı, rüya olayının kendisinden çok; ondan kurtulmakta çekilen güçlüktür. Balığın yaşadıklarını bilmemiz mümkün değil. Ama rüyada geçen zamanla uykuda geçen zaman çok farklı şekillerde akıyor. Rüyada her şey hatırı sayılır şekilde daha yavaştır, saniyeler, günler hat14 haftalar üzerine gerilmektedir.

Önceleri, rüyanın ihtişamı ile kayalıkların gölgesindeki yosunlar arasında kaymaya, dalgaların büyütecinde çizilen ışık ışınlarının arasına sıvışmaya ve güvenilir küçük balık sürülerini izlemeye çalışır ve yerçekiminin- ağır yükünden kurtulup vücudunuzu hafiflemiş olarak algıladığınız bir sihir içine girersiniz. Bu öyle bir histir ki, kendisi hafif olduğundan, dünya da hafifmiş gibi gelir insana. Ağırlıkla ilgili her türlü vücutsal işkenceden kurtulunmuştur: Düzleşmiş tabanların, diz kapaklarındaki acıların, sırt ve omuz gerilmelerinin ve karındaki direncin yıkılması. En az on yaş gençleşmiş olarak geçmişe dönülmüş gibidir ve hafiflik sa-*ke*[1] gibi rüyadaki balığı sarhoş edecek etkidedir.

Ama, balığın gerçek olup olmadığı bilinmediğinden, sarhoşluk hafifler ve sonunda kaybolur; zamanın yavaş akması sıkıntıyı dayanılmaz hale sokar. Canı sıkılan bir balığın öfkesini hayal etmek çok zor olmasa gerek, beş duyu organı birden felce uğramışçasına güçsüzlük hissi; hatta vücudunun dertsiz hafifliğinin bile aşama aşama yok olması. Bu, her tarafınızın büzülmeye mecbur bırakılmasına ve zorla, üzerinize balık biçiminde bir deli gömleği geçirilmesine benziyor. Ayakların altı, her zaman çiğnemeye alıştığınız toprağın yüzeyine," bir direnç duygusu aramak için, anten gibi uzatılır. Boğumlar, kumaşın ağırlığını ve bunu taşıyan adaleleri pişmanlıkla hatırlamaya başlar. Zorlayıcı bir yÜrüme arzusu sizi sarar ve bir anda yürümek için bile bacakların olmadığı donakalarak fark edilir.

Ama, esasında, olmayan yalnızca bacaklar değildir. Ne kafa, ne kulalc, ne omuz vardır; en önemlisi kol bile kalmamıştır. Tarif edilmez bir eksiklik duygusu. Bu şüphesiz kolların çıkartılmasından ileri geliyor. Son olarak, tatmin olmak için yapılacak tek şey, dokunma yoluyla kontrol etmektir. Eğer bir insanı gerçekten tanımak istiyorsak onu itmedikçe onunla boğuşmadıkça, onu çimdiklemedikçe, elle yoklamadıkça yani parmakla hissetmedikçe, o insanı en iyi biçimde tanıyamayız ve bilgi sahibi olamayız. Ona dokunmak, ellerinizle sarmak istersiniz. Pul tabakası dayanılmaz bir şey. Bütün kuvvetinle onu çıkarmaya çalışırsın ama tüm yapabildiğin ancak kabaca yüzgeçlerini açmak, kılçığını çıkarmak ve santimetrelerce uzunlukta gri bir dışkı şeridi çekmektir.

Sahte balık, vücudunu uçlara kadar germesine rağmen, bir anda gerçek bir balık olamayacağına dair değiştirilemez bir şüpheye girdi. Şüphenin yerleşmesiyle beraber de, herşey, çok ilginç bir hal aldı. Bir balık vücuduna sahip olunduğunda, dilsiz, elsiz, ayaksız dünyaya • gelinmişse, birden bu cins bir kelime kullanılıyor. Bu ikili duygu son derece öfke verici.

Belki de bütün bunlar sadece rüyada olan olaylardır.

Çok uzun bir rüya - bu arada: O kadar uzun zamandır devam eden, uzun bir rüya ki ne zaman başladığını bile hatırlamak mümkün değil. Ama bir gün uyanılacak ve sona erecektir.

Rüyada olunduğunu kendi kendinize kanıtlamanın yolu, ilk başta - ben birçok defa denedim, emin bir yoldur -kuvvetlice elin dış tarafını

çimdiklemekten geçer. Ne yazık ki tırnak olmayınca elin dışı da yok demektir. Bu olmazsa, cesurca dik bir yamacın tepesine çıkıp kendi etrafınızda dönebilirsiniz. Ne düşünüyorsunuz? Bunu da, pek çok defa başardığımı hatırlıyorum. Böyle bir şey mümkünse, el ve ayaksız olmak o kadar rahatsız edici değildir. Ama bir balık nasıl bir düşüş yapabilir?

Ben daha önce, bir balığın düşüşünden söz edildiğini hiç duymadım! Ölü bir balık, sonunda su yüzeyine çıkar ve yüzer. Serbest düşüş yapmak, balık için bir balmumuna oranla çok daha zordur. Düşmekte olan için, bu tersine bir düşüştür. Evet, öbür yöne doğru, ters bir düşüş.

Böyle bir şey olabilir mi yani? Havada boğulurmuş gibi, gökyüzüne karşı tersine bir düşüş: İyi değil mi? Ölüm riski

Bu sınırın dışına çıkmak niyetindeyseniz, duvarın üzerinden atlamanız, sağından ya da solundan dönmeniz gerek. Burası merkez olduğundan, nereden dönerseniz dönün aynı zamana ihtiyacınız olacaktır. Normalde, bir buçuk gün gerekir, ama yolda dinlenecekseniz süre bundan da fazla tutacaktır.

eşittir. Bu, yere düşmekle aynı şeydir. Ve, bu, uyanmaya ve rüyadan çıkmaya zorlar.

Sahte balık, düşüncesini buralara kadar getirmiş olmasının yanında - soğukkanlı bir hayvanda olmaması gereken bir çekingenlikle - hâlâ duraksamaktadır.

Ne zaman ki, bir rüyada, rüya görmekte olduğunuzun farkına varırsanız, o rüyanın çoktan sonı:.ı gelmiştir. Ama buraya kadar gösterdiği tüm

sabırlılığa rağmen, balığın, olayları izlemeyi biraz geciktirse bile, durumu değiştirecek hiçbir etkisi olmayacaktır.

Sahte balık beklemeye karar verdi. Okyanus mavisiyle boyanmış olan iradesi, solmaya başladı.

Günler ve aylar akıp giderken, sahte balık için karar verme zamanı yaklaşıyordu. Bir fırtına koptu. Denizin dibini bile sarsan son derece alçak basınçlı, tropikal tipte bir fırtına. B:ılığa ne denli zayıf ve savunmasız olduğunu hissettiren, sonu gelmez dev dalgalar yükseldi ama, paniğe kapılmadı, ölmek için acelesi yoktu. Sadece, vücudunu dalgaların hareketine bıraktı.

Birden, bir araya gelmiş elli elektrik testeresi gibi, bir dalganın tepesi tarafından kapıldı ve yutuldu. Dalga, balığı önünde sürükleyerek, tüm hızıyla döne döne gitti ve bir kayada parçalandı; balık da, o şiddetli çarpışmayla, havalandı ve atmosferde yükselirken boğularak öldü.

Ama, rüyasından bu kadarcık bir şey için mi uyanmıştı? Hayır, ne diyorum? Bir yosun ve kabuklu hayvan rüyası bu kadar basit bir şey değildir. Olağan bir rüyadan tamamen farklıdır. Uyanmadan ölen sahte balık. Ruhunu tekrar bulması nasıl mümkün olacak? Rüyasına, öldükten sonra da devam etmesi gerekiyordu. Esasında, ölü sahte balığın geçmiş zaman önemli olmaksızın, en modem uygulamalarla dondurulmuş gibi, bu halde yaşamaya devam etmesi gerekiyordu.

Denir ki, fırtınadan sonra kıyıya vuran balıkların çoğunu talihsiz bir son bekledi ve orada yosunlarla sarhoş olmuş bir şekilde uyudular.

Ama, belli olmayan bir nedenden, ben hâlâ balık olmadım. Pek çok defa bayıldım ama hâlâ kutu-adamım. Düşünürsek, bir sahte balıkla bir kutu-adam çok farklı şeyler değildirler. Kutuyu kafaya geçirdiğimde, o zaman, sahte ben gerçek beni yok etmektedir. Ama, bende sahtekârlığa karşı bağışıklık oluştuğundan, artık hiç balık rüyası görmeyi beceremiyorum. Kutu-adamlar, sayılamayacak kadar çok defa rüyalarından uyanmışlar, her defasında da, hep oldukları gibi yani kutu-adam olarak kalmışlardır.

VERİLEN SÖZ TUTULDU. KÖPRÜNÜN ÜSTÜNDEN KUTUNUN BEDELİYLE - 50.000 YENLE - BERABER BİR MEKTUP ATILDI. AŞAĞI YUKARI BEŞ DAKİKA KADAR OLDU. MEKTUBU BURAYA İLİŞTİRİYORUM.

Size güveniyorum. Makbuza ihtiyacım yok. Kutuyla ilgili olanlar, sizin işiniz: Gelgit inmeden, kutuyu çözün ve denize atın.

Garip bir şey oldu. Mesajı defalarca, tekrar tekrar okudum. Onu kelimesi kelimesine okuyup düz anlamıyla anlamaya çalışmaktan başka yapabileceğim bir şey yok. Acaba özel bir okuma şekli mi var? Üçe katlanmış yeşil çizgili kağıdı koklamaya çalışıyorum. Hafif dezenfektan kokusu var gibi.

Gelecek olanın doktor olacağı çıkarımını yapmak hoşuma gidiyordu. Düşündüğüm bütün stratejiler, bana onun tarafından bir saldırı olacağı şeklindeydi. Ama, gelen kadının kendisiydi. Evet, kendisi gelmişti. Kadının kendisi... Nedenini hiç anlamıyorum... Hayır, anlaşılabilir... Gerektiği gibi, sadece sözünü tutmak için. Aklımı, gönlümü bulandıran nedir? Ondan besbelli ki bir ihanet bekliyordum. Gene de pek bir şey biliyor sayılmazdım. Belki ihanet eden bir kadın, bana daha uygun geliyordu. Sözünü tutarsa, tersine, kaybetmiş olacaktım. Ama, durun... Belki de yanılıyorum. Sözgelimi durumu, sorumluluğu... Hepsini yeniden derinlemesine düşüneceğim.

Yazmaya devam etmenin bir anlamı kalmadı kanısındayım. Ölmediğime göre ve öldürülmediğime göre, yeniden yornm gerektiren bir şey kalmıyor. Evrende kaybolmuş, adressiz bir mektup... Onu yok edip atacak mıyım?

Ama, sakinleşelim! İşte, elli bin yen. Para karşılığında notları almak ona uymuyor. Üstelik, kutuyu elinde bulundurmak istiyor. Elli bin yen karşılığında kutunun şimdiki sahibi o. isteğine saygı duysam, söz verdiğim gibi kutuyu ona bırakmam gerekir. Böyle hareket ederken bile anlamıyorum. Bunu yaparsam, kutunun kime yarayabileceğini hâlâ merak ediyorum? Elli bin yen, kutuyu denize atmak için çok önemli bir miktar. Bu derece bakışları rahatsız eden bir varlık mıyım? Ama kendimi fazla büyütmemeliyim. Böyle bir hareketin nedeni, doğal olarak, daha dünyevi

bir şey olmalı. Ona, parasını boşa harcamadığı duygusu veren, açık bir maddi neden olmalı.

Hiçbir şey anlamıyorum. Tam bir sis içindeyim. Elli bin yeni ona iade etseydim ne olurdu diye kendi kendime soruyorum. Yapamayacağımı düşünüyorsa çok yanılıyor.

Ancak, böyle bir yorum tutarlı gözükmüyor. Kurduğu plana göre, kutunun doktora geçmemesi gerekiyor. Bir nedenden dolayı, doktor kutuyu şiddetle arzu ediyordu. Belki başında kız da bu planı desteklemekteydi. Ya da, doktorla aynı düşüncedeymiş gibi görünüyordu ama, harekete geçme zamanı yaklaşıyordu. Düşündükçe güçlendi. Hizmet ettiğim fikir ne olursa olsun, bundan iyi sonuçlar çıkamazdı. Ne söylerse söylesin, doktor dinlemek istemiyordu ve durum sonunda, kızın, onun karşısında yer almaktan başka bir seçeneği kalmadığı bir hale geldi. Ne mutlu, ki, bu kadın, kutu-adamın alışılmadık şefkatine hedef olmuştu. Kutu-adamı, kendi kendine kutudan çıkması için bırakmaya karar verseydi ve kutu ortadan kaybolsaydı, doktorun bir dolap çevirmesine fırsat verilmemiş olacaktı.

Evet..., sanıyorum bu o kadar anlamdan yoksun değil. Kutunun değeri, doktorun düşünceleri dikkate alınırsa belki de elli bin yen olabilir. Hal ve şartlar, hareketinin, doktoru koruma derdinden mi yoksa kendi bencilliğinden mi kaynaklandığı ile bağlantılı olarak, tamamen birbirinden farklı,. Ama en azından doktorla aralarında bir fikir ayrılığı olduğunu görüyorum. Ve bu doğruysa, kötüye işaret olmadığı söylenebilir.

Bu arada, onun anladığı ve beklediği. şekilde kutudan ayrılmayı düşünmüyorum. Şimdilik, konuyu, keyfine boyun eğecek derecede bilmiyorum. En azından bir kez daha, bu kadının gerçek niyetini doğrulamam gerek. Bunu yapmaya hakkım var. Sonra, doğruyu söylemek gerekirse, kendimi tam tatmin olmuş hissetmiyorum. Buluşmaya kendisinin gelmiş olması, mükemmel bir şey: Ama profesyonel bir yükümlülük için bu kadarı çok fazla. Hafif bir alaşımdan yapılmış beş vitesli bir bisiklet üzerinde, “suda oynamak yasaktır" levhasının önünden geçtikten sonra, kıyıya bile inmedi - vücudu, yağmurluğunu da delip geçen, yük gemisi' nin ışığıyla aydınlanıyordu ve yağmurluğu altın gibi parlıyordu - silueti arkadan görülüyor; bacak ve diz hareketleri, beni savunmasız bırakıyordu. Cep lambamla ona gönderdiğim umutsuz işaretleri görmeden, ikinci yol

üzerinde gözden kayboldu! Hemen sonra, aşağı yukarı iki metre yanımda, toprağın üzerinde sallanan bir ışık hâlesi belirdi. Bu, onun cep lambasının köprünün parmaklıklı korkuluklarının arasında patlayan ışığıydı. Başımı tam kaldıramadım. Bir kutu-adam için bu çok zor. Daha sonra bir gürültü oldu ve hafifçe titreyen ışık dairesinin yanına bir şey düştü: Bu, taş bağlanarak ağırlaştırılmış plastik bir torba idi. içinde, sözü geçen mektup ve beş adet sarılmış on bin yenlik banknot vardı. Bir anda, yüzüme doğru yaklaştı ve sonra tek kelime olsun fısıldamadan uzaklaştı. Bacaklarının hareketi karanlıkta kayboldu. Islak yağmurluğunun titreyen pırıltısı kesildi ve bisikletinin stop lambasının kırmızı ışığı yok oldu. Mektubu okudum, banknotları saydım... ve birden, normalde duyulmaması gereken, yağmurun ince sesini duymaya başladım. Belki de bu, beyin damarlarımda dolaşan kan idi?

Elli bin yen? Parayı harcayan için bunun gerçek bir israf olduğunu ona söylemek isterdim, ama bir kutu-adama göre... Kabul edilemez, gülünç bir miktar... Genelde, kutu -adamlar hakkında pek az şey bilinir. Kutunun, kutu-adam için ifade ettiği aruam çok hafife alınır. Bu blöf değil. Sadece övünmek için olsaydı, üç sene boyunca bir kutu içinde yaşamaya devam edemezdim. Pagurus'un[2] durumu için bile denir ki, bir defa hayvan kabuğunun içinde yaşamaya başladı mı, vücudunun zırhla korunan dış kısmı yumuşar ve sebepsiz yere dışarı çıkmaya zorlanırsa ezilerek ölür. Bir kutu-adam, sadece daha önceki durumuna geri dönmek şartıyla kutusunu çıkartabilir. Kutusunu elden çıkartırsa, bu tıpkı bir böceğin metamorfozu gibi, başka bir dünyada şekil değiştirmek içindir. Belki, bu kadınla tanışmanın, ona bu fırsatı vereceğini gizli gizli umuyordur.

Kutu-adam denilen insan kozasından,

Nasıl bir canlı varlık çıkacaktır?

Ben bile, çok iyi bilmiyorum.

Aynada

Yağmur, çiselemeye başladı. Rüzgâr yükseldi. Her esintide, damlalar sıçradığı için, deniz anasının solungaçları gibi genişliyordu. Öteki taraf gözükmüyordu. Bu yokuşun yukarsında, hastanenin giriş kapısındaki

kırmızı ışık, ki gittiğim yeri gösteriyordu, gözlerimin içini çeviren koyu yeşil bir leke gibi her yerden görülmekteydi. Daha önce bu yolu çok sık kullanmıştım, ama ilk defa kafamda bir kutu ile yürüyordum ve mesafe gözümde büyüyordu. Normal olarak, kutunun içindeyken bu konuda bir sorunum olmuyordu.

Etrafındaki manzarayla ilişki içindeyken, insan yalnızca gereksinme duyduğu kısmını aklında tutma eğiliminde oluyor. Örneğin bir otobüsün durduğu yer hatırlanır da, etraftaki söğüt ağaçları hiç hatırlanmaz. İstensin ya da istenmesin, yere düşmüş bir yüz yen dikkati çeker, buna karşılık, eğilmiş ve paslı eski bir çivi ya da yol kenarındaki azgın otlar hiç yokmuş gibi farzedilebilir. Normal olarak yo^a çıkınca insan kaybolmamamaya özen gösterir. Ama kutunun deliği gözlem çerçevesi olarak alındığında, her şey Qlduğundan farklı gözükür. Görülen manzaranın çeşitli detayları homojenleşir ve eşit anlamda iz bırakırlar: Sigara izmaritleri, köpeklerin gözlerindeki yapışkan salgılar, iki katlı bir evin geniş perdeli pencereleri, ezik bir davulun kıvrımları, tembel parmaklara gömülmüş yüzükler, uzağa doğru sıralanan tren rayları, nemden sertleşmiş çimento torbaları, tırnak altlarındaki pislikler, tam kapanmamış kapılar.... Bu tip manzaraları çok severim. Mesafe akıcı, kenarlar belirsizdir ve hemen kendi durumuma benzediğini düşünürüm. Çöplerin bırakıldığı bir yerin basitliği... Böyle bir manzaraya bakmaktan hiç bıkılmaz. Kutudan gözetlendiği andan itibaren, ne olursa olsun, bir manzarayı seyretmekten nasıl bıkılabilir?

Ama, hastanenin karşısındaki yokuşta olduğum o gece, kutunun etkileri sıfıra inmişti. Kırmızı ışık bir türlü yaklaşa-mıyordu: Kapalı gözlerimin dibinde kan rengi bir leke. Yol kaba kumdan olduğu için, ayaklarımın altındaki alan diğer yerler kadar siyah değildi. Bu durum, insanları itip kakmaya benziyordu zira detaylar özellikle azaltılmıştı. Sonra, çıplak ve donuk bir gökyüzü (bulutlar, batıdan gelerek, göğü kesiyorlardı.) Bu, gecenin çok karanlık olmasından mı böyleydi bilmiyorum (ayrıca, geceden nefret ederim) ama belki de hedefim çok belirgin olduğu içindi.

Buna rağmen, kutumu salladım ve kararlı bir şekilde yürnmeye devam ettim. Ama kutu hızlı adımları kaldırmıyordu. Kötü havalandırma yüzünden bir anda ter içinde kaldım;. nem kulaklarımın dibinde kasıntılara yol açtı - kendimi öne doğru verdiğimden kutu sallanıyor ve kalçalarıma sürtünmesi

duyuluyordu. Bu, kâğıttan bir maddenin yere düşerken çıkardığı sesinki kadar belli belirsiz bir sesti..

Aniden, bir hayvanın şiddetle nefes aldığını duydum. Dev piç omuzlarıyla dizlerimi sıyırdı ve hızla uzaklaştı. Islak sırtının kırmızıya boyanmış olduğu söylenebilirdi. Kafamı kaldırdığımda kapının kırmızı ışığını gördüm. Fosforlu boyayla kaplı bir gece zili vardı. Zili çalmayı ve kapıyı açmalarını istemiyordum. Daha doğrusu, doktorla karşı karşıya gelmek istemiyordum. Çiti aşarak bahçeye girdim. Köpek önüme gelmiş beni bekliyordu, ama özel bir havlama isteği içinde değildi. Ona daha önce biraz yiyecek vererek bir arkadaşlık gösterisi yapmıştım. Pencerelerden birinde, zayıf bir ışık yanıyordu. Birbirine geçmiş otlar ayaklarımı çevirmekteydi. Bunlar görünürde yaşlı bir çiçek yığınından kalanlardı. Ayağım kaldırıma takılınca köpek şaşırdı ve benimle oynamaya başladı. Durdum, bir nefes aldım - gözlerime ter inmişti.

Kızın odası, soldan itibaren binayı arkadan çeviren ikinci pencereydi. Olaydan beri, ki bir saat geçmemişti, belki de hâlâ uyanıktı. Uykuda olsa bile, hafif bir uykusu olmalıydı. Uyandırıldığından dolayı kızabilirdi ama çekinmiyordum. Elli bin yeni ona geri vererek, vermiş olduğum sözü unutmasını isteyecektim. Onunla konuşmak istiyordum, ama bu bir tek pencerenin kenarından mümkündü. Ortaya çıkış biçimine göre, ben de ona pekala başka bir şekilde yardımcı olabilirdim.

Bütün bunlar olurken, bahçeye bakan penceredeki ışığın ne olabileceğini düşünüyordum. Orada; bekleme odası ve hemen arkada da muayene odası vardı, en arkada ise herhalde tıbbı cihazlar bulunuyordu. Aşağı yukarı gece yansı yeni olmuştu. Herhalde, ışığı söndürmeyi Unutmuş olacaklar diye düşündüm; ama, bir nedenden dolayı da şüphe içindeydim. Sırf kendimi rahatlatmak için etrafı kolaçan etmeye karar verdim.

Alt kısmı buzlu camdan yapılmış bir hayli yüksek bir pencere olduğundan, sadece tavanı görüyordum. Işık, alttan, lambaya benzeyen bir kaynaktan geliyor ve odayı en dibe kadar geniş bir eğri çizmek suretiyle, çaprazlama genişleyerek aydınlatıyordu. Daha ötesini öğrenmem için, ayaklarımın altına koyacak bir şeye ihtiyacım vardı. Araştırmamı ışık kullanarak yapamazdım. Rastlantı eseri, aklıma çantamda bulunan dikiz aynası geldi. Bir gün gerekebilir düşüncesiyle, atmadan çantamda tutmuşum.

Temizledikten sonra, aynayı eğik tutarak havaya kaldırdım ve aşağıdan baktım. Bu dar pencereden çok küçük bir menzil içinde kolu gerip havaya bakmak, sırtı mahveden bir iş; ama en azından acıya değdi ve birkaç sonuç aldun. Tahmin ettiğimin tersine oldu (tam karşıdan görürüm diye düşünüyordum), ama güzel bir açı yakalayarak her şeyi görmek mümkündü.

Fark ettiğim ilk şey, büyük bir büronun köşesine yerleştirilmiş bir lamba oldu, bunun dışında da beyazımsı geniş bir alan vardı. Aynayı sabit bir pozisyonda tuttuğum için beyazlık, duvarlar ve kapı olarak ikiye bölündü. Birçok tabakadan oluşan ağır ' boya bile, yüzeyin bozukluklarını saklamaya yetmiyordu: Duvarlar ve kapı, seneler boyu görmüş geçirmişlerdi. Pencere tarafına yerleştirilmiş tipik yüksek hastane yatağı da beyazdı. Kitap ve eski dergilerle yüklü bölüm de aynı şekilde beyaza boyanmıştı ama daha eski duruyordu. Bu, zevkten yoksun bir odaydı, sadece genişti. Büronun bir köşesine bir stereo cihaz konmuştu. Burası herhalde doktorun gününü geçirdiği çalışma odasıydı. Ama, her şey bir yana, oda herhangi bir şekilde olabilirdi, bunun önemi yoktu. Daha sonra, anılarımı toparlamaya çalıştığımda oda böyleydi diyebildim. Odada iki kişi vardı. Bu iki varlık tarafından tamamen büyülenmiştim. Geri kalan her şey, herhangi bir böceğin gözlerindeki mozaik parçalarının yansımasıydı.

İnsanlardan biri o kadındı. Odasının bulunduğu bina aynı bina olduğundan, orada olması özellikle anormal değildi. Çıplak, tamamen çıplaktı. Odanın ortasında bana göre tam karşıda çırılçıplak duruyor ve birisiyle bir konu hakkında konuşuyordu.

Konuştuğu kişi bir kutu-adamdı. Yatağın kenarında oturmuştu ve tıpkı benimki gibi bir kutusu vardı. Bulunduğum yerden, yalnızca sağ yanını ve sırtını fark ediyordum. Kartondan, benimkinin tamı tamına aynısı bir kutuydu -pislik derecesinden, ticari bir mamulün isminin basıldığı harf izlerine kadar.... boyundan posundan söz etmezsek... Bu bir resim gibi benim, kendimin sahte bir örneğiydi. İçinde, gayet tabii doktor vardı.

-ügübıög ıid .cd.cb ,i'{snd.ca my.c nam.cm.cT)

- (.mınoyıhü.cd *üm*

Bir keresinde... oda... onunla yalnız, çıplak... ancak ulaşabileceğim belirsiz bir anı... Ama nerede ve ne zaman?... Hayır... Kendimi kaybedemem; bir anı değil, bir sanrı bu, arzumun yarattığı bir'fantezi... Tek amacım elli bin yeni geri ödemek olduğu halde, bu şekilde çıkıp ziyarete geldiğime inanamıyorum. Kalbimin gizli bir yerinde, böyle bir hadisenin gerçekleşmesini diliyordum.,. Evet... onu çıplak görmek ve çıplaklığın ötesinde bir çıplak görmeye dek giderek, onu çıplaklığından daha da mahrum etmek... ve aynen bakmaya devam etmek.

(Kenara kırmızı mürekkeple not. Niye böyle, bu kadar ısrarla bakmak?.. Belki de çok korkak olduğum için... Ve aynı zamanda, belkî de merakım çok güçlü olduğu için. Düşündükçe, devamlı seyreden olmayı sürdürmek için kutu-adam olduğumu zannediyorum. Dolaşmak ve her şeye bakmak istiyorum. Yani, delikler açarak dünyada her yere gidilemediğinden, kutu bana yanımda' taşınacak tek delik olarak göründü. Aynı anda, hem kaçmak hem de devam etmek istiyorum. Nasıl yapmalı?)

Kızı gözetleme arzum kutunun içeriğini fazlasıyia aşmıştı. Ağzım, acı çeken ve gevşemiş bir dil barındırıyor gibi geliyordu bana. Ama, bunun tek sorumlusu ben değildim. Kendi ağzıyla beni kışkırtmıştı. Doktor tarafından kutuya ödenen elli bin yen yanında, fotoğrafçı olduğum için, bana kendinden de bir ikramiye sunmuştu.

Omzum tedavi edildiğinde, bana kendisi hakkında söylediği hikâyeleri birleştirmeye çalıştım. Kaba hatlarıyla, aşağı yukarı şöyle: Halen yaptığı stajyer hemşirelik işini kabul edene kadar, dar gelirli bir güzel sanatlar öğrencisiydi (bu şartlarda, yeteneği var mıydı yok muydu diye sormayalım) ve hayatını da, amatör resim klüplerinde veya özel okullarda modellik yaparak kazanıyordu (Bu onda, pişmanlığa benzeyen acı bir tat bırakıyordu). iki yıl kadar önce de, bu hastanede çocuk aldırtmıştı. (Fiziksel olarak, benim için var olmaya başladığı zaman.) Nekahet dönemi ye. terli olmamıştı ve ücret ödemeden hastanede bulunduğu sırada, bir hemşire işi bırakmış; o da özel bir sebebi olmadan onun yerini almıştı. (Kişiliğinin bir tarafı sinir bozucu ve anlaşılması güçtü.) işle, çok meşgul olmasına rağmen, uygun bir tedavinin garantisi altındaydı. Acil vakalar olma. dıkça, akşamları ve tatil günleri resim yapacak vakti bile oluyordu. Para sorunu bir yana atıldığında, modellik mesleği doğal olarak en sevdiği işti. Bu, keyfine göre

yapabilme şansı bulunduğu için değil, işin masum bir tarafı olmasından kaynaklanıyordu. Çok yorucu bir iş olmamasına rağmen, yine de kolay değildi. Vücudunu çıplak olarak sergilemenin hayatın tuzu biberi olduğunu ve kendisinde yaratma arzusu uyandırdığını (boş laflar diye düşünüyordum; zira tablolarının hepsi soyuttu ve bir modelle ilgisi yoktu) ve aynı zamanda da, doktor şiddetle karşı çıkmamış olsa, modellik yapmaya devam edeceğini iddia ediyordu.

Benim mesleğim olan kameramanlıkla ilgilendiğini söylediyse de, bunun bir kışkırtma olduğu açıktı. Omzumdaki yaradan alınan kurşundan, saçlarımın dağınık kesim biçiminden, benim, zırhımdan çıkmış bir kutu-adam olduğumu tahmin etmiş olmalıydı; ama numarasını önemsemiyordum ve bir koruyucu cömertliğiyle onun içindeki yarayı yaladığını kanısındaydım. Bu gibi anlarda, gözlerimden bir salgı çıkar. Başkaları tarafından parçalanmadan onu kendi ellerimle parçalama kararını pekiştirdim. Çılgın bir ısırma düşüncesiyle dişlerim alt ve üst dişetlerimi zorluyor; göz-bebeklerim yanıyordu ve uyarılmış durumdaydım.

Bir anlamda, o çılgın düşünce gerçekleşiyordu. O... çıplak. .. ona bakıyordum. Evet ben ona, çıplak duruşuna bakıyordum ama, bu. şartlı bir çıplaklıktı. Hali hazırda başka birisi tarafından seyredilen bir çıplaklıktı - ve o kişi, sahte beı:ı idi. Onu çıplak görmekten memnun olacağıma, aksine, başka birisi ona baktığı için kıskançlığım arttı: Boğazınız kuruysa, size içki içen bir resminizin gösterilmesi hiç fayda etmiyor. Ben ona bakarken, başka bir ben de, benim ona bakmama bakıyordu: Hemen tavana yakın tıir yerde, havadan, aşağıda duran cesedime baktığım ve umutsuzca gülmekten katıldığım bir rüyayı hatırlıyorum. Utanç dolu olmama rağmen, kendime, hor gören bir tavırla sırıtıyordum. Kolum zayıfladı, ayna titredi ve odanın dengesi bozuldu... Aynanın yerini değiştirip diğer elime aldım ve bu defa, onu pencerenin köşelerinden birine oturtarak sabitleştirdim. Nasıl olur da, serap olduğunu bilse bile, hayali bir suya koşmaktan engeller insan kendini; üstelik bir de susamışsa?

İki insan karşı karşıya idiler ve aralarında dört adım kadar mesafe vardı. Kız sakin gözüküyordu... Ve üzücü olan, o iki varlık arasında herhangi bir karşıtlık ortaya çıkarama-mamdı. Bir saat önce olanlar üzerine raporunu hazırladı mı merak ediyorum. Eğer bana karşı bir ittifak içinde iseler, bu

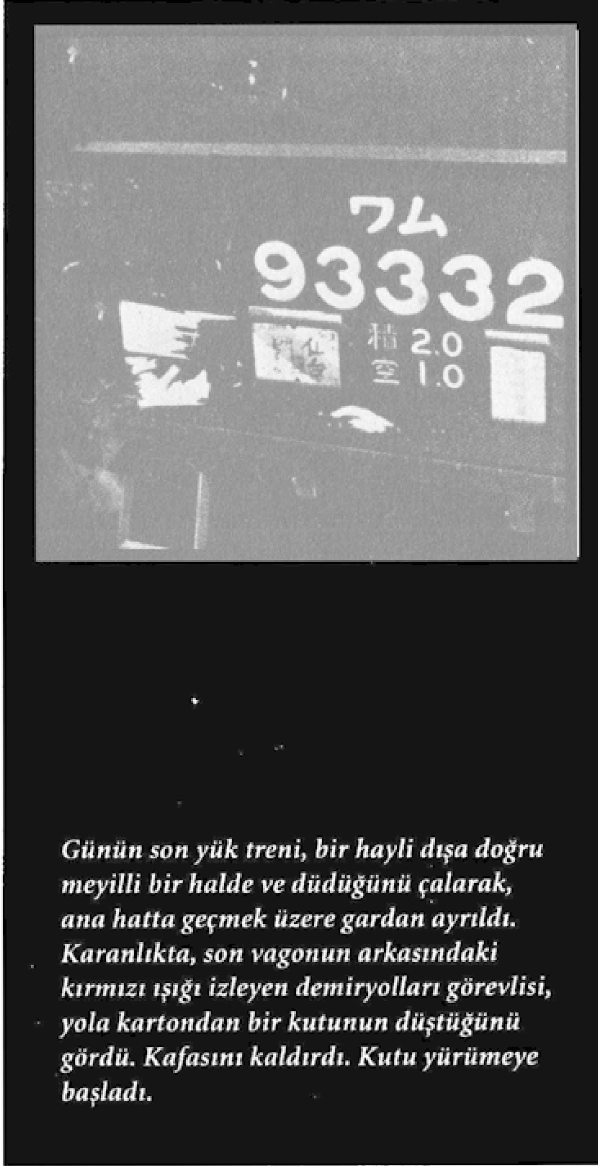
elbette, gülünecek bir şeydi! Ben... zavallı birisi, hayvan ve dürüst, bir kutuya gömülmüş, sadece; yanın gün boyunca dalgalara bakması karşılığında mükâfatlandırılan bir köpek gibi kendisine elli bin yen atılmasını bekleyen... Kutu içinde bir kafa... kabinlerde bulunan bir kutu... kartonun içine dikilmiş bir adam... bir kutu cambazı.

Ama, çıplak kız tarafından en ufak bir kurnazlık ya da oyun sezemiyordum. Doğal bir aşağılama duygusuna rağmen, herhangi bir yerimden bir nefret duygusu çıktığını hissetmiyordum. Onu kararlıca izliyordum: Su kabım sahte bir kişilik tarafından çalınmıştı. Hayal edebileceğimin sonsuz katı heyecan verici bir çıplaklık. Bu doğaldı: Hayal ederek nasıl gerçek çıplaklığa ulaşılabilir ki? Bu çıplaklık, yalnızca ben onu seyrederken vardı: Dolayısıyla, ona bakma arzum hayal edilemez hale geliyordu. Ona bakmayı bırakacağım anda... yok olacaktı... fotoğrafını çekmem gerekiyordu.. ya da bir tuval üzerine geçirmeliydim. Bir vücutla çıplak bir vücut farklı şeylerdir. Çıplak vücut, etten vücudu malzeme olarak kullanır, göz şeklindeki parmaklarla yapılmış bir sanat eseridir. Gayet tabii, fiziksel olarak vücut ona aitti, ama çıplaklığın sahiplenme hakkı için, zayıf duruma düşmeye hiç niyetim yoktu..

Çıplaklığı, sol bacağı tarafından destekleniyordu... Suda yüzüyormuş gibi hafif bir çıplaklık. Sanki bir illüzyonistin elleri sihirli bir ip geriyordu, Sağ ayağının parmaklan sol ayağının üzerinde duruyordu ve eğilmiş dizi hafifçe dışa açılıyordu. Bu bacağın beni bu kadar çeken tarafı neydi? Cinsiyetini gösterdiği için miydi? Giysilerin şimdiki kesimine göre değerlendirilirse, cinsel organların gövdeden çok bacaklara ait olduğu düşünülebilir. Ama yalnızca bununla ilgili olsa, etrafta çok daha “seksi" birçok bacak vardı! Bir kutuda yaşandığı zaman, daha ziyade insan vücudunun alt bölümüne bakılır ve bacaklar da ayrıntılı olarak incelenir. Bacakların kadınsılığı - çok söylenir - basit olarak yuvarlak düzeylerin akıcılığından ileri gelir. Kemikler, tandon-lar, boğumlar tamamen etin içine gömülmüştür ve yüzeyde hiçbir iz bırakmazlar. Yürüme organı olarak kullanmanın ötesinde, bacaklar, cinsiyeti korumaya daha uygundurlar. Şaka etmiyorum. Bir espri yapmak da istemiyorum. Böylesine değerli bir kabın uygun bir kapağı olması gerekir ve açmak için de eller kullanılır. Bir kadının bacaklarının cazibesi de - ve bu cazibeyi inkâr eden herkes ikiyüzlüdür - görsel olmaktan çok dokunsaldır.

Bu arada, görsel olarak, bu bacaklar merkezkaç kuvvetinin aksi yönüne doğru çeken önemli bir ağırlığı taşıyan erkek bacakları gibi değildiler, hep gergindiler ve eklemleri, derine gömülmüş bir halde, yatay biçimde oynayarak pratik bir yürüyüş mekanizması oluşturuyorlardı.

Ama, onda, ağırlığını taşımak için herhangi bir çaba izine rastlamak mümkün değildi. Bir benzetme yapmaya kalkışırsam, daha sesi bile kalınlaşmamış buluğ çağındaki bir gencin esnek ve özgür bacakları gibiydiler. Yorgun bir adamı, bir anda bir kuş hafifliğinde yürümeye teşvik eden şeyler kısmına dahildiler... adama, yerçekimi yokmuşçasına rahat hareket etme hissi veren... ne erkek bacakları gibi devamlı çekim kuvvetiyle boğuşan ne de kadın bacakları gibi yürümeyi yarıda bırakan, enerjik bacaklar... kolayca kaçıveren ve (cinsellikte olduğu gibi) takip isteği uyandıran bacaklar. Ayrıca bacakları, cinsel çekimi harekete geçirmekten de eksik kalmıyorlardı (çıplak cinsellik bile ye-

Günün son yük treni, bir hayli dışa doğru meyilli bir halde ve düdüğünü çalarak, ana hatta geçmek üzere gardan ayrıldı. Karanlıkta, son vagonun arkasındaki kırmızı ışığı izleyen demiryolları görevlisi, yola kartondan bir kutunun düştüğünü gördü. Kafasını kaldırdı. Kutu yürümeye başladı.

terince takip isteği doğuruyor zaten). Bu arada, onunla cinsel bir temasım olursa, bunun yine de başka bir şey olacağını zannediyorum. Onun bacaklarında ideal bacağı mı bulduğumu yoksa ideal bacakla onunkileri bağdaştırmaya mı çalıştığımı kendime soruyorum.

Beyaz yuvarlak şekiller çaprazlama eğik bir biçimde duruyorlardı. Popo etleri bacaklara göre çok daha elle tutulabilir cinstendirler. Ağırlık merkezinin kontrol edildiği, bir çatlağın meydana geldiği yerle bir ilgisi var mı acaba? Sağ kalça kemiği biraz yukarıda bir kuşun göğüs kafeşi gibi

yuvarlak bir eğri çiziyordu. Meltem rüzgârının ön tarafını bir gölge gibi sıyırdığı baldırlarının başlangıç yerinden hafif bir buhar sızıyordu. Hafif ve yumuşak saçlarına baktım ve hareketsiz durduklarını gördüm. Rüzgâr sadece aşağıdan esiyordu gibiydi. Vantilatör iyi çalışmıyordu sanki ve serin hava döşeme boyunca kayıyordu. Kambur durduğundan, midesi bir hayli dışarı çıkmıştı. Son derece narin olduğu izle-nimindeydim. Omuzları iyice arkaya çekilmişti ve bu noktadan ensesi yükseliyordu; başı, bir defa ekseni etrafında döndürülerek gevşetilmiş bir vida gibi duruyordu. Çok serbest bir pozisyondaydı ama, sanki ortasından ince bir demir geçmiş gibiydi. Sağ kolu göbeğinde, sol kolu da belinin arkasındaydı (plexus). Duruşu, kendi kendini saracakmış . düşüncesi veriyordu. G'öğsü dikti ve memeleri, gerçekte olduklarından daha küçük görünüyorlardı. Altta ise, hâlâ sutyenin kırmızı izleri görünüyordu. Kalçalarının üstünde de, don ve korse çizgileri vardı. Onları az önce çıkarmış olmalıydı. Çıkartmış, katlamış ve ayaklarının dibine bırakmıştı. Beyaz hemşire gömleğinin üstünde, küçük siyah iç çamaşırları, ölü bir örümcek gibi ayaklarını kaplıyordu.

Genişçe kenara doğru çekilen alt dudağını hafifçe ısırdı. Gülümsemesini gördüğümde, hafif bir acı kalbimi bir jilet gibi yırttı. Züppelikle dolu bir şekilde başını kaldırdı ve herhalde kendisine bir şey söylemiş olan sahte kutuya baktı (Görünürde, araya girmiş bir değerlendirme). Başını kaldırdı ve iki-üç kelimeyle cevap verdi. Kasları çelik bir cetvel gibi gerildi. Ayak uçlarında doğrularak, kutuya doğru yürümeye başladı. İstemeden, “hata ediyorsun!” ... diye bağırdım kalbimin derinlerinden. Diyaframımın sertleştiğini, nefesimin kesildiğini ve kafamdan, saç çizgimden başlayarak, oluk oluk ter boşandığını hissettim. Yüzüm, çok olgun bir kavuna döndü. Kutudan bir şey aldı: İçinde biraz bira kalmış bir bardak. Sahte kutu-adamla aynı bardaktan içmesini hiç istemiyordum. Tüm kaslarım, kıvılcım gibi fışkırmaya hazırdı ve eğer pencerenin camını kırmaya dav-ranmadıysam, bu beni • aldattığını hissettiğim içindi. (İşte kutu-adam tarzı bir özür!) Spagetti emermiş gibi, garip bir ağız hareketiyle biranın yarısı kadarını içmişti. Bardağı kutuya geri koydu ve vücudunu sallayarak bir hayli geriye çekildi. Sahte kutu-adamın kutusundan çıkmaya niyeti olmadığını anlayınca rahatladım. Omuzlarımın ve kalçalarımın gerginliği durdu ve yapışık bir şeyi sökmeye benzeyen bir gürültü yaptım. Kız daha önce bulunduğu yere geldi ve hızla birkaç kelime söyledi. Sonra, birden sustu ve ellerini

kalçalarına- koydu. Yeniden, söz hakkını kutu-adam aldı ama kızın pek onunla ilgilenir hali yoktu.

Topuklarının etrafında dönerek, sırtını döndü ve bir anda dört ayak üstüne düştü, dirseklerini ve dizlerini birleştirerek kalçalarının tüm vücuduna göre en yukarıda olduğu bir duruma geldi. Lambadan yansıyan ve gölgeye girmeden aydınlatan ışık, onu dokunma duyusu veren bir küre gibi gösteriyordu. Memeleri gövdesi, kalçaları ve kollarının yukarısından oluşan ters bir üçgenin kapağı gibiydi. Bütün vücudumun daralmaya başladığını hissettim. Sadece gözlerim kalmıştı. Sahte kutu-adam eğildi ve önden arkaya doğru sallandı.

Aniden, ayaklarımın altındaki toprak, yoğruluyormuş gibi şişmeye başladı ve dengemi kaybederek dizlerimin üstüne düştüm; hâlâ bir gürültü yapmamak için yeterli ölçüde bilincim yerindeydi. Ama yükselen, toprağın yüzeyi değildi. Sıkılan köpek dizlerimin arasına girmişti. Sessizce uzaklaştırmak zordu. Ne gürültü yapabilir ne de havlamasına izin verebilirdim. Ama, iyice yaklaşarak, burnunu ıslak bir sabun gibi dizlerimin arasına soktu. Niyeti açıkça benimle beraber kutuya girmekti. Seçeneğim kalmamış bir halde, et konseıyelerinden birine bir delik açıp, suyunu ona koklattıktan sonra, atabildiğim kadar uzağa fırlattım, Üzücüydü ama, zavallı köpeğin ertesi güne kadar o kutuyla didişeceğini biliyordum. Çabucak pencereye geri döndüm. Aynanın yüzeyine parmak izlerim çıkmıştı. Gömleğimin ucuyla alelacele sildim ve tekrar yerine yerleştirdim. Sahne tamamen değişmişti. Ne mutlu ki, en çok korktuğum şey başıma gelmemişti. Sahte kutu ne yırtılmış ne de boşalmıştı ve ya-. tağın üstünde gene aynı pozisyondaydı. Doğal olarak, kafasında kutuyla bile kızdan yararlanabilirdi. Penisi için bir delik açmış olsa ve az çok mantıklı bir tutum içinde olmayı kabul etse, imkân bulunabilirdi. Ama, yine o zaman da, kızın yardımına gereksinimi olacak, bu da zaman alacaktı. Köpeği kovmam o kadar uzun zaman mı almıştı? Merak ediyorum. Belki evet, ama ne olursa olsun kız artık çıplak değildi. Odanın bir köşesinde masaya yaslanmış sigara içiyordu. Çok uzun beyaz elbisesinin düğmeleri bile özenli biçimde iliklenmişti ve artık, bacakları görünmüyordu. Bacakları görünmez olmuş bir halde... uzakta gibiydi... başka bir insan... sigaranın üçte biri içilmişti... çatık kaşları yorgun gözüküyordu... beyaz bluzunun cebinden bir tüp çıkmıştı. Kauçuktan ucu, ince ve damarlı parmakları arasına dolanmıştı.

Tırnakları gümüş rengine boyanmıştı. Birkaç dakika öncesine kadar çıplak olduğu hiç akla gelmezdi... Yoksa, her şey aynada yansıyan bir serap mıydı?

Orada bir yerde, çalılığın öteki tarafında, dişlerinin arasına sıkıştırdığı konserve kutusunu yere çarpan köpeğin soluk soluğa nefes alışı duyuluyordu. Boynumu sertçe sildim ve derimden pislik parçaları çıkmaya devam etti. Onları elimde yuvarlayarak top haline getirdim ama, bu da- sıkıntımı gidermedi. Neden o hiç gerçekleşmeyen olay, benim gerçekleştiğini görmek istemediğim şey - kutu tarafından tecavüze uğraması - neden bu var olmayan olay beni bu kadar etkilemişti? Belki sık sık aldatılmış olduğum için. Sigarasını söndürürken, boştaki elinin küçük parmağı ile kulağının içini kaşıyor ve yavaşça, başını sallıyordu. Lambanın ışığı onu karşıdan aydınlattığında, gözlerinin arasındaki mesafe görülüyordu; hafif şaşı gibiydi. Şüphesi varmış gibi, dişlerini gösterdi; ağzı, sadece bir gülümseme fırlattı ve yüzü, dik kafalı bir çocuğunkine benzer bir hal aldı. Başını hafifçe sağa sola sallarken ağzını kapattı; dudak bükme hareketi yapıyordu ve ve alt dtjdağı şaşırtıcı biçimde şehvet doluydu. Sonra, vücudunun üstünü hafifçe sallayarak; görünmez kağıttan bir topa vururken alınan pozisyona geçti. Bu halde, odayı baştan başa yürüdü ve kapının karşısına geldi. Tekrar yürümeye başladı, şüphesiz oydu. Bir vücudun titreşen hafifliği. Bu tanıdık çekimsizlik duygusu, yoksa bir düşüş duygusu muydu? Sahte kutu-adam sürünerek yataktan indi. Kız hiç arkasına bile dönmeden kapının kolunu çevirdi ve öbür tarafa geçerek kayboldu. Onu takip etmek isteyen kutu-adam ise dört uzvu kopartılmış bir böceğe benziyordu. Kauçuk bot giymemesi dışında, kalçalarının etrafındaki bez parçasına ' kadar, benim tam. bir kopyamdı. Kapı kapandı ve kutu-adam durdu, onu daha fazla izlemek istermiş gibi bir hali yoktu. Kutuyu sarsarak yön değiştirdi ve pabuçları ıslakmış gibi ayaklarını sürte sürte geri döndü. Rengi, gözetleme penceresinin plastik perdesinin yerleşimi, tamamen benimkinin aynıydı. (Buna karşılık, hiçbir küçük delik delinmemişti - örneğin - penisi için bir delik bile.)

Bu el yapımı bir üründü, yalnızca basit şeylerden hoşlanan biri için çok gelişmiş bir gereç. Neler planlıyordu? Elli

bin yeni geri vermekteki kararlılığım ne olursa olsun, böyle yargılanırsa, ondan o kadar basit bir yanıtı o kadar kolayca elde edemeyecektim. Parayı

almış olduğum andan itibaren, gerçek bir kutu-adam olma hakkı başka bir insana geçmiş ve belki de ben sahte kutu-adam durumuna düşmüştüm. Gölgem, bir oyuncak robotun kararsız adımları gibi gidip geliyordu. Aynada, hayalimin kendi isteğine göre ve de benimkini dikkate almadan, hareket etmesini görmek iyice tatsız bir şeydi. Amma aptal! Neden şimdiye kadar kutuyu çıkarmadı. Belki de sarhoştur. Böyle devam etmişse şüphesiz artık hiç çıkarmayacaktı. Eninde sonunda, kutuyu çıkarmak istemiyorsa bu da iyiydi... Kabul etsin... onun yerine kutumdan ben çıkabilirdim... belki de en başta, bu değiş tokuşu hayal ettiğinde kızın amacı, eğer arzularımı gerçeğe dönüştürmeye cesaretim varsa, onu kutunun içinde kapalı tutmaya. zorunlu kılmaktı. Kendisi de böylece özgür kalacaktı. Kutumla tüm bağım, burada elde edebileceğim bu fırsattan yararlansaydım sona erer miydi?

Gitmeye karar verdim. Sonucu hızlandırmanın bir yararı yoktu. Kutuyu bırakmak bir karar işiydi. Bu kararı, sakin kafayla, düşüncelerimin içinde bir sıraya koyduktan sonra verecektim... yarın tekrar gelebilirdim. Gitmeden önce, bir defa daha kızın odasına göz atmaya karar verdim. Kutunun kenarını çevirerek, neredeyse bir insan boyundaki Kore krizantemleri yığınlarının arasından geçip, yürüdüm. Yoğun ot kokusu duymam bir düşünce bağlantısı mıydı bilmiyorum ama, bir anda, bir berlingot'un[3] iç kısmını andıran bir oyuk gözlerimin önüne geldi. Belki de gördüğüm kızın koltuk altıydı. Ama, binanın arkası kuzeye bakıyordu ve bütün pencereler küçük ve yüksekti. Özellikle onun penceresi kalın perdelerle örtülüydü; ışığı zar zor fark edebiliyordum ama fazlasını da ummuyordum. Yine, kararlıca, pencerenin altında gizlenerek bekliyordum. Rüzgâr oluğu sarstı; kutumu davul gibi çınlatan büyük su damlaları düştü. Ama, odasından hiçbir tepki gelmedi.

Tabii ki, kutudan çıkmak iş değildi. Öyle olmadığı için de, nedensiz yere çıkmaya hiç niyetim yoktu. Yalnızca birisinin bana yardıma gelmesini isterdim.

Sake: Bir Japon /çfetii. (Ç.N.)

2

Pagurus: ***Deniz kabuklannın içine stgmarakyaşamtnt sürdüren bir böcek cinsi*****, (Ç.N.).**

3

Berlingot: İki *tekerlekli bahçe arabası*. (Ç N.)

Özel kâğıt üzerine 3-5 sayfalık ek

(Değişen yalnızca kâğıt değil: tik defa dolmakalem kullanıldı ve harflerin şekilleri açıkça farklı. Eğer, bir gün bu notları birisi yeniden diğerleriyle birleştirerek deftere geçirirse, yalnızca kâğıdı ve işaretlerin şekillerini birleştirmesi yeterli olacaktı. Ama şimdi' bununla can sıkmaya değmez.)

“Evet, ne var?

— Susadım...

Bu bardak çatlak.

— Fark etmez...

— Ne oldu?

— Çıkarttım söz verdiğim gibi...

— Işıktan bahsediyorum ben...

— Bu kadar mı bira kaldı?

— Sorun... soyunduğunda loşluk derecesinin ne olduğu?

— Tamamen karanlıktı. Sutyenimi bile çıkarmam uzun zaman aldı.

— Işıkla sutyenin ne ilgisi var? Ne olursa olsun, elinle bulup çıkarabilirsin.

— Tabii, ama...

— Tamam... ya sonra?

— Sabırsızlanıyordu; sutyenimi çıkarmama yardım etmek istediğini söyledi, hiçbir şey duymak istemiyordu.

— Bu tuhaf.

— Neden?

— Tamamen karanlıksa sutyeninden rahatsız olduğunu nasıl anladı?

— Ha, biliyordu... bir şekilde.

— Sen yardım etmesini mi istedin?

— Yok canım.

— Neden?

— Bana hiç dokunmayacağına söz vermişti ya... ayrıca kollarımı.görüyorsun, ne kadar uzun olduklarını... ellerimi sırtıma dolayabiliyorum yani.

' — Çok güzel, o zaman... karanlıkta elbiselerini çıkarttın ve hepsi çıkınca da ışığı açtın değil mi? Öyle mi? .

— Evet, sanıyorum öyle.

— Peki, ya iğne?

— Yaptım tabii...

— Çıplakken mi?

— Ampulü hem tutup hem kırmak kolay değil ki.

— Çıplaklığını göstermen yetmiyormuş gibi, bir de çırılçıplak gidip iğne yapman çok gülünç.

— Aynı şey değil mi?

— Çok fark var...

— Bu kadar yüksek sesle konuşma.

— Dinle bak... elbiselerini çıkartmaya başladığında, onları tamamen çıkarttığınki durumundan çok daha fazla çıplaksın. İğne için de aynı şey. Bir eylem içinde olan çıplaklık basit çıplaklıktan daha saf bir çıplaklıktır. Bilmiyordum diyerek kurtulamazsın.

— Anladım... bundan sonra dikkat edeceğim.

— Bir daha anlatsana olanları, başından beri. ..

— Elbiselerimi çıkarttım ve ışığı kapattım.

— Ama daha önce ışık zaten sönük değil miydi?

— Işığı söndürdüm, elbiselerimi çıkarttım; ışığı yaktım ve iğneyi yaptım...

— işte şahane bir hikaye! Ve bu arada hiçbir kelime etmedin değil mi?

— Söylemek istediğim, bu değil.

— Böyle kendi kafana göre kısaltacaksan, işimiz var seninle?

— Önemli bir şey söylemedi! Gerçekten. Zaman konusunda konuştuğumuzu hatırlıyorum ve o da o sırada saçlarımı okşuyordu.

— Ellerini kullandırmayacağına söz vermiştin...

— Ama yalnızca saçlar...

— Fark etmez, neresi olursa olsun...

— Belki de, farkında olmadan dokundu...

— Onu savunma...

— Tam yastığın yanındaki lambayı yakmak için eğildiğim zamandı... •

— Lamba mı?

— Kendisi istedi!...

— Neyi?

— Tavandaki ışık her yerin iyi gözükmesine yetmiyordu.

— Yeter... her istediğini yapacaksan... bitmez bu...

— Doğru ... dikkat edeceğim.

— Ne dedi?

— Saçlarım kıvır kıvır olduğundan yağmur yağacağını söyledi...

— Ter içindeydin yani...

— Evet, boncuk boncuk terliyordum...

— Dur bakayım... hava tahminlerinden önce... lambayı yakmam söyledi öyle mi?

— Evet, önce lambaydı. ..

— Sana güvenilmez...

— Özür dilerim... mahvoldum... bunu yapacak insan değilim. Bak, hâlâ bacaklarım çamaşır makinesine çıkmışım gibi titriyor.

— O halde buraya gel, dizlerim çamaşır makinesinden daha rahattır.

— Sigara içmek istiyorum...

— Akşam sigara içince, cildin sertleşiyor.

— Çıplak olmaktan iyidir.

— Abartıyorsun... onun gibi birinin erkek olabileceğini düşünme... banyoda donunu indirmek gibi bir şey değil mi?

— Onun karşısında çıplak olmamdan tedirginlik duyan sizsiniz, doktor...

— Sadece gerçeği bilmek istiyorum...

— En azından, bitmiş artık, unutmak isterdim!

—Her ne pahasına olursa olsun unutmak istediğin şeyler varmış gibi!

— Ne yazık ki, hayal ettiğiniz gibi bir şey yok doktor....

— Doğruysa,... iyi...

— Doğru... önce gözündeki salgıyı sildi ve bana her türlü pozu verdirtti: Define avına çıkmış gibi bakıyordu... ama iğne etkisini göstermeye başladı ve gözlerindeki bakış gitgide garipleşti. Beş dakika geçmemişti ki artık beni tamamen unutmuş, fluoresan lambaya bakıyordu...

— Onu kendi halinde rüyaya bırakmak iyi bir şey.

— Ama, son olarak, beni kendisine lavman yapmaya mecbur etti.

— Lavman mı?

— Bu kadarı da fazla. Hep aynı soru, aralıksız... düşünün biraz, benden penisi tamamen sertleşebiliyor mu diye bakmamı istedi... o kadar sıkılmıştım ki biraz da onunla alay ederek aşağı yukarı kıvama geldiğini söyledim... yüzde seksen falan... o zaman, çok kızdı. Bu eşekliği kesmemi emretti. Kendisini endişelendiren şeyi gayet iyi biliyordu.

— Biliyorsa, niye sana sorsun?

— O zaman, beni okşamaya başladı; terimin kokusunu aldığında, penisi tam sertleşmiş gibiydi; benden kendisine daha yaklaşmamı istedi.

— Şaka yapma; o eksik domuzun neresi sertleşmişti yani?

— Esasında, tam da sertleşmemişti. O anda, ağlamaya başladı. Şaşırmıştım. Belki de ağlıyormuş gibi yapıyordu... daha yakından baktım, evet... ağlıyordu, yani sesine ve ağzına göre ağlıyor gibiydi. Neyse... ne iş! Beni okşadığı sürece nefesimi tutuyordum. Çok heyecanlıydı. Dört ayak üzerinde durduğumda, popoma bakmaya dayanamadığını söyledi.

— O hale de mi soktun kendini?

— Hayır iğnenin etkisi. Tamamen dik duruyordum... O da kafasına göre kuruyordu. Ama garip ' değil mi? Belki hipnoz halindeydi? Esasında, onun için görünmezdim... ama yalnızca arzuladığı şeyin düşüncesiyle, beni gördüğüne kanaat getiriyordum. Beni gördüğünü düşündüğüm andan itibaren, kendimi sürekli dört ayak üzerinde hayal etmekten alıkoyamıyordum. Popom, kanın çekilmesiyle soluklaştı ve uyuştu. Kendimi taşlaşmış gibi hissediyordum.

— Peki ya lavman?

— Ha, o... daha sonra. Ağlamayı kesince, kalp krizi geçiren bir hasta gibi bir çığlık attı... çabuk 0lmamı söyledi... nitrogliserin istiyordu.

— Ne acayip tip...

— Sertleşme halinde değildi, ama, gözüken, yine de tepki verdiğiydi, dişlerini sıktı, nefes nefese kaldı ve dikkatli dinlediğimden, ‘mersi, mersi' dediğini duydum.

— Neden lavman yapmayı reddetmedin?

— Bunu ciddiye almamak gerektiğini siz kendiniz söylediniz doktor.

— Doğru, doğru.

— İzin verin dinleneyim. Bütün bunların önemsiz olduğunu söylemenizi istiyorum.

— Burada, biraz duralım... Gel, orada dikili durma, çoraplarını çıkar.

— Çorap... çorabım yok ki.

— Gel çabuk... şu tip, tam olarak... ne gibi pozlar aldırttı sana?

— Işığı söndürün.”

Yazan ben’le hakkımda yazılan ben arasındaki tatsız ilişkiler konusunda

Dört ayak üzerindeki çıplak kız... Gövdesi', baldırları ve kollarının üst kısmı ters bir üçgen oluşturuyorlar ve bu retinamın dibine sanki kızgın demirle basılmıştı... nereye bak-sam... ten rengi bir heykel görüş alanımı işgal ediyor. Vücudumun bütün gözenekleri aynı-anda açılıyor... midem bulanıyor... anormal gerginim... havasızlık nedeniyle. Yeterince uyumadım ama, o halde, ne zaman ve nasıl buraya geldim? Kendi kendimi aldatmış olmalıyım. Üçü on sekiz geçiyor. Şimdi, koyun öteki tarafındaki T köprüsünün karşısında, belediye banyolarındayım. Yengeçlerin sessizce sürünüp dolaştıkları bol kumlu bir plaj. Bir bambu kamışının üstünde, tamamen işlenmiş, yeşil üçgen bir bayrak sallanıyor, buraya gelmek için nasıl tepeden aşağıya sürüklendiğimi bilmiyorum, ama buraya kadar gelmiş olmam imkânsız. Doğal olarak, bir nedenim olması gerekiyor.

Esasında, bir hafta önce, hastaneye yaramı tedavi ettirmeye giderken bütün hazırlıklarımı yaptığım yer tam burası. Bir kutu-adam için, fark edilmeden kutusundan çıkabileceği ideal bir yer. Başımı yıkamak, tıraş olmak, iç çamaşırlarımı ve gömleğimi, tabii vücudumu da temizlemek istiyordum. istasyondan veya rıhtımdan suyu istediğim gibi kullanabilirdim; insanlar buraya geç geliyorlardı ve zamanı iyi seçerek, hiçbir şey sorulmadan vestiyerin yanındaki duşu kullanıp kafama göre hareket edebilirdim.

Gerçekten saklanmaya ihtiyacım yoktu. Tamı tamına, neden buraya gelmiş .olduğum konusunu bitirmiş oldum. Vücudumu, saçlarımı yıkadım, tıraş oldum, hatta iç çamaşırlarımı ve gömleğimi de yıkadım. Nezle olmamak için, iç çamaşırlarım ve gömleğim kururken kutuya girdim; ama bu sadece kısa süre içindi, çünkü kutudan çıkmak niyetin-deydim: Evet, zaten şimdiden' kutunun yarı yarıya dışındaymış gibiyim. Bir böcek tarafından ısırılınca, kaşınmak için özel bir irade gerekmez. İçerden tünelin çıkışı görünüyordu. Eğe'r kutu hareketli bir tünel ise, çıplak kız da tünelin çıkışında beliren kıvılcımlı bir ışık. Şiddetle seyredilmeyi beklediği bir durumda bulunmakta. Sanıyorum, üç senedir o kadar beklediğim fırsat geldi.

Üstelik, rastlantıyla sahte kutu-adamla karşılaştım. Benim kopyam, kalçaları havada dört ayak üzerinde duran kıza sabit bir şekilde bakıyordu (Sadece bakılmak için beklediği savunmasız bir pozisyonda iken). Kutunun çok pis olduğunu henüz hissetmemiştim. Tatsız olan hayalet olup, tavanda

havalanarak kendi cesedimi seyrettiğim rüyanın devamlı geri gelmesiydi. Kutu... acaba bu denli bağlanabileceğim bir şey miydi? Şimdiden, kendimi bağlı olarak hissetmiyorum. Tünelin bir çıkışı vardır. Bu notları, son satırı tamamlar tamamlamaz yırtıp atsam ne fark eder.

Kutuda yaşamaya başladığımdan beri, pek az zaman akıp gitti. Bir keresinde, bir tahta perdeyle genel tuvaletler arasında, tamamen tahrip olmuş boş bir karton kutu fark etmiştim (Belki park yeri.olarak kullanılan bir arsanın civarında). Sahibinin orada bulunmadığı kutu, terk edilmiş bir eve benziyordu. Çok çabuk çökmüştü; tamamen morarmıştı. Ama, bir göz attığımda, bunun kutu-adam tarafından atılmış kabuk olduğunu anladım. Kısmen yırtılmış yer, gözetleme yerinden kalan parçaydı. .. kalkık plastik perde hâlâ yapışıktı. Kenarlarda çıkıntı yapan dinleme delikleri, bir deri hastalığı geçirmiş gibi şişmişti. Yüzeyini sökmeye çalıştım; yapışkan bir kumaş kesmeye benziyordu. Kutunun iç kenarı ortaya çıktı. Vücudumu içgüdüsel olarak içeri soktum ve bu kökünden sökülmüş kabuğu, yoldan geçenlerin gözünün önünden kaldırdım.

Kutunun iç kenarına, eski sahibinin yaşam izleri (şimdilik ona B diyelim), kile bastırılmış bir el izi gibi tersten kazınmıştı. Örneğin, yırtık yerleri sağlamlaştırmak için Chat-terton’la[1] tutturarak kullandığı ucuz sopalar, üzerinde kuş pisliği renginde lekeler bulunan, soluk renkte bölük pörçük kesilmiş çıplak kadın resimleri ve kutu düşmesin diye pantolonunun kemerine bağladığı kırmızı bir kordon. Gözetleme penceresinin hemen altında plastik küçük bir kutu duruyor, ayrıca, birçok graffiti izleri kutunun tüm yüzeyini kaplıyordu. Büyüklü küçüklü dikdörtgen alanlar, radyo, torba ve cep lambası gibi malzemelerin asıldığı yerleri sınırlamaktaydı.

Kuvvetim beni terk ediyor ve tükeniyordu. Üşüyordum. Sanki, B.’nin mumyasının bulunduğu tabutun kapağına bakıyordum. Titriyordum. Hiç kendi ölümümün (kutunun ölümü) bu şeklini, ciddi ciddi düşünmemiştim. Zamanı geldiğinde, doğal olarak, buharlaşan bir su damlası gibi yok olmayı isteyebilirdim. Ama, bbradaki olay gerçekti. B.'nin son anları nasıl geçmiş olabilirdi?.. Tabii ki, kutunun ölümünün, tamamen B.’nin tensel ölümüyle çakışması şart değil. Belki de yalnızca tünelden geçti ve kutuyu attı. O

Şimdi, etraftan kutunun içine bakıyorum,... kendi hacmimden biraz geniş bir küp... Kenarları, ter ve iç çekmelerle, bir tükenmez ucuyla her tarafa küçük harflerle yazılmış graffitilerle, tersten basılmış dövmelerle, ve pek de bir şeye benzemeyen bir yaşamöyküsünün kabartma yazısıyla gölgelenmiş vaziyette.

zaman, kutunun cesedi kelebek haline dönüştü (kelebek çok romantikse, ağustos böceği veya kız böceği de olabilir), uçup gitmiş bir kozanın bir kenara atılmış kabuğu. Böyle olmuş olmasını diliyordum. İmkânsızlık, benim için, dayanılmaz bir şeydi. Ve böyle düşünmek için, kanıtlara ihtiyacım vardı. İpucu bulmak için, bakışımı graffıtiler üzerinde yoğunlaştırdım. B silinebilir bir mürekkep kullanmışa benziyordu ve maalesef graffitileri çözmek pratik olarak mümkün değildi. Küçük plastik kutu üzerinde bir kapak vardı. Bir işaret varsa, büyük ihtimalle içerdeydi. Kapağı kaldırdığımda, menteşe zıpladı. İçeride, iki tane tükenmez ucu, sapsız bir bıçak, bir çakmak taşı, camı düşmüş ve sadece yelkovanı kalmış

bir kol'saati ve kapsız bir defter vardı. Birinci sayfası söyle başlıyordu: İyi ki kutunun iç kısmına kopyalamışım (o esnada, daha birçok boş yer vardı) ve kesin olarak hatırlıyorum.

“Kaygısı çok büyüktü. Odasından, her zamankinden biraz fazla ayrı kalsa, oda yok olmayacak mıydı? Gitgide, kendine dert etmeden dışarı çıkamayacak duruma gelmişti. Daha sonra artık hiç çıkmak istemez hale geldi, kendini içeriye kapattı ve bir daha dışarıya hiç adım atmadı. Sonunda da, açlıktan öldü veya kendini astı. Doğal olarak, cesedinin hiç kimse tarafından teşhis edilmediğini duydum.”

Diğer sayfayı çevirmek istediğimde, defter, ufak bir büsküvi gibi parmaklarımın arasından kaydı. Onunla beraber, tüm kanıtım ortadan kaybolmuştu. Hâlâ, kutunun cesedi konusu kesinlik kazanmamıştı.

Şimdi, kutuya elveda mı diyecektim? Neden, gömleğim ve donum hâlâ kurumamiştı? Yağmur, alçak ve nemli bulutlar nedeniyle hızlandı, dolayısıyla kurumaları zaman alıyordu. Ne mutlu ki, çıplak halde kutunun içinde olmam tatsız bir şey değildi. ' Belki de, tozları dikkatle silkelemiş olmamdan ileri geliyordu. Ama vücuduma her dokunuşta, neresine olursa olsun, garip bir serinlik duyuyordum ki bu, nostaljik bir şekilde kendimi kollarımın arasına alıp kucaklamak arzusu yaratıyordu. Ama, hep böyle kalmak niyetinde değildim. Sabahın sessizliğinin bir an evvel bitmesini diliyordum.

Koyu, nemli gökyüzü ve karanlık deniz göz mesafesinde birbirlerine giriyorlardı. Su, gökten çok daha koyuydu. Düşen bir asansör gibi yoğun bir siyah! Gözleri kapalı bile görülebilecek dipsiz bir siyah. Deniz duyuluyordu. Kafatasımın içini görebiliyordum. Bütün kemik sistemini sunan yarı yuvarlak bir çadır. Tamamen yönetilebilen bir şeyin içi gibi. Uykusuzluğum, kanımı harekete geçirdi ve nabzımı yükseltti. Uyumak istiyordum. Kutuyu terk etmeden önce, en azından iki üç saat uykuya ihtiyacım va.rdı. Gözlerimi daha da fazla kapatmayı denedim. Dalgaları fark. ettim. Belli sırada, paralel. çizgiler halinde çekilen ve okyanusa karşı daralarak sonsuza uzanan dalgalar. Birbirini takip eden dalgaların ön ve arka olmak üzere iki ayrı yüzü vardı ve ikisi de biraz parlardı. Daha öteye bakmak için eğildiğimde, sağ ve sol gözbebeklerim yörüngelerinden çıkarak önüme düştüler. Düştükleri yerden de bir duman yükseldi.

Gözbebeklerim birbirlerine çarparak dalgalar arasında yuvarlanıyorlardı. Kusmak istiyordum. Gözlerimi açtım, gökyüzü ve deniz başlangıçtaki gibi hareketsizdi. Sert ve nemli kum üzerinde son derece küçük ve zavallıydım. Görünürde tek yapabileceğim, ani bir uyku tarafından kapılana kadar gözlerim açık beklemekti.

Büyük bir çaba göstermesem bile vakti geldiğinde planımı eyleme geçirmek için elimden geleni yapmak durumundaydım. Kutudan ayrıldıktan sonra bir kez daha, saat tam sekizde hastaneye gideceğim. Dış muayene onda başladığından, mümkün olduğu kadar erken orada olmam gerekiyor. Bununla birlikte, çok erken gidersem antipati yaratabilirim, bu da sorun çıkarır. Acele etmeyeceğim; saat sekizde hâlâ uyuyorlarsa, onları rahatsız etmeyeceğim. Tam yeterli olacağını söyleyemesem de, bana iş konuşmak üzere iki saat ayırabileceklerini sanıyorum. Belki de, pazarlıklara ' devam etmek için bir gün ara vermeyi kabul ettirebilirim ... Ama hangi pazarlıkları?

(Unutmadan, şunu not etmeliyim: Şimdi doğru" dürüst düşündüm. Ona rastlarsam, ters ve beklenmedik bir şeyler söylemek isterdim. “Gülmenizi veya sinirlenmenizi istemiyorum: Önemli olan gülen veya sinirlenen kişinin başkaları değil de siz olması!”)

Ama, kafayı üşütmeyelim. Gidip dağıtalım. Pazarlık sırasında yıkılmazsam, sanırım bir anlaşmaya varılacak. Yoksa, görüşmeler kesilmek zorunda kalınacak. Pazarlığı dert etmekten çok daha önemli olan şey saat sekizde orada olmak için neler yapılması gerektiğini hesaplamak. Hesaplamak diyorum ama, özellikle zorlayıcı hiçbir şey yok. Kutuyu üç dört parçaya ayırırsam sıradan kırıntılar haline gelecekler. En fazla beş dakika tutacak. Bana ait eşyaların hesabını görmeye bile karar versem, eninde sonunda bunlar zaten bir göçebe hayatı için günlük kullanılan şeyler ve değerleri de belli. Örneğin, notlarımı almak için kullandığım plastik altlık, sadece, biraz kalın, beyazımsı, kırka kırk beş santim ölçülerinde sıradan bir altlık, ama benim için kesinlikle temel bir eşya ve ondan vazgeçemem. Bir kere, masa yerini tutuyor. Yemek yemek ve iskambil oynamak için her şekilde, sabit ve düz bir yüzey gereklidir. Ayrıca yemek yaparken, üzerinde, kesme ve soyma gibi işler yapılır. Rüzgârın sertçe estiği bazı soğuk kış gecelerinde, gözetleme penceresinin iç kanadı olur; meltem esmeyen yaz gecelerinde ise

yelpaze görevi yapar. Nemli toprağın üzerine oturmak için taşınabilir bir banktır. Ve de, yerden sigara izmaritleri topladığım zaman, üzerinde, izmaritleri boşaltıp tekrar sarma işlemi,yaptıgım şahane bir çalışma düzlemidir.

Doğal olarak, şimdi yerleştirdiğim eşyaları en basit anlamlarına indirgemek için, zamana ve dikkatli bir ihtimama gerek var. Başında, ilk kutuda yaşamaya başladığım zamanlarda, alışılmış olan birtakım şeylerin kullanışlılığı fikrinden kurulamıyordum ve eşyaları, gerekli veya gereksiz diye ayırmadan üst üste yığıyordum. Bagajlarım durmadan değişik eşyalarla çoğalıyordu: Tecnicolor'dan, altın renkli bir elına tutan üç çıplağın resminin işlendiği bir konserve kutusu (şüphesiz bu bir şeye yarayabilirdi), bir kıymetli taş (belki eski bir çanaktan kalmıştı), bir makine bilyesi (ağır şeyleri yerinden oynatmaya yarayacaktı), İngilizce/Japonca bir sözlük (günün birinde vazgeçilmez olabilir, hiç belli olmaz), dore bir yüksek topuklu ayakkabı (şekli ilginçti, çekiç olarak kullanılabilirdi), yüzyirmibeş wattlık bir priz (ihtiyacım olduğunda yanımda olmazsa, çok canım sıkılırdı), bakırdan bir kapı düğmesi (ipe bağlanmış halde tehlikeli bir silahtı), bir kaynak demiri (muhakkak bir yerde kullanılır), üzerinde beş anahtar bulunan bir anahtarlık (içlerinden birinin uyacağı bir kilit bulma ihtimali yok değildi), dört buçuk santim çapında, dövülmüş bir demir bilye (ipe asıldığında, sismograf vazifesi görebilir ve ağırlığıyla filmlerimi kurutma işine yarayabilirdi). Ağırlığım nedeniyle artık hiç hareket edemiyordum ve hiçbir şey yapamaz bir halde, sonunda hepsini kesin olarak atma ihtiyacı hissettim. Bir kutu-adama gereken şey' açıkça, yedi bıçaklı bir çakıdan çok, her türlü işte kullanılabilecek tek bir tıraş jiletidir. Günde en az üç defa kullanılmıyorsa, o eşyadan hiç pişmanlık duymaksızın kurtulunmalıdır.

Çünkü her şeyden vazgeçilemez. Eşyaları biriktirmek için bir çaba gerekir. Ama onlardan kurtulmak için harcanan enerji daha da fazladır. Bütün sahip olunan eşyalar, bir arada tutulmazlarsa, sanki her an rüzgârda dağılacaklarmış endişesinde olunur. Örneğin, frekans perdesi olan bir radyoyu, kişi sadece yükünü hafifletmek için atabilir mi. Ben yapamam!

Şüphesiz, ona bu radyo hikâyesinden söz edeceğim. Gerekirse, sahte kutu-adama da söyleyeceğim. Tartışmalar başlamadan ne yapacaklarını bilsinler

isterim.

— Neden bu kadar erken geldiğimi merak ediyorsunuz (yalnız kıza sesleniyorum, doktor da, odanın bir köşesinde, kafasında sahte ■ kutuyla dursun). Basit bir yürüyüş yapıyorum: Sabah gezintisi. Soya fabrikasından yukarıya uzanan yolu nasıl çizmeli? Buraya kadar, bir haritaya geçirmek zor, çok belirsiz, ... ama uğraşıyorum. Şu, yolun üzerindeki küçük yapraklı ağaç, ismi ne onun? O yaprakların arasından hastanenin üçgen çatısı belirince çok sinirleniyorum. Alçı sıvalı duvarlarda bulunan küçük ve boyalı pencerelerden, içeride gizli dolaplar döndüğü izlenimi çıkıyor... Bana inanmıyor musunuz? O halde bırakın şöyle söyleyeyim: Özel bir nedenim yok. Sadece arzu ettiğim için geldim! Bunda ne kötülük var? Bu noktada bir şey ister gibi halim var mı? Böyle bir yüzle doğmuşum ve yapılacak hiçbir şey yok. Böyle arzu dolu gözlerin olduğu bir surata sahip olmak bir handikap. Ama, buyurun, elli bin yen... (Bunu söylerken, çok değil ama yeterince kararlılıkla, parayı muayene masasının üstüne atıyorum...) Şimdilik onları aldım... ama bu kabul ediyorum anlamına gelmez... Daha düşünüyorum. Emin olun, kutuyu istediğiniz gibi hallettim. Böylece, borç veya ödünç alma durumu yok, hayır... alacaklı durumda olan benim. Bir kutu içinde yaşamak nasıl bir şey? (Bunu söylerken, birden sahte kutunun penceresine baktım... ve ona cevap verecek süre tanımadan tekrar kıza döndüm.) Şimdi, biraz çabuk oldu, ama ne tür bir adam olduğumu anlamanız için, sizden, bir radyoyla ilgili bir hikâye dinlemenizi isteyecektim. Evet, bir radyo... Aslında, önceleri, haberlerden korkunç derecede zehirlenmiştim. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz merak ediyorum. Devamlı yeni ve taze haber olmadığı takdirde, endişemi gideremiyordum. Savaşın çarpışma meydanlarındaki yüzü hiç değişmiyor. Sinema yıldızları ve şarkıcıların evlenme ve boşanmaları hiç bitmiyor. Mars'a füze gönderiliyor, ama bu arada balıkçı tekneleri S.O.S. verip yok oluyorlar. Bir kundakçı tutuklanıyor; zehirli bir yılan muz yığınları arasından kaçıyor, uluslararası endüstri ve ticaret bakanlığıdaki bir görevli intihar ediyor ve üç yaşında küçük bir kız tecavüze uğruyor, uluslararası toplantılar çok başarılı geçiyor... sonra balık kuyruğu gibi uzayıp gidiyor, cılızlaşarak. Steril fareler yetiştiren bir kuruluş ortaya çıkıyor, bir süper market inşaatında, harcın içine gömülmüş bir çocuk bulunuyor, ordudan kaçanların toplam sayısı bütün rekorları altüst ediyor ve dünya sanki çaydanlık gibi kaynıyor. Bir an olsun onu gözünüzden kaçırdınız mı

tamamen şekil değiştirebiliyor. Yedi değişik gazete alıyordum; odama iki televizyon ve üç radyo yerleştirmiştim; dışarı çıktığımda elimde hep taşınır bir radyo olurdu ve, uyuduğumda hoparlörleri kulağımda bırakırdım. Ayrı alıcılar vasıtasıyla, aynı anda değişik haber bültenleri dinlerdim, çünkü farklı dalga boylarında her an özel bültenler olabilirdi. Çekingen hayvanlar sık sık etraflarına bakarlar, aşama aşama boyunları uzar ve bir zürafaya benzerler, ya da maymun gibi, hiç ağaçtan inmezler. Bu bir şaka değil. Pis birisi için, bunlar ciddi laflar. Günlük zamanının büyük kısmını okuyarak ve haber dinleyerek geçiriyor. Kendi güçsüzlüğüne sinirlenip, hem de istemeden, radyo ve televizyondan kopmak mümkün değil. Doğal olarak haberlerin etrafında dönmekten vazgeçemiyordum, ama: gerçeğe tam yaklaşamayacağımı çok iyi biliyordum; .engel olamı-yordum. Belki de ihtiyacım olan şey, gerçek ya da tecrübe değil de, haberlere ayrılmış resmi bildiri şekliydi. Gerçekten, haberler tarafından tamamen zehirlenmiştim.

Derken, bir gün, iyileştim. Benim bile şüpheyle kafamı salladığım bir olay, panzehir etkisi yaptı. Nerede peki? Metroyla banka arasındaki geniş kaldırımın köşesinde. Gün boyunca, oradan çok az insan geçer. Orta yaşlı, memur tipli bir adam, bayağı bir şekilde önümde yürüyordu. Birden, bacağının kuvveti kesildi ve oturacak yer ararken, köşede öylece tamamen hareketsiz kalakaldı. Sanki bir çocukla kedi fare oynamaktaydı ve ebelenmişti. Genç, öğrenci kılıklı bir tip oradan geçiyordu ve yerdeki adama bakarak: “Fakat... ölmüş.” dedi. Yüzünde hafif bir gülümsemeyle bana baktığını hatırlıyorum. Dikkat etmedim. istemeye istemeye, telefon etmek için, iki-üç blok ötedeki tütün fabrikasına gitti. Profesyonel fotoğrafçı olarak reklam sektöründen, ayda en fazla iki-üç defa iş alıyordum. - Fotoğraf makinemi çıkardım ve değişik açılardan ayar etmeye çalıştım. Sonra, fikrimi değiştirerek düğmeye basmadım; özellikle isteksiz ya da ölüye karşı acımasız değildim, ama bundan haber olacak bir şey çıkamayacağının farkına vardım.

Ölüm, bir tür şekil değiştirmedir. tik önce, deri aniden mavileşir. Sonra burun incelir, çene daralır ve küçücük olur, yan açık ağız bıçakla yarılmış bir mandalina kabuğuna benzer ve kırmızı alt dişetleri yerlerinden çıkar. Elbiseler bile değişir. Nispeten daha kaliteli duranlar, birden, ucuza satılan, dikkat çeken ama aslında değersiz olan mallar haline gelir. Tabii ki, haberler bu tip şeylerle yapılmaz. Bir ölümün haber haline gelmesi ölüriıün kendisi

ile ilgili bir şey değildir. Aranan ve azılı olan bir katilin eline düştüğünüzü varsayın. O zaman farklı bir biçimde de ölünebile-ceğini anlarsınız. Ölü, şekil değiştirdi; ama, dış dünya da değişti ve hiçbir şey değiştirdiğinden fazla değişemezdi.

Bu, hiçbir haberin boy ölçüşemeyeceği büyüklükte bir değişimdi.

Benim haberleri algılama şeklimin de değiştiğini, o anda düşünmemiştim. Nasıl söyleyecektim? “Siz de, haberlerin peşinde olmayı bırakabilirsiniz”... ama yok, böyle olmuyor. Anlayınız... Neden, bir şekilde, neden herkes yeni haberler arıyor ve neden dünyanın böyle şekil değiştirmesini istiyor... Önceden haberdar olup, acil durumda hazır olmak için mi? Önceleri, böyle düşünüyordum. Ama, bu büyük. bir komedi! insanlar yalnızca sakinleşmek için haber dinliyorlar. Onlara dinletilen haber kadar önemlisi, onu dinlemeleri ve böylece mükemmel bir canlılıkta kalmaları. Gerçek büyük haber, dünyanın sonunun geldiğinin bildirilmesi... Bunun en son haber olduğuna inanıyorum. Gayet tabii, herkes bunu duymak istiyor. Çünkü o zaman insan, dünya.: dan ayrılırken tek başına olmayacak. Düşündükçe, zehir-lenmenin.bu son haberi şiddetle duyma arzumdan kaynaklandığını anlıyorum. Ama, haberler devam ettikçe, hiçbir son olmayacak. Aynı şekilde, güncel haberlerin de devam etmesi daha henüz dünyanın sonunun gelmediğini gösteriyor. Arka arkaya sıralanan klişeler, önemsiz kısaltmalar sadece. Geçen gece, B52’ler Kuzey Vietnam üzerinde senenin en yoğun bombardımanını gerçekleştirdiler; ama, halen hayattasınız. Yanan binalardan gaz sızması..., sekiz kişi ciddi biçimde yaralandı, ya da hafifçe, ama siz yine de hayatta ve emniyettesiniz. Fiyatlar hiç bu kadar yüksek olmamıştı, ama siz hayatınızı sürdürüyorsunuz. Körfezde, zehirli fabrika atıkları tüm deniz yaşantısını boğarak tehdit ediyor, ama sonuçta, siz bütün bunlara katlanıyorsunuz.

Ama... Neden bahsediyorduk? “Haberleri dinlemekten bıktığınızı söylüyordunuz...”, dedi kız bacaklarını toplarken (ilgimi uyandıran noktayı çok iyi biliyordu), dudaklarının arasında tuttuğu yeni bir sigarayı daha yaktı. Yan taraf-

ta, sahte kutu-adam boğuk bir sesle şöyle dedi: “Hiç anlamıyorum. Kendini böyle takdim ederek ne elde etmeyi umuyorsun?”

Demek istediğim, haberleri dinlemeyen insanların arasında kötü insan yoktur. Doktorun kelimelerini tek kaş havada dinledim ve kıza doğru gülümsemedim; haberlere inanmıyorsam, bu sonuç olarak değişimlere de inanmıyorum demektir ve burada nedensiz yere 0layları değiştirmeye de hiç niyetim yok.

“Bu arada, bu mantıksız değil mi?” diye kesti sahte ku-tu-adam, alışılmadık ve kesik bir tonda.

“Mantıksız olan ne?

— Elli bin yeni söylüyorum. Ben senin, kutu-adamla çok samimi olduğunu ve bu parayı da kutuyu almak için sakladığını sanıyordum; kabul edip etmediğini merak etmem saçma değil mi?

— Nasıl da kelimeleri değiştiriyorsunuz!.. dedim, düşünmeden ve aldığım darbeyle sarsılmış bir halde, “benim ve kutu-adamın aynı kişi olduğunu çok iyi biliyorsunuz!

— Bilmiyorum...

— Yalan söylemeye gerek yok. Kesin kanıtım var.” Sakinleşmek için, yavaş yavaş nefes alarak bitirdim.

“Bir hafta kadar oluyor, sabah, yaramı tedavi ettirmeye geldiğimde de biliyordunuz. Kötü taranmış saçlarım... net olmayan ve tıraş kesikleriyle kaplı yüzüm:.. adamakıllı sabun kokuyordum; omzumdan ve boynumdan aralıksız olarak film şeridi parçaları gibi küçük deri parçaları dökülüyordu.

— Ama, fotoğrafçılar arasında .birçok garip insan olduğu söylenir! dedi kız, hafif bir tonda, sanki bir kural hatasına işaret ediyormuş gibi.

Neresinden baksanız, belki de doktorla birleşip yalnızca benden yararlanıyor.

“Ama, o anda kabul etmediniz mi? Omzumdaki yarada bulunan şey bir silah mermisiydi...

— Bu bölgede, birçok insanın havalı tüfeği var. Kümeslerde tilkiler hasara yol açıyor.

— Vurulduğumda, orada bulunan kibar bir bayan tanık, bana burasıyla ilgili şeyler anlattı. Tıbbi tedavi ücretini bile söyledi. Üç bin yeni .. Dezenfektan' kokan kâğıt patalar...", dedim tam gözlerinin içine bakarak.

Bana bu kadar kolay sırt çevirebileceğini sanmıyorum. Benim için modellik yapacağını söyleyecek kadar ileri gitmemiş miydi? Modellik yaparken, sanatçının bakışını üzerinde hissettiği zaman aşırı heyecanlandığını söylemişti. Bunu söylerken de son derece heyecanlanmıştı, şimdi belki de doktorun yanında olduğu için sakinleşiyordu. Eğer, o durumda, doktor küplere binecekse, bu arzu edilenden de fazla bir şey olacaktı! Kıza fazla yüklenirsem kötü duruma girecek. "Mini etekli, bisiklete binmiş bir kız... genç bir kızdı... Ne yazık ki, tam ortadan kaybolurken sadece siluetini görebildim, ama bacaklarının şekli dikkati çeker ölçüde güzeldi! Unutulamayacak bacaklar. Senenin yansı bir kutunun içinde yaşanırsa, geçenlerin sadece alt yansı görülür ve gözler bacaklara bakmaya alışarak, bacaklardan başka bir şey görmemeye başlarlar."

Suratı hafifçe gülümsüyor gibiydi; ama gülen sahte ku-tu-adamdı.

"Tabii, kutu söz konusuysa, ona bakmakla kafada taşımak arasında büyük fark vardır.

— Kesmek istemiyorum ama, daha henüz haklarımı tamamen hastaneye emanet etmedim.

— Şüphesiz, büyük bir fark var", diye tekrarladı gaspçı, düşünceli ve sakin bir vurgulamayla.

"Geçen gece, ilk defa, bütün geceyi kutuda geçirdim. Farkı çok iyi anladım. Kutu-adam olmak için buna hazır olunması gerektiğine artık şaşırmıyorum.

— Seni nedensiz yere orada tutmak niyetinde değilim.

— Tutmamanız çok doğal."

Sahte kutu-adamın iyi çocuk suratına hafif bir gülme geldi. Aynı anda samimi ve alaycıydı ve bu hoşuma gitmiyordu. Uyumun bozulması gibi bir şeydi. Dahası, sanki ba-şırtdan beri onu arkadaş gibi görmem gerekiyormuş hissin-deydim. Elbette, sinirlenecek bir şey yoktu; bir kutu-adama sokağa çıktıktan sonrası için; gıda maddelerini temin etme şekli, hâlâ değerli ve az kullanılmış şeylerin bulunduğu bilinmemiş yerleri tanıması, bedavadan uzun mesafeli yolculuklar yapmanın sırrı ve şehrin en azından yedi hırçın. köpeğe dikkat edilmesi gereken bölgelerini öğrenmesi üzerine verilen tavsiyeler konusuna giriliyorsa, bunun çok daha sakin bir tartışma nedeni olması gerekirdi. Benim tam kopyam olduğunu bilmeme rağmen, bundan rahatsız oluyor ve ona arkadaşça davranmak konusunda duraksıyordum.

Böyle bir durumda, belki de onu kendi kutumla kışkırt-malıydım. Kıza doğru döndüm.

“Siz olsaydınız nasıl yapardınız? Onu engeller miydiniz, yoksa yapmasına izin mi verirdiniz?”

Masanın köşesine yaslanmış şekilde, hafif eğilerek bana baktı. Ağzının kıvrımları iki taraftan yukarı kalkmıştı; gülümsüyor gibiydi ama gözlerinin içi hiç gülmüyordu.

— “Bence, bugün muayene olmayaçak diye bir anons yapılsaydı, hastalar bundan rahatsız olurlardı.

— Çok doğru.”

Her şekilde yorumlanabilecek şüpheli bir yanıt. Ama, şimdilik, bununla yetinmem gerektiğini varsayıyorum. .O zaman, bana kalan tek şey, sahte kutu-adamın bir şey söylemesini beklemekti.

Kutu gürültü yaptı, dikkatimi çekti ve fark edilmek istermiş gibi öne eğildi. Pencerenin arasındaki plastik ayrıldı; bir göz belirdi. ifadesizce, tek yaptığı bakmak olan bir göz. Beni görülmeye ve görmemeye zorlayan küstah bir göz. Bu şekilde hareket etmeyi ne zaman öğrenebildi? Örnek aldığı gayet tabii bendim. Sıkılmıştım. Bana bakıyordu, bakan ise yine bendim.

“İstenildiği kadar tartışılabilir... Hiçbir şeye yaramaz”, dedi sahte kutu-adam, görüntüsüne uymayan ince bir sesle.

“Ne olursa olsun, bana inanmak istemeyeceksiniz.

— Neye inanmak?

— Sizin yerinize burayı benim terk edeceğime inanmak, buna inanamazsınız. Aslında arzu edersiniz ama inanmak istemezsiniz.

— Ama öyleyse, gitmeye niyetiniz yok gerçekten...

— Küçük bir anlaşma hazırladım, diye devam etti sahte kutu-adam, boğazını kazıyarak ve daha alçak ve oturaklı bir tonda. Mesela, şu şekilde deneseydik, ne dersiniz? Bu eve istediğiniz gibi yerleşin. Beraberinizde getireceğiniz bağlantılar ne olursa olsun beni ilgilendirmez. Hiçbir şeye karışmayacağım ve hiç sorun yaratmayacağım. Ama sadece bir şartı kabul etmenizi isteyeçeğim: Bana, size bakma özgürlüğünü vermenizi; sadece bakmak. Tabii, kutuyu taşıma alışkanlığım olduğundan, kutunun içinden bakmak; aynen şu andaki gibi, yani burada bulunan üç insanın arasındaki bağlantılarla beraber. Sizden sadece, bana, bir köşeden seyretme izni vermenizi istiyorum. Alışırsanız, kâğıt sepet gibi olacağım.”

Benim getireceğim öneriyi, gaspçının benden önce getirdiği izlenimindeydim. Gizlice bakarken, kızın iki elinin parmaklarını hareket ettirerek elbisesi üzerine yoğunlaştığını gördüm. Yavaşça, bacaklarını ayırdı. İyice ütülü beyaz elbisesinin altı ayrıldı ve dizleri gözüktü; salyayla ıslanmış bir parmakla onlara dokunmak istiyordum. Belki de beyaz elbisesinin altında çıplaktı. Yuttuğum ve nasıl olduğunu bilmediğim bir zıplatma mekanizmasına sahip olan kauçuk top, birden midemde büyümeye başladı. Bununla beraber, sahte kutu-adamın yanında, elbiselerini çıkarmasını isteyecek cesaretim var mıydı?

“Duraksayacak bir şey yok", diye devam- etti gaspçı, onu cesaretlendirerek. “Bir kutu-adamı dikkate almazsanız, rüzgâr ve tozdan başka bir etkisi olmayacaktır. Bununla ilgili ilginç bir tecrübem var. Özellikle dikkat etmeden çektiğim bir fotoğrafı büyütüyordum. Hiç şüphelenmediğim bir şey, tam fotoğrafın üstünde duruyordu. Kafasının üstünde karton bir

kutuyla, bir adam, umursamazca yürüyordu. Ama sizin gibi önceden haberim yoktu; elimde yalnız basit bir fotoğraf makinesi vardı. Kendi kendime, neyin resmini çekmek isteyebilirim ki diye soruyordum. Bir süre önce oldu; herhangi bir gömülme sahnesi diye düşünüyordum. Hatıra olarak, daha evvel iyileştirmiş olduğum bir hastanın cenaze resimlerini çekmek istemiştim. Ama, yine de şaşırdım. Onu fark etmem gerekirdi zira çok yakındaydı. Ama hiç hatırlayamıyordum. Eğer hayalet, görülmeyen ama görülebileceği sc\nılan bir şey ise, kutu-adam bunun tam tersiydi. İşte o andan itibaren kutu-adamlara ilgi duymaya başladım. Eğer gerçekten dikkat edersem, tam fotoğraftaki-ne benzeyenleri yoldan geçerlerken görüyorum. Ama gözlemlerim sırasında, kimsenin onlara dikkat etmediğini fark ettim. Yalnızca benim gözümün zayıflığından değildi. Örneğin, bir kutu-adam bakkala girdiğinde, kolunu bir delikten çıkarır ve vitrindeki, orada burada duran şeyleri almaya başlar. Gayet tabii, domates, süt ve mayalanmış soya gibi fiyatı açıklanmamış ucuz ürünlerdir bunlar. Ama, kutu-adamın tam yanında duran bir müşteriyle meşgul olan görevli, onu görmezlikten gelir ve hiçbir şey demez, komtk değil mi? Devekuşu politikası yürüten bir tiptir. Şüphesiz, kendini paketlemiş bir şekilde yürümek, garip bir davranıştan daha belirgin bir hakarettir. Yoksa karar verildiğinde, hiç dikkate alınmayacak önemsizlikte bir varoluş mudur? Siz de beni görmezlikten gelebilirsiniz, isterseniz."

Bakmak aşktır. Bakılmak ise nefret. Bakışın yarasına dayanmaya çalışırken surat buruşturulur; ama bakmaktan başka bir şey yapmamak herkese mahsus değildir. Eğer, bakılan kişi de bakarsa, bir sonraki sefer, bakmakta olan kişi bakılan kişinin tarafına döner.

Sahte kutu-adam, kelimeleri bastıra bastıra konuşmayı kesti. Uzun uzun içimi çektim. Ortaya konan şart, belki de çok kötü değildi. Ben bir kutu-adamın zararsız bir varoluş sürdürdüğünü, çok iyi ve herkesten daha fazla biliyordum. Hastanenin durumu bu işe elverişli değildi ama, doktor işini orada sürdürdüğüne göre şüphesiz gizli bir yer ayarlanmıştı. Durumun rahat olmaması, bizle dünya arasına bir mesafe koymaya yarıyordu. Neticede, sorun bir tek şeye bağlıydı: Kızın keyfine. Yalnızca kabul etmek istemesiyle üç kişinin anlaşması mümkün olacaktı. Hayır üç değil, iki •'artı birazcık.

Onu bir kağıt sepeti gibi değerlendirmek biraz abartılı ama, onu kafesteki bir maymun gibi görürsem . odamda tutabilirim.

“Peki, bu sizin için hiçbir şey fark ettirmez mi?

— Benim için mi?”

Kız hızla bana baktı ve sonra bakışlarını sahte kutu-ada-ma kaydırdı. Yüzünü aydınlatan gülümsemesini gördüğüm anda keskin bir kıskançlık hissettim.

“Olmuyor, cevap veremiyorum. Ne zaman bir sorumluluğu kabul etmek gerekse, hiçbir işe yaramaz oluyorum... Düşünmeye çalıştığım zaman, cam üzerine oturmak veya ayağıma makas fırlatmak gibi garip şeyler yapıyorum. Saat kaç oldu acaba?

— Ona yirmi var”, diye cevap verdi sahte kutu-adam, hızlıca konuşarak; ben de, kararsızlığıma sitem etmem gerekiyormuş gibi, kendimi suçlu hissettim. Beni müdafaaya çekmek istercesine, kız sözlerinde ısrar etti.

“Yaşınız nedir, gerçekte?

— Resmi kayıtlara göre yirmi dokuz yaşındayım ama, esasında otuz üç-otuz dört civarındayım.

Öfkeli bir şekilde, istemememe rağmen sonunda cevap verdim ama, görünürde asıl derdi bu soru değildi. Kız, şimdiden bana sırtını dönmüş, muayene masasını toparlıyordu. Muayenenin iptaline daha karar vermediklerini söylemeden göstermeye mi çalışıyordu? Tabii, cihazları düzenlemek normaldi. Ama bunu fazla ciddiye almıyordu. Sadece, koleksiyon parçaları gibi, aletleri ve cam kapları parmaklarıyla oraya buraya itiyordu. Bunu, bir razı olmama şeklinde mi almalıydım? Kabul etmiyorsa, doğal olarak, farklı kelimelerle söylemeliydi. Zamanı dert ediyordu. Bu, beni bir karar vermeye zorlamak için olabilirdi'. Kısaca, son ve kesin bir karara varmam gerekiyor kanısındaydım. O kelimeyi sarfedebilip, ondan soyunmasını isteyebilseydim, o anda bir dekor değişikliği olacaktı: Gömleğinin düğmelerini açması, iki veya üç saniye alacaktı... Daha o andan itibaren çıplaklığı ortaya çıkacaktı. en azından üç

metre geride duruyordum; odanın içinde dolaşan havayla taşınacak olan, vücudunun kokusunu bile duyabileceğim bir mesafede. Ama, benden beklenilen bu büyük rolü üstlenebilecek miydim?

(Birden, aklıma tatsız bir anı geliyor. İlkokuldaki sanat toplantılarıyla ilgili bir anı. Genelde fazla yetenekli değildim ve kimsenin istemediği küçük roller bana verilirdi. Rolüm, Thomas adındaki bir at rolüydü ve rol gereği neşeyle sıçramam gerekiyordu. Bu arada, sahneye çıkma anı geldiğinde, bütün çabama rağmen, oyunun bir yerinde söylemem gereken birkaç satır ağzımdan çıkmadı. Sahneyi terk etmek istediğimde, atın sahibi rolündeki arkadaşım, aşırı bir sinire kapılarak bana bir tekme attı. Ben de, bunun üzerine, en az o kadar sinirle, onu tekmeledim; sonra, bir anda yere düştü, kafasını yere çarptı ve bilincini kaybetti. Oyunun nasıl durduğu hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum. Ama kısa zaman sonra, ileri derecede miyop oldum ve zavallı ebeveyin-lerimi gözlük almaya mecbur ettim. Karanlık yerlerde, çok küçük harflerle yazılmış dergi ve kitaplar okumaya başladım: Miyopluğum ilerledi. Sadece, görmek veya görülmek gerçeğinden kaçmak istiyordum.)

Kendi çirkinliğimin gayet iyi farkındayım. Çıplaklığımı, başkalarının gözü önünde kendime dert etmeden sergileyecek kadar edep yoksunu değilim. Üstelik, tek hoş olmayan kişi de ben değilim. insanların % 90'ının öyle ya da böyle bir kusuru var. Zaten insanın elbiseyi kıllarını kaybettikten sonra keşfettiğine inanmıyorum; aksine kılların azalmasını, çıplaklığının çirkinliğini fark eden ademoğlu-nun, bunu elbiselerle örtmeye çalışmasına bağlıyorum. (Böyle bir açıklamanın gerçeği yansıtmadığını gayet iyi bilmeme rağmen yine de inanıyorum.) Eğer insanlar başkalarının bakışlarından kaçarak yaşamaya devam ederlerse, bunun nedeni insan gözünün yanlışlıklar ve sanrılar yarattığına emin olmalarıdır. Benzer elbiseler giyerek saçlarını aynı şekilde yaptırarak, birbirleri tarafından fark edilmemek için bir hile arıyorlar. Ben karşımdaki insanın yüzüne tam bakmıyorsam, o da bana tam bakmama eğilimine girecek ve eğik bakışlarla dolu bir hayat sürmeye doğru gidilecektir. Eskiden "pilori"[2] diye bilinen bir ceza uygulanırmış ama fazla zalimce bulunduğu için aydınlanmış toplumlar bundan vazgeçmişler. Birini dikizlemek genellikle hor görülür, çünkü dikizlenenin tarafında olmak istenmez. Kesif bakışların arasında kalırsan ve bundan kaçamayacak bir durumdaysan, karşılığında para istemen doğaldır.

Sözgelimi, sinema veya tiyatroda seyredenler para verme, seyredilenler de para alma durumundadırlar. Kim olursa olsun görmeyi görülmeye tercih eder. Ardı arkası kesilmeden satılan seyir cihazları, televizyonlar insanların % 90'ının çirkinliklerinin farkında olduklarını göstermektedir. Ben de zaten bu şekilde miyop oldum, bu şekilde peep-show'lara takılmaya başladım ve yine bu şekilde amatör fotoğrafçılık yapmaya karar verdim. Bu noktadan sonra kutu-adam olmak için, aynı zamanda son derece de doğal olan tek bir adım kalıyordu.

(Kenara kırmızıyla yazılmış birkaç not daha. Teşhirciliğin varlığı konusunda, görsel tecavüzü insanoğlunun genel bir eğilimi olarak gören yazara doğal olarak karşı çıkmayacağım. Teşhircilik daima, normal cinsel davranış yoluyla tatmin olmayan aşırı cinsel arzuyla karıştırılmıştır. Ama esasında, birçok vakada da olduğu gibi, çok büyük bir birikimin ortaya konulmasıdır. Bir hastanın yaptığı açıklama şöyle: "Teşhirci davranıştan en fazla etkinin alınabilı;nesi için bir defa seyreden kişi teşhir-ciye yabancı ve karşı cinsten olmalıdır. İkincisi, seyredenle seyredilen arasındaki ilişki fazla 'yakınlaşma ile bozulmamalı, mesafenin sabit tutulmasına dikkat edilmelidir. Son olarak, sözkonusu kişilerin birbirlerinin yüzlerini karşılıklı olarak görmemeleri gerekmektedir. "Bu sayılan üç şartın somut olarak bulanabileceği yer olarak da hasta, bir kızlar yatakhanesinin çalılıklar içindeki avlusunu önermiştir. Hastayı bu şekilde davranmaya iten eğilim, kendisinin genelde karşı cinse karşı büyük bir ilgi beslediğini ama aynı zamanda da; esasında karşı cinsten hastalıklı bir biçimde utandığını gösteriyor. Yazarın tezine' göre bu kendi çirkinliğini fark etmesidir. Hasta daha sonra şöyle devam ediyor: "Teşhirci, orgazma ulaşmak için kendini, cinsel kısımlarını bir başkasının görmesinden dürtülenmiş olarak hayal eder. Seyreden kişi açıkça hoşlanmadığını ortaya koyarsa, bu teşhirci için,. kafasından aşağı bir kova su boşaltılması gibidir; . eğer merakla yaklaşırsa, bu da yeterince sinir bozucudur; ama seyreden görüp de görmemiş gibi yaparsa, işte bu tepki teşhirci açısından en fazla uyarıcı etkisi olanıdır. En az görsel tecavüz kadar teşhirci davra-

nışı destekleyen unsur budur, bir başkasının duyduğu

gizli istektir. Teşhircilik aslında görsel tecavüz biçiminde aynaya yansıyan bir davranıştan ibarettir.)

“Kararsız bir tipsin” dedi sahte kutu-adam; sert ve gergin bir tonda ve hızla konuşarak.

“Ne bekliyorsun?... Bu kadar hoş sözler... ben olsaydım bu fırsatı kaçırmazdım.

— Siz bir engelsiniz...

— Gayet tabii....

■ — Çünkü, ben, tecrübelerimden bir kutu-adam ne demektir bilirim.” (Bu konuda, sizden biraz daha fazla bilgim var.) “Herkes kutu-adamları görmezden gelirse, kimse kutunun içinde neler olduğunu anlamaz; ama sizin tutumunuz gayet açık. Gözlerinizin bana bakış biçimini çok iyi anlıyorum. Bundan hoşlanmıyorum; bana dikilen bakışlardan hiç hoşlanmıyorum.

— Ama, sana elli bin yen ödemedim mi?

— Ben bakmaya alışığım, ama henüz bakılmaya alışmadım.”

Sahte kutu-adam sallandı. Öne doğru eğildikten sonra, beklenmedik bir hafiflikle birden ayağa kalktı. Kutunun arkası- duvara sürttü ve kuru kartonlara mahsus boğuk bir gürültü çıkarttı. Eninde sonunda sahte olan bir eşya sahteydi. Uzun zamandan beri kullanılan gerçek bir kutuyla karşılaştırılamazdı.

“Gevezeliği keselim!” dedi sahte kutu-adam, oraya uymayan neşeli bir tonda sesini yükselterek ve bacaklarını gererek. Çıplak uzuvları kaslı ve özellikle kıllıydı. Pantolon giymiş olup olmadığını bile bilmiyorum. “Özellikle aç değilim ama iştah yedikçe açılır.” Ve, kızı adıyla çağırarak: “Çıplakken nasıl göründüğünü ona gösterseydin!” dedi.

Rahatsız olmuştum: Soyunma emrinin birdenbire verilmesinin yanında, ona ismiyle hitap etmesinden kaynaklanan bir rahatsızlık duyuyordum. Şimdi bile, ismini buraya yazmaya cesaret edemiyorum. Benim için varlığının ne kadar doldurulmaz olduğunu tekrar hissediyordum. Rastlantıyla karşılaşılan

karşı cinsten biriydi - ve başka karşılaştırma noktam olmadığından, cins farkını belirten bir isim bana fazlasıyla yetiyordu.

“Şimdi, hemen mi...?” Buna. karşılık, soruyü soranın sesinde hiçbir özel karşı çıkma belirtisi yoktu. Şaşkın bile değildi. Güzellik kremine batırılmış bir avuç içiyle bir yumurtanın dibi okşanıyormuş gibiydi. Bu ritim içinde, sonunda gerçekten soyunacaktı. Panik halinde, öylece ağzım kapalı kaldım. Dudaklarım kilitlenmişti ve bir kelime olsun.söyle-yemiyordum.

“Sizin için fark etmez, değil mi?

— Fark etmez... Ama...”

... Kısa ve profesyonel bir alışveriş!

“Kibrit yok mu burada?"

Sahte kutu-adam tarafından aceleye getirilerek, önümden geçti ve odayı çaprazlamasına yürüdü. Enerji harcamayan küçük boyda bir ölçüm aygıtı havasındaydı. Beyaz elbisesinin cebinden bir kibrit kutusu çıkarttı ve eliyle gözetleme penceresinden içeriye attı. Birden kokusunu aldım: Deniz kıyısındaki hindistancevizi tarlalarında esen meltem gibiydi. Kalp kapakçığım büzüldü. Bu, sahte kutu-adama yönelik bir kıskançlık mıydı? tik pozisyonuna geldiğinde, vücudunu çevirdi ve beyaz elbisesinin düğmelerini açmaya başladı. İkinci düğmede, bana hafif bir bakış... ve, bakışımı çevirmekten uzak, ona kaşlarımı çatmadan bakmaya çalıştım. (İşte önemli olan şey: Bana bakan kız olsaydı, hemen hemen bakışını hissetmeyecektim.) İfadesinin aydınlığında, bir ışık belirdi. Kaşları hafifçe yukarı kalktı. Islak olan, alt dudağı dişlerinin arasında gerildi; açık bir ifade. Bunlar, bana açılan kapılar değil miydi? Devam etti... Üçüncü düğme... sonra dördüncü. Gerçekten beni anlamaya çalışsa... Geçen gece sahte kutu-adama davrandığı gibi davranarak beni tutacağını sanıyorsa, kutu büsbütün yararsız demektir. Saklayacak çirkinliği olmayanların, başkalarının çirkinliğini görmedikleri farz edilir. Kutu-adam doğuştan bir görücüyse, o zaman, bu kadın da doğal bir “görülen” idi. (Tek can sıkıcı şey, neden doktorun bu kadın karşısında bir kutuyla kaplanma isteğinde olduğunu bilmek.) Ve, son düğme...

Ne mutlu ki, beyaz elbisesinin altında tamamen çıplak değildi. Ufak ufak, tekrar sakinliğime kavuştum. Üstünde, buğday tanelerine benzeyen küçük düğmeler dizili, kalıp gibi duran turuncu ipekten bir bluz vardı. Yaklaşık iki santim çapında, üç siyah düğmenin kapattığı aşı boyası renginde kısa bir etek. Kutunun içinden gelen kibrit çakma sesini duydum. Cildinin renginin açık olduğunu düşünmüştüm ama, eteğin renginin aksine, daha çok mat idi. Bu arada parmakları, ki eteğin üstünde duruyorlardı, beyazdı. Bakmaya çalışırken, artık neyin gerçek olduğunu bilmiyordum. Parmakları, eteğin üzerinde tereddüt ettikten sonra fikir değiştirip bluzun düğmelerine doğru yöneldiler. Ha, tabii, oradan başlayacaktı! Benim ise daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Bir sigara kokusu alıyordum.' O ki, daha geçen hafta rastladığımda Şüphenin ne olduğundan habersiz ve çocuk gibi masumdu, şimdi ani bir temizlik harekâtıyla tüm borcunu silmişti. Bir tek bu da değildi... Ona başka bir yerde rastlamam şüphesiz mümkündü. Geçen gece gözetlediğimde, bir başkasının çirkinliğinden kör gibi habersiz olan o, bana, alkol ya da uyuşturucu etkisinde olduğu gibi aşağılık kompleksimi unutturmuş ve arzu ettiğim kurtuluşu sağlama aleti olmuştu. Gerçek bir olay bile olsa, o iki insanın aynı kişi haline gelmelerine inanmak güçtü. Üstelik, eleştiriyle lekelenmiş bir fikir ortaya koyacak derecede tanımıyordum kendisini. Sağ gözün sol gözü tanıması neye yarayabilir? Temel şey, güven içinde ve doğal bir ortak ilgi üzerinde iletişim kurabilmek ve özel olarak fark edilmeyen bir nokta üzerinde yoğunlaşabilmektir. Buğday tanesi biçimindeki üçüncü düğmeyi de açtı. Bluzunun altında, görünüşe bakılrsa çıplaktı. Sigara kokusu almama rağmen duman göremiyordum. Bu şekilde sigara içmek iyi değildi. Bu arada, kutunun yarıklarından duman çıkmaya başlamıştı; içerde o kadar duman vardı ki gözleri açmak dahi imkânsız olmaya başlamıştı.

"Hazır mısınız?" dedi sahte kutu-adam, bir zafer edasıyla kıza. "Bakın... bana hiç dikkat etmiyor."

Beşinci düğmeyi açarken hafifçe gülümsedi. Kararsız bir gülümsemeydi. Açılacak yedi düğme daha vardı.

"İsterseniz, fotoğraf çekebilirsiniz!" dedi kız.

Çok şaşırmıştım. Elbette, modelim olmaya söz vermişti. İyice soyunmuştu ama benim de onunla beraber soyunmama gerek yoktu. Mecbur değildim

ama yapmamak için de bir engel görmüyordum. Keyfi ve gereksiz bir dertlenme içindeydim. Durumun garipliğine katkıda bulunmaya çalışırcasına, fotoğraf makinemin bulunduğu, onu çıkardığım zaman da elbiselerimi koyduğum çantaya elimi attım; ama sonuçta bu düşüncemden vazgeçtim. Makinemi kullansay-dım, bu, üstü kapalı olarak, kutu-adamla ortak bir hayatı tanımak olacaktı. Sadece elbiselerimi çıkarmak daha iyi olurdu, ama, o da odama girilmesine izin verme gibi olacaktı.

“Bu geri plan çok tahrik edici.”

Yedinci düğmeyi açarken, vücudunun üstünü döndürdü ve duvara baktı. Boynunun ortaya çıkışını görebiliyordum. Sutyenini fark ettim. Bir rugby topuna benzeyen deliklerle kaplı, koyu renkte bir sutyendi. Sterilize edilmiş aletlerin bulunduğu bir vitrin, çok dar ve en basit hale indirgenmiş bir muayene tahtası, ince ve eğilmiş metalik ayaklarla tutulan emaye bir küvet, bir de etrafındaki alışılmadık havayla ilginç bir hal almış olan bir dişçi koltuğu vardı. Cehennem hayallerine benzeyen bir erotizm birikimi... Yeterli filmim olsaydı ve güneş biraz daha güneyden gelseydi, birkaç fotoğraf çekme girişimine karşı koyamayacaktım.

“İsterseniz, yer değiştirebiliriz... Ben, oraya geçerim...” dedi sahte kutu-adam mecburmuş gibi.

“Değişmek, olmaz... Güneşi karşıma almış olurum.”

Yavaş!... Susun! Ya beni dinliyorlarsa... Mahvolurum!... Parmakları dokuzuncu düğmeye ulaştı... K alan üç tanenin ardından, bluz kayacaktı!

“Siz, anladığım kadarıyla... fotoğraftan çok daha direkt bir hareket arzu ederdiniz, değil mi?” dedi sahte kutu-adam, takınılmış bir canlılıkla.

Ve, sessizliğimi gevezelikle doldurarak devam etti.

“Ben de, tercihimi ortaya koysaydım, doğrudan müdahaleye hayır demezdim. Bizi tahrik etmediğini söylemeyi bırakalım. Keyfine göre fotoğraf çekebilirsin; en kritik anda bekletilmek gibi bir şey değil mi? Bana dikkat etme. Uzun süredir onun üzerinde hiçbir hakkım yok. Şimdi bir sene olmalı. Onunla hikâyemiz, buraya çocuk aldırmaya gelmesiyle başladı.

Ameliyat sonrası, hiç parası yoktu ve beklemediğim bir şekilde, masum ifadesiyle, benim için çalışarak bunu ödemeyi teklif etti... Şaşkındım... Ama, her şekilde, bu gibi durumlarda çok çabuk karar verilir. Gerçeği söylemek gerekirse, ne adamın ismini, ne de ailesi hakkında herhangi bir şey öğrenmek istedim. Onu, geçmişi önemsemeden, öylece tutmaya çalıştım.

— Bana sormuş olsaydınız, size söylerdim...

— Size bilinçli olarak sormadığımı söylemiyorum.

— Ama, sormadığınıza memnundum.

— O ana kadar orada olan hastabakıcı pek lehinizde değildi, terbiyesiz bir yüzsüz olduğunu söylüyordu.

— Öyle mi? Peki hakkımda siz ne düşünüyordunuz?

— Önce, çok şüpheci olduğunuzu düşündüm. Sonra da, bunun, kendinize çok güvenmenizden kaynaklandığına karar verdim. Dürtülerinize göre hareket ediyorsunuz.

Üstelik, size kızılınca da, hatanızı aynı basitlikle kabul ediyorsunuz. Kabul edilirse her türlü hatanın silineceğine inanıyor gibisiniz.

— Bu kadar sorun yaratıyor muydum?” (Parmaklan son düğmenin üzerindeydi)

“Hayır, şimdi her şey silindi. Geçmişiniz hakkında düşünüyorum da, sizi sorgulamamın daha iyi olacağı konusundaki düşüncem o kadar kötü değildi. Ve tanıdığım kadarıyla, karda yürüseniz bile iz bırakmadan tüyebilirdiniz."

Dudaklarının kenarı, ince bir şekilde basıktı; hafifçe gülümsedi, düğmelerini açtığı bluzunun altını eteğinden çekti, parmaklarının arasından kaydırarak çıkardı ve muayene masasının üstüne attı. Eğilince, vücudunun birkaç ince kıvrım' göründü. Özellikle zayıf gözükmüyordu, bu arada derisinin altındaki yağ tabakası da inceydi. Bu, akla birtakım şeyler

getiriyordu. O da ne? Haa, evet! Objektifleri sildiğim keçi derisini tutmuşum.

“Ama, nispeten iyi anlaşıyorduk, değil mi?...

— Çok iyi, dedi sahte kutu-adam, küçümseyen ve burnundan bir sesle. Ama ben iyi karakterli biriyim... Sadece benim onu alıkoyma hakkım olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Garip olan benim. Günde iki defa tıraş oluyordum, bir sabah bir de akşam; baştan çıkarıcı gibi davranıyordum; bunun yanında, onunla ilişkim, bir hasta doktor ilişkisi olduğundan ve kürtaja geldiğinden, sanki bahçedeki olgun incirlerden konuşuyormuş gibi, rahim veya klitoris hakkında sohbet edebiliyorduk. Daha sonra, ilişkimiz Newton’un elma’sının ve yerçekimi kanununu yolunu izledi. O zamana kadar orada bulunan hastabakıcı, hemen çalışmayı bıraktı.

(Kırmızı mürekkeple kenara yazılmış bir not var ve satırların arasından bir ok şu eki gösteriyor: “Giden hastabakıcının karınız olduğunu bilmiyordum...

— Bilseydiniz de... bir şey değişmeyecekti... Artık o rolü hiç kaldıramıyordu!)

“İnsanları, yaralanmış görmekten hoşlanmam.

— Ama, dünyanın sonunun gelmesi durumunda son anlarınızı benimle geçirmek ister miydiniz?... diye sorduğumda, bana mümkünse yalnız başıma denizi seyretmek isterim diye cevap verdiniz.

— Yanlış... Gar veya büy\ik bir mağaza gibi çok fazla hareket olan bir yerde, mümkün olduğunca fazla insanla beraber olmak isterdim demeliydim.

— Aşağı yukarı aynı hesaba geliyor.

— Dünyanın bu kadar basitçe yıkıma uğrayacağına inanamıyorum.

— Ne olursa olsun... Bana olan tüm borcunuzu ödediniz. Artık bana hiçbir borcunuz kalmadı, bir yen bile...”

Kum rengindeki etek, bir borudan kayarak nasıl inilirse öyle düştü. Sol ayağıyla üstünde yürürken, sağ ayağıyla yakaladı, hafifçe havaya kaldırdı ve oturaklı bir tavırla muayene masasının yanına bıraktı. Düğmeler birbirlerine çarptılar ve iki küçük deniz kabuğunun üstünde yürüyormuş-çasına bir ses çıkardılar. İnce, ihanılmaz derecede küçük su renginde bir don kalçalarının etini ısırıyordu. Bacaklarını hafifçe eğdi ve avuç içlerini, denize dalmaya hazırlanan birisi gibi, vücudunun iki yanına koydu, ama bu, daha da komik bir şeye benziyordu sanki. Işık ve karanlıkla boyanmış arka arkaya yaptığı hareketler, özel bir evren yaratan bir akım oluştururcasına, havada spiral yuvarlaklar çiziyorlardı. Nezleye yakalanmış gibi bir üzüntü hissi sardı beni. Sanki, bunları ilk defa görüyormuşum gibi bir kıskançlıktı bu.

“Bekle biraz” diye kesti sahte kutu-adam, kız tam donunu lastiğine elini atmışken. Kımıldamayı kesti ve kafamın üzerinden uzaklara baktı.

“Ona bakmaktan memnun değil misiniz? Elbiselerini çıkarmasının sebebi sizsiniz. Onu gözlerinizle hissetmeye çalişın. Pirinçten yapılmış o küçük heykelleri bilir misiniz. Kafadan ayaklara doğru bakıldığında, aynı burdaki gibi bir akıcılık hissi duyulur. Tam macun sertleşmeden bir uzama ve gerilme meydana gelir. Ama benim tercih ettiğim vücudu boyunca kalçasının kabarıklıklarına kadar uzanan eğri. Genç kızın kadın olmadan önce çok küçük bir zamanı daha var.

' — Benim ise, en beğendiğim yerleri bacakları.”

Bunu dedikten sonra, çenem kaskatı kesildi ve dişlerim gıcırdadı. Gözkapaklarım ağırlaşmıştı ve gözlerimi kızın yüzüne kadar kaldıramıyordum. Şu anda suratının ifadesi neydi? Am;ı, kutudan hiçbir sigara dumanı işareti çıkmıyordu; bu anormaldi; üstelik, sahte kutu-adam öksürmüyordu bile.

“Beni aşıyor. .._ Güzel bacaklar... Çirkin bacaklar... Bu, sanki hiç anlamadığım bir lisanda okumaya mecbur edili-yormuşum gibi bir şey. Neden bu kadar bacaklara takmış durumdayım?.. Bunu garip buluyorum.

— Cinsel organlara çok yakın olduklarından.

— Hemfikir değilim. Doğru olsaydı, başka bacaklar için de aynı şey olurdu. Belki, kaçak bacaklarla bir ilgisi vardır: Hızla kaçabilecek bacaklar.

— Bu biraz karmaşık! Kız kaçıyor mu? Bekliyor! O halde, sana neyin iyi oturmadığını söyleyeyim. Sen çok uzaktasın. Yarım adım bile atmak istemiyorsun; bu nedenle yüzünü kaldıramıyorsun. Neden bu yarım adımı atmak istemiyorsun?”

Sahte kutu-adam tonlamasını değiştirdi ve alt kenarı kızı bana bağlayan çizgi olan ikizkenar üçgenin tepesine yerleşmek üzere bulunduğu köşeden ayrıldı.

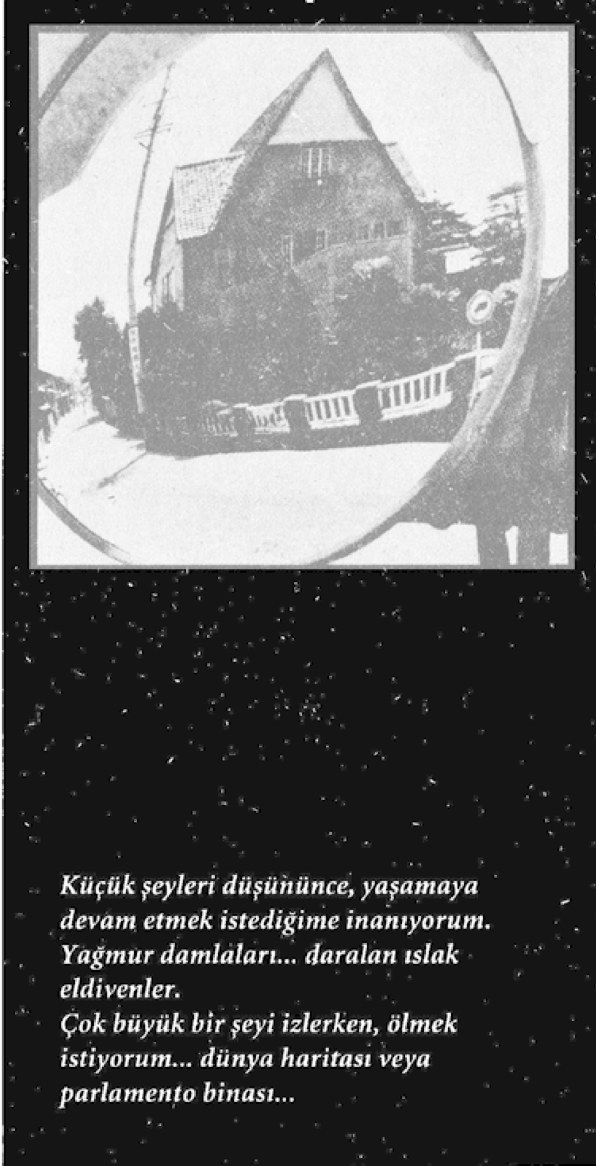
“Hayvanlar, kuşlar, balıklar bile çiftleşmeden önce aşk arayışı ayinlerinde bulunurlar. Uzmanların dediğine göre, gizli bir tehdit ve saldın şekli söz konusu. Her canlı varlığın kendi etki çemberi vardır ve bu alana giren herkese içgüdüsel olarak saldırır. Ama çiftleşme, saldırının herhangi birine yöneltilmesiyle olmaz. Çiftleşme ve derilerin teması, eğer sınır herhangi bir yerden ihlal edilmemişse eğer bir kapı açık değilse mümkün olur; bu nedenle, çiftleşmede* ilk planda saldırıya benzeyen, ama esasında, karşıdaki insanın koruyucu güdüsünü bozarak gevşeten bir teknikten doğan ve bu nedenle farklı olan bir hareket vardır. İnsanlar için de aynı şey geçerlidir. Romantizmden bahsedilir, ama aslında bu, boya ve tüylerle süslenmiş bir saldırı güdüsünden başka bir şey değildir. Son hedef, yine aynı şekilde, savunma çizgilerinin yıkılması ve içine girilmesinden ibarettir. Kişisel tecrübeme göre, bu sınır insanlar için iki iki buçuk metre yarı çapında bir dairedir. Kur yapmak iyidir, .diğerini parıldayan cam gibi gözlerle size bakmaya teşvik etmek, o da iyidir; ama bu çizgiyi aştınız mı, o andan itibaren diğer kişinin sahip olma sahasına girmiş olursunuz. Hele çok yakın bir mesafeden karşıdaki insanın doğasını ayırt etmek hayal edildiğinden çok daha zordur. O zaman, yalnızca dokunma ve koku alma uygun olur.

— Ama, sonunda, ne demek istiyorsunuz?

— Yarım adım daha atarsan, ayağını tam bu sınıra koy-' muş olursun.

— Ya sonra?

— Ne kadar kararsızsın! Onu tahrik ettin, o da sonunda sana bu sının aşman için bir geçiş belgesi verdi, değil mi? Yani, yarım adım daha atarsan, senden bu geçiş belgesini göstermen istenecek, istesen de istemesen de.- Tabii, bu geçiş belgesinin geçerliliği sürekli ve doğal olarak, aynı zamanda sana kutuya dönme imkânı verecek bir bahaneyle böbürleneceksin. Ama onu tanımaya korkuyorsun. Bu yüzden, zaman kazandın, bu şekilde ellerin kolların bağlı kaldın ve zamanı durdurdun.”

Düşününce, doğruydu. Görünürde, ellerini donunun lastiğine koyarak aldığı hafif tahrik edici pozisyonunu hiç bozmamıştı. Yapay gözler gibi açılmış

gözleri, belirsizce, sabit bir halde, kafamın üzerinden, bir şey arıyormuş gibi dışarıya bakıyorlardı.

“Bir şey mi var?

— Hımın!... Demek haberlerden nefret edenler arasında hiç boktan' adam yok? diye alay etti sahte kutu-adam, kelimelerin sonunu uzatarak. Değişime inanmayan kendinle zıt düşmüyor musun? Kendi istediğin şeyi elde etmeye korkuyorsun... Ve o zaman, zamanı durduruyorsun.

— Böyle bir parıltı hareketi mümkün değil, bana kalırsa!

— Metresinin içini dolduran ve onunla o şekilde yaşayan tipin hikâyesini okudum. Doldurulmuş bir metresin doldurulmamış olandan daha sadık ve çekici olduğunu söylüyor.

— Ne yazık ki, benim bu tarz zevklerim yok.

— Çok iyi. Vardığımız sonuç bu, değil mi? Ne olursa olsun, açık olan tek şey kutudan çıkmak istememen.

— Buraya gelmeden • kutuyu terk ettiğimi size söyledim.

— O zaman, izin ver sana sorayım... Şimdi ne yapıyorsun ve nerede yapıyorsun?

— Gördüğünüz gibi, sizinle çene çalıyorum.

— Bu doğruysa, o zaman, bu notları kimin ve nerede yazdığını anlıyorum, deniz kıyısında bir vestiyerde, bir ampul ışığında ve bir kutunun içinde yazan kişi değil miydi?

— Haa, iyisi mi ondan hiç söz etmeyelim. Konuşursak, siz ikiniz de, sadece hayalime bağlı olduğunuzu kabul edeceksiniz.

— Hımın... Nasıl yani?

— Bu tartışmasız böyle.

— Doğal olarak, üçümüzden yalnızca biri gerçekten var. O da notları yazmaya devam eden kişi. Olmuş olan her şey, yalnızca onun monologu. Bunu, senin de bilmen gerek. Olayların geliştiği ritim içinde, bir kişi, kutuya umutsuzca bağlanmak için, aralıksız olarak yazmaya devam etmek istiyor.

— Çok şüphecisiniz; sadece iç çamaşırlarımın kurumasını bekliyorum. Kurudukları zaman, gitmek niyetindeyim. O kadar sert geliyor ki rüzgar, arkadan esince kaşındırıyor. Kutuya yalnızca rüzgardan korunmak için girdim. Bu tip notlara kendimi kaptırmam için özel bir nedenim yok. Hemen duracağım. Bunu, yazdığım son cümle yapacağım.

— İç çamaşırlarınız kuruyunca, gerçekten bizi görmeye gelecek misiniz?

— Hazırlıklarımı gelmek için yaptığımı ve bagajlarımı, başından beri, en az olacak şekilde ayarladığımı söyledim. Kutudan çıkmak için bir tek şeye ihtiyacım var. Ama bu şart. Kutudan, ancak bir pantolon bulursam - anlıyormu-sunuz - çıkabilirim... Bir pantolon giymem şartıyla, vücudumun veya ayaklarımın çıplak olmasının bir önemi yok. Yoksa, yolda yürürken... Paltonuz güzel olabilir, pabuçlarınız yeni olabilir, ama pantolonun eksik olması, büyük bir paniğe neden olmaya yeter. Aydınlık toplum, bir panto-lon-topluma benzer. İyi ki, bu gibi bir fırsat için, yeni bir çift pantolon hazırladım. Geçen hafta, buraya tedavi olmaya geldiğimde ilk defa giyiyordum. Kutunun üstünü kaplamak için kullanılması, çok rahatsız edici değil. Profesyonel bir fotoğraf makinesi veya özel bir önemi olmayan benzer şeyler için de, aynısı geçerli. Beni rahatsız ederlerse, pişman olmadan onları atabilirim. Veya, onları atmama gerek yok, size de verebilirim. Tuvalet malzemesi, tıraş bıçağı, kibritler, kağıttan bardaklar, bir termos şişesi, bir arabanın dikiz aynası, su geçirmez yapışkan şerit, öksürük şurubu, göz losyonu, kromlu civa, vs., ama siz doktor olduğunuza göre bütün bunlar bir kenara atılabilir. Çıplak fotoğraf başyapıtları koleksiyonu Cilet 2'den kesilmiş altı fotoğraf... Bir vizör ve kullanım rehberi; kullanmaya başladığınızda zaten anlayacaksınız... Ayrıca, cep lambasının yanında, bir tükenmez ucu ve plastik bir altlık gibi diğer şeyler, bir demir tel

rulosu ve tarifi güç, gün boyu kullanılan eşyalar. Bunlar önemsiz gözükebilir, ama bir kutu içinde yaşama deneyi yapılırken, gerekli ve yararlı bir bütünün parçalarını oluştururlar. Ne olursa olsun, bana borçlu olmanızı istemiyorum. Ama, bütün bunların, yeni bir kutu-adama verilmek için güzel bir elveda hediyesi olduğunu kabul ediyorum. Ayrıca başlangıçta, bir süre için portatif bir radyo bulundurmanın iyi olacağını düşünmüştüm. Şimdi, eskiden olduğum gibi tamamen haberlerle zehirlenmiş olmamama rağmen alışana kadar anlaşılmaz bir yalnızlık hissi tarafından işgal ediliyorsunuz.

— Çamaşırlarının, tam olarak, ne zaman kuruyacağını sanıyorsun?

— Yağmur durdu. Hava oldukça nemli, yarı yarıya kurumuş olmalıdır. Sabah olunca, rüzgârın yönü değişecek ve uzun sürmeyecek.

— Bulunduğun yer hâlâ karanlık mı demek istiyorsun?

— Oraya bakın; ufukta parlayan şeye, deniz tarafındaki. Sanıyorum balıkçı tekneleri gitmeye hazırlanıyor; birazdan gün doğacak. Onların saati.

— Kıyafetlerin tam kurumadılarsa bile, benim için fark etmez.

Giyin artık, fazla seremoniye gerek yok. Çiş lekeli şortlar bile, giyersen, üzerinde kendi kendilerine kururlar. Biraz acele etmezsen, beklemekten sıkılacağız.

— Sanırım nezle oldum. Belki de uykusuzluktandır. Ayaklarım yanıyor ve üzerimde ürperti var... Kuma ayaklarımı sokarsam fena olmuyor, ama o da üşütüyor. Geçen hafta sizin hastaneye gittiğimde, yaram çok kötüydü ve yıkanamıyordum. Ama, üç sene boyunca birikmiş olan pis-Ukten ilk fırsatta kurtulmaya karar vermiştim. Tamı tamına bir sabun kullandım. Size göstermek isterdim... Yepyeni bir sabun. Kendimi bırakıyordum demekten çok, yaptığım iş beni tamamen sindiriyordu diyelim. O hafta içinde, birçok şeyi düşünmem gerekiyordu. Onunkini tam gözümün önüne getiremediğimden, herhangi bir kadının büstünü yapmaya çalıştım. Bacak arasına birkaç sakal tüyü koydum, ama, çok gerçekçi şekilde yapmaya çalışmama rağmen, bir kadından çok bir kurbağaya benzedi. Ona vermiş olduğum şekil bir kenara bırakılırsa, sabun çok kaliteliydi. Önce, kendimi

tamamen duşun altına soktum ve iç çamaşırımı eldiven gibi kullanıp sırtımı ve vücudumu ovuşturdum; daha sonra, acıyana kadar tırnaklarımla kazıya kazıya su döktüm. Bunu dört kez tekrarladığımda siyahlaşmış olan su biraz açıldı. Dördüncüsünde, saçlarımı yıkadım ve hava kabarcığına benzer şeyler belirmeye başladı. Sonra her şey bozuldu. Uzun uzun yıkanıp kirden kurtulduktan sonra, buzlu cam üzerinde parmak sürtme hissini elde etmek istiyordum. Ama başaramadım. Bu arada, sabun eskimişti bile. Kollarım kalkmayacak derecede ağırlaşmıştı, vücudumsa üzerinden ince bir deri tabakası alınmış gibi yanıyordu. Kendimi en kötü halimde hissediyordum. Tek bir sabunla üç senenin kirini çıkarmaya çalışmak şüphesiz bir hataydı. Belki de, kemiklerim dışındaki tüm varlığım bu pislik tabakasıydı. Kumun üzerine bitkin bir şekilde yığılacağım, bu arada tam üstümde, bir kamyonun kum boşaltma sesi gibi bir şey duyuyorum. Bir üç sene daha, bütün kuyuların suyunun doğruca plaja boşalmasını beklemek bile gerekseydi, bu pislik tabakasından hiçbir zaman kurtulamayacaktım.

— İkisinden hangisi önce terk edecek? Konuşmaktan sıkılacak olan mı, yoksa dinlemekten sıkılacak olan mı?

— Ah! Tamam. Kim olduğunuzu sonunda anladım. Kendinizi ifade etme şekliniz çok kurnazca diye düşünüyordum... sadece hayal ürünü. Hayal ürünü olmadığınızı söylemek, durumunuzu düzelttiniz anlamına gelmiyor. Sizi içine alan bu muayene odasının duvarları benim graffitile-rimle doludur. Basit duvar yazıları. Siz kendi kutunuzdan, bir yargılama hayal edemezsiniz tahminimce, ama gerçek bir kutuyla sahte bir kutu arasında bir fark vardır. Şimdi, bakıp incelediğimde... bu gizli odanın bir kişi için oldukça geniş olduğunu görüyorum. Kimsenin, göremeyeceği için taklit de edemeyeceği bir suratın iç yüzü; iç çekmelerle ve terle üç sene boyunca kaydırılan bir kartonun tüm iç yüzeylerine yazılmış yazılar koleksiyonu... Bu benim hayat hikâyem. Yiyecek toplamaya yarayan yolların planı ve notları yazmaya yarayacak bilgiler. Bunun dışında, benim de anlamını tam çözemediğim şekiller ve sayılar. Bütün ihtiyacım olan burada.

— Senin saatine göre saat kaç?

— Beşe sekiz var. .

Tam olarak üçü on sekiz geçe, plajda yazmaya başladın değil mi? Bu garip bir şekilde çalışan bir saat. Oysa ben, yazmaya başladığından beri sadece bir saat otuz dört dakika geçtiğini hesapladım.

— Sadece duvar yazısı olduğunu unutmayın. Böylesi daha iyi olurdu. Kutuya çok mu saplanmışım dediniz? Bana tavsiye ettiğiniz gibi kurtulacağım zaman, bu yazılarla beraber yok olacaksınız.

— Nispeten iyimsersin.

— Sayenizde, kendimi çok fazla sevmiyorum.

— Bak, notlarındaki sayfalar elli dokuza kadar gidiyor. Elli dokuz sayfa ve bir saat otuz dört dakika. Ne düşünürsen düşün bana olanaksız geliyor! Sana kaç defa haber verdim! Şimdiye kadarki tüm tecrübelerini hatırlamanı isterdim. Bir saatte ortalama kaç sayfa yazabilirsin? Normal olarak, bir sayfa bile değil. En fazla yazdığın dört sayfadır ve de çok kötü yazılmışlardır.

— Daha fazla yazabildiğim çok oldu.

— İyi. O zaman, saatte beş sayfa yazabildiğin konusunda anlaşalım mı? Elli dokuz sayfa beşe bölünürse on bir çıkar ve dört artar. On bir saat on beş dakika mı diyeceğiz? Bunlar, yazdığın son sayfalar olduğuna göre, aşağı yukarı on bir saat ediyor, tamam mı? Sonuçta, on iki saat, yemeden içmeden devamlı yazmak. Sabaha karşı üçte başladın-sa, şimdi öğleden sonra üçten daha erken olması kesinlikle olanaksız.

— Size, bunların benim notlarım olduğunu hatırlatabilir miyim. Onları istediğim gibi yazmaya hakkım var.

— Belki bazı durumlarda böyledir! Örneğin, benim bilmediğim bir sebepten her türlü saçmalığı yazdığın durum... Veya belki de, bilinçsizce yirmi dört saatten fazla zaman geçirdin veya bir tepe takla olma durumu neticesinde, dünyanın hareket rotası bozuldu. Ama, eğer bunu söylemen senin tonlaman ise, tamamen farklı bir hipotez kurabilirim. Evet, tamamen farklı. Bu notların yazarı olduğunu iddia etmene gerek yok. Çünkü, yazar senin dışında biri dahi olsa, bunda kesinlikle bir sorun yok.

— Bu asılsız suçlamaları kesin. Halen yazmaktayım. Nehir tamamen karanlık ve denizin kokusu duyuluyor. Bir hamamın içinde, çıplak ve iğrenç elektrik ampulünün etrafındaki duman gibi, birçok ufak böcek kafamın tam üzerinde toplanıyorlar ve belli bir kuvvetle kutumun üzerine düştüklerinde de, su damlaları gibi sesler çıkıyor. Ben de o zaman, düşündüğümden daha büyük olduklarını anlıyorum. Şimdi ağzıma bir sigara koyuyorum, bir kibrit çakıyorum - yanık ucu dizlerime yaklaştırıyor ve bakıyorum - sıcaklığı hissediyorum. Bunlar şüphe duyulmayacak gerçekler. Eğer şu anda yazmayı bırakmak zorunda kalsaydım, Herdeki cümle ve işaretler tamamlanmayacaktı.

— Belki başka biri başka biri yere yazıyor.

— Kim?

— Mesela ben.

— Siz?

— Evet; belki de seni hayal ederek yazmakta olan benim, sen de beni hayal ederek yazmaktasın.

— Neden?

— Kutu-adamı meydana çıkarmak için. Belki de, gerçekten var olduğu izlenimini vermeye çalışıyorum.

— Bu beklenmedik bir sonuç! Sizin bu notların yazarı olduğunuz farzedilirse, o zaman, kutu-adam sadece bir hayal ürünü haline geliyor.

— iyi, o halde, sizi gerçekdışı olduğuna ikna etmek için, esasında var olmadığına inandırmaya çalıştığını varsayın.

— Aslında, ben de böyle değil mi diye merak ediyordum? Kendi kendime bir uyarım vardı. Arzu ettiğiniz her kurnazlığa başvurabilirsiniz, hep boşuna olacak. Çünkü, maddi, somut kanıtlarım var. Evet, belki pazarlıklara başlamadan önce size haber vermeliydim. Ellerimin boş olmadığını bilseydiniz, bu kadar hafif bir tutum içinde olmazdınız. Hayır, bu durumu

kötüye kullanmak istemiyorum, öyle olsaydı, çok daha, önce harekete geçmiştim. Eğer pazarlıklarda biraz daha samimi olsaydınız, size daha sonra bütün fiziksel kanıtları gösterecektim.

— Şüphesiz, ama telkinlerine boyun eğeceğimi sanmıyorum.

— Size, uykusuzluğum nedeniyle kendimi iyi hissetmediğimi söyleyeyim; ama, sorabilir miyim acaba, bana bir havalı tüfekle ateş eden kimdi? Birinden şüpheleniyorum.

— Buralarda, havalı tüfeği olan birçok insan var. Tilkiler kümeslerde büyük hasara yol açıyorlar” dedi kız birden, aynı bahaneyi tekrar ederek.

Ama, zaman çatırdayarak harekete geçmiş gibiydi; onu kırmak istemiyordum ama sahte kutu-adamın tarafında olmasını affedemezdim.

“Ne yazık ki, çürütülemez bir kanıt var-, biliyorsunuz.

Tam vurulduğum anda, deklanşöre bastım: Profesyonel bir refleks. Aynı gün fotoğrafı çıkartmaya çalıştım. tyi -bir fotoğraftı: Hızla yokuşu çıkarken, vücudu boyunca uzanan havalı tüfeği kolunun altında saklamaya çalışan birisinin silueti. Saçlarının taranma biçimi, çok iyi kumaştan omuzlarına tam oturan hazır gömleği, pantolonunun genişçe kıvrımları ve terliğe benzeyen özellikle alçak pabuçlar.”

Ses tonum on anda basitleşti ve sadece ona seslendim:

“Bulmaca oynamayı deneyelim mi? Pabuçları sürekli çıkarmaya mecbur bırakan, sık sık japon usulü oturma fırsatı bulunan, zengin ve' rahat bir sınıfa ait, başkalarının ne düşündüğünü takmadan her türlü saç biçimiyle çalışılabilen bir meslek. Kim olabilir? Tahmin etmenin zor olduğunu sanmıyorum. Kim olursa olsun tahmin hakkını kullanırken bir doktor olduğunu düşünecektir. Üstelik, fotoğrafı çekilen yokuş tam soya fabrikasının yanında...

O anda, olaylar dik bir viraj aldı. O ana kadar, dimdik, ifadesiz ve sanki ayakla itilecek bir kâğıt sepeti gibi masum duran sahte kutu-adam, hoş olmayan bir gürültüyle kutusunu sallamaya başladı. Gözetleme

penceresinin plastikten perdesi ikiye ayrıldı ve içerden uzun bir sopa çıktı dışarı. Bu, tam sol gözüme doğru yönelen bir havalı tüfekti.

“Durun... diye bağırdım, hem yarı şaka hem de hafif bir tonlamayla. Uçlara karşı bir tür fobim var, bu benim zaafım. Bana böyle nişan almak...

— Bize bu filmi gösterecek misin?

— Getirmedim; bana söz hakkı garanti etmeniz için tek bir kozum vardı.

— Ara onu", dedi sahte kutu-adam kıza, aceleci bir sesle.

Duraksadı, beni acıma ifadesiyle süzdü. Elbisesinin yakasını kaldırmak istermiş gibi, elleri göğüslerinde öne eğilmeye başadı. O anda, iyi ütülenmiş beyaz bluzunun önü (ben farkında olmadan tekrar giymişti) bayağı açıldı. Sadece en yukarıdaki düğme iliklenmemişti. Beyaz elbisenin altında çıplaktı. Yarı yarıya bekliyordum, ama yine de şaşırdım. Beyaz giysinin altındaki çıplaklık normalden daha çıplak bir izlenim veriyordu. Beyaz kıyafet artık beyaz kıyafet değildi, bir kurban kıyafetine dönüşmüştü. Cildinin aynı oranda gergin ve kuvvetlice yontulmuş yüzeyi, nasıl çalıştığını bilmediğim bir makineyi andırıyordu. Çenesinin darlığı ve karnının yuvarlaklığı çocuksulukları nedeniyle ona uymuyorlardı. Birisinin valizini karıştırır gibi, kafamın içinde korkunç bir karışıklık yaratıp, boşuna arıyordum. Sol bacağı, eğik vücudunun ağırlığını dengelemek üzere öne yerleşti. Görüş alanım birden daraldı ve sinirli bir hale girdim. Nedenini anlamıyordum. “Tamam tamam, ben kendim halledeceğim; sizin bu kadar uğraşmanıza gerek yok."

Kapının yanında, odanın ucunda duran ve çıkarttıktan sonra elbiseleri içine koymuş olduğum sepete kadar gittim. Bir dağcı çantası çıkarıp açtım. (Büyük ihtimalle Amerikan ordusunun fazlalıklarından bir çanta.) Ve içinden doldurulmuş bir oyuncak timsah çıkardım.

“Ben şahsen, sizin kendinizi suçlu hissettiğinizi keşfetmiş olmaktan memnunum.

Şartlarınızın çok iyi olduğunu sanıyordum..."

Çıkarmış olduğum timsahın boyu kırk beş santimden biraz az, eni de on altı santim kadardı. Plastik dişleri ve gözleri, pürtüklü sırtı, hafif kahverengi pençeleri ve kırmızı, uzun bir dili vardı ve de yeşile boyanmıştı. Bu sempatik ve masum oyuncağı kim görürse görsün, kavgacı gayretini azaltmak hissine kapılırdı. Çocuk oyuncağı, normalde, bir çocuk fobisine yakalanmadıkça, yetişkin insanı saldırganlıktan yoksun kılar. Doğal olarak, psikolojik durumumla ilgili basit bir oyuncak değildi. Timsah, benim keşfettiğim bir valeydi - iskambildeki vale değil tabii - ki, bu özellikle mafya ve gizli polise özgü ölümcül bir silahtı. Tıraş malzemelerimle heraber, bir de yağlı bir krem çıkardım. Normalde, timsahı çanta olarak kullanıyorum, ama bu sabah bir içgüdüye uyarak, onu deniz kumuyla doldurdum. Dibinden yakalayıp bir salladınız mı vuruş kuvvetinin derecesini anlarsınız. Görünürde bir yara bırakmadan, kolayca birini öldürebilirsiniz. İşte valenin bıraktığı iyi iz buydu. Kullandıktan sonra, uçlardan birini açar ve kumu boşaltırsınız. Ciddi bir şey olursa, kimse bu timsah kılıfının tehlikeli bir silah olduğunu düşünemeyecektir.

Timsahı, belli bir duraksamayla sahte kutu-adama verirmiş gibi yapıp, alt tarafıyla tüfeğin namlusuna bir darbe indirdim. Yok edici bir güç akla getirmek, vuruş hızıyla ilgili değildi. Tüfeğin namlusu, gözetlemeye yarayan pencerenin üst çerçevesine girdi ve kutu irkildi. Beklenmedik şekilde yakalanan doktor ise şiddetli bir homurdanma çıkardı. Tam o anda, bisiklet lastiğine çivi saplandığında çıkan sese benzeyen bir hava kaçırma sesi duydum. Kurşun tavana gitmişti, ama temas sesi duyulmamıştı. Tüfeği yakaladım. Doktor bir anda, yumruğunu gözlem penceresinden dışarıya çıkardı. Sağ yanağımı yakaladı, ben de beklenmedik bir kuvvetle timsahı uzakta duran ayak kemiğine salladım. Yeşil bir odun içine küçük bir balta saplanmış gibi ağır ve boğuk bir ses duyuldu. Sesli harfleri karmakarışık toparlayan acı dolu sızlamaları duyarken terliyordum. Bunun durması için kutunun üstüne vurdum ve biraz bekledim. Sonra tekrar, bıl defa daha dikkatlice ayak kemiğine vurmaya devam ettim. (Kırık bir bacak bahanesiyle kutuda kalmaya mecbur kalırsa çok can sıkıcı olurdu.) Doktor küçücük oldu ve ilk baştaki kağıt sepeti durumuna geri döndü. Kesilmiş , bir su tesisatı gibi hırlamasaydı, orada birinin saklandığına asla inanmazdım. tik önce, bir şey hissetmeden kutuyu inceledim. Odayı dolduran zayıf sabah güneşi, duvarın kaba sıvasıyla karışıyor ve kutu, odanın içinde oyulmuş bir delik gibi duruyordu.

Şu anda, bu notları yazan kişi hen değilsem (benim de, sahte kutu-adamın sözünü ettiği göreceli karşıtlığı kabul etmem gerekir), kim olursa olsun, bu yazıyı devam ettirme tarzı son derece beceriksizce. Buraya kadar geldiyse, bir sonraki etaba gidebilecek tek bir yol kalıyor. Dönüp kıza bakıyorum. Yazar, onu ne gibi bir tutum içine sokmak istiyor? Bana gösterdiği tepkiye göre, kutuyu terk ettiğimde kazandığım veya kaybettiğim şeyler sonucu aydınlatacaktır; bu arada sonuç tatsız da olabilir. Örneğin, açık düğmeleriyle beni kabul edecek mi? Veya tekrar iliklenmiş düğmelerle? Hayır... Bu düğme hikâyelerine çok fazla önem veriyorum. Şaşkınlıkla, iliklemeyi unutmuş olabilir, veya tersine, düğmeleri açma faslını kısaltmadan beni iyiliksever bir şekilde kabul edebilir. Ona iki buçuk metre mesafede bulunduğum sürece, ifadesini anlamam daha kolay olacaktır. Gergin bir ifadenin ardından rahat bir nefes alma ifadesi çıkartırsa, bu: Doktorla ilişkilerinin, başlangıçta bir yabancılaşma ve başkaldırı şeklinde olduğunu ve onu doktorun hâkimiyetinden kurtarabileceğimi gösterir. Ama, tersine benden korkarsa, bu, ikisinin başından beri suç ortağı olduklarını ve kaplanın ağzından kurtulmam gerekeceğini gösterir.

İşte bu kadar; ne şekilde olursa olsun, anlatılmaz bir aptallık bu. Tek kabul edilmez nokta, mantık eksikliği değil o kadar, aksine, olayların gidişatı. Gerçek, birçok parçası eksik ve hayalgücü çabası gerektiren bir puzzle gibi parçalanmış. Yazan ben olmasam bile, belki de öyledir, bu notları yazma uğruna yaşamam gerekli mi? Belki kendimi tekrar ediyor gibiyim ama bir kutu-adam ideal bir kurbana benzer. Ben doktor olsaydım, şimdiye kadar bir fincan çay ikram etmiştim. Doktor olduğundan, içine bir damla zehir koymasının kolay olduğunu söylemeye gerek yok. Ve bel-

ki de... bana şimdiye kadar çay içirttiler! Düşünüyorum... Bu mümkün olan bir şey. Hâlâ, hiçbir yerde, yaşadığıma dair bir kanıt yok.

DOĞRULAMA

Alttaki her şey güvenilirdir. T.'de (Tokyo'da), deniz kıyısındaki parka atılan ceset konusunda, tüm istek ve iirademle, hiçbir şeyi saklamadığım bir ifadede bulunuyorum.

İsim : C

Sürekli Adres : Yok

Meslek : Asistan Doktor (himaye)

Doğum Tarihi: (gün, ay, yıl): 7 Mart, 1927

Asıl adım C.'dir. Ama doktorluğu icra ederken kullandığım takma isim, Toplum Sağlık Bakanlığı'nda kayıtlı olan yani, savaş sırasında tıbbi takviye olarak görev yaparken emrinde çalıştığım ordunun cerrahına ait. O ismi, sözü edilen doktorun izniyle kullandım.

Şimdiye kadar cezai bir sıkıntım olmadı, polis veya inceleme yargıcı tarafından da şüpheli bulunup sorgulanmadım.

Hiç memurluk yapmadım, ayrıca şimdiye kadar ne madalya, ne özel ödenek, ne de emekli aylığı aldım.

Hâlâ bekârım, ama aslında geçen seneye kadar, hemşirelik kadar muhasebe işlerinde de çalışmalarıma yardımcı olan, Nana isminde bir kadınla evli gibi yaşadım. Nana, başlangıçta, doktorluk yaparken ismini ve kimliğini aldığım ordu doktorunun nikâhlı karısıydı; ama, doktorun onayı ve rızasıyla onunla yaşadığımdan, bu bir sorun yaratmıyordu. Geçen seneye kadar, Nana ile aramda görünür bir anlaşmazlık yoktu; ama, Yoko Toyama stajyer olarak yanımda çalışmaya başlayınca, Nana bundan hoşnutsuz oldu ve ayrılmamızı önerdi. Kabul ettim ve şimdiye kadar da böyle kaldık.

Savaş henüz bitmemişti, askeri yükümlülüklerimden ve tıbbi görevli unvanımdan kurtuldum ve deneyimimi pratiğe geçirerek bizzat doktorluk yapmaya başladım. Hastalar arasında yayılmış olan ünümün keyfini çıkarıyordum, hiçbir zaman da diplomalı bir doktorun yardımını istemeye yeltenmedim. Şahsi yeteneklerim, daha çok cerrahi alanında (örneğin apandisit ameliyatı gibi) kendini gösteriyordu. Yasadışı çalışmakla suçlanırsam, sahte bir isim kullanmış olmam konusunun çok üzerinde duracağım ve ileride bir daha hiç doktor gibi davrahmayacağımı vaat ederek, etraftan özür dileyeceğim.

Ve de, sorularınızın konusunu oluşturan, ölüm nedeni meçhul ceset hakkında da tartışmayacağım.

1

Chatterton: *Bir türyapışkan.* (Ç.N.)

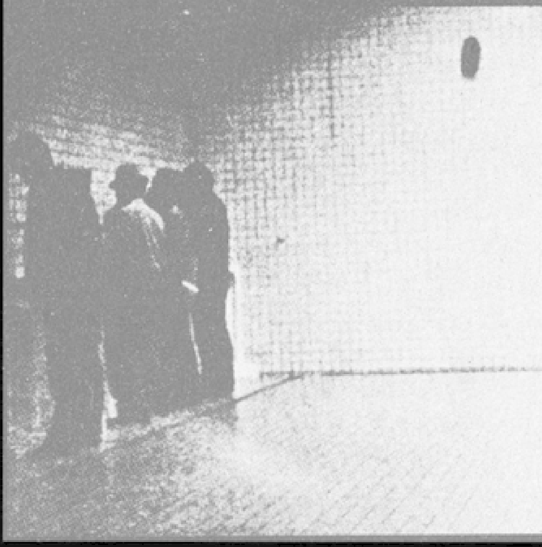
2

Pilori: 19. *Y.Y. ’a kadar uygulanan bu cezada, mahkûmlar aşağılanmak ve karalanmak amacıyla bir tahtaya kafalarından yerleştirilerek, halkıngözü önünde ortalama iki saat sergilenirlerdi.* (Ç.N.)

C.’nin durumu

Şimdi yazıyorsun.

Belki çalışma masasının üzerindeki lamba dışında bütün ışıkların söndürüldüğü karanlık bir oda. Tam o anda, yazmakta olduğun doğrulamadan başını kaldırıyor ve nefes alıyorsun. Bu pozisyonda, başını sağ tarafa çevirdiğinde, ince bir ışık dilimi masanın kenarını aydınlatıyor. Bu, koridor kapısının altından sızan bir ışın. Birisi buradan geçseydi, istese de istemese de, gölgesi bu çizgi üstüne yansıyacaktı. Bekle... yedi veya sekiz saniye. Hiçbir işaret yok.

Beyaz karolar üzerinde kuru yaprak rengi lekeler var. Kaymayı engelleyen küçük paralel yarıklarla kaplı. Küçük bir su kütlesi bu yarıklar boyunca akıyor, küçük bir gölcük oluşturuyor, sonra tekrar yoluna devam ederek, kapıda kayboluyor.

Asırların kararttığı eski beyaz kapı üstüste yığılmış birçok boya tabakasına rağmen yüzeyinin yaralarını saklaya-mıyordu. Bu kapı karşısında, birçok şey düşünürsün. Duyulan bu ses nedir? Hayır... başka bir yönden geliyor... pencereye doğru bakıyorsun. Duvarın yanında, yatağın üstündeki kutu-adamın taşıdığı modelin aynısı, hareket edebilen kartondan bir ev. Gerçek kutu-adam birden gelip görünmek mi istedi? Hayır... adımlar arasındaki zaman aralıkları çok kısa. Bu bir köpek de değil. Yoksa yine o tavuk mu acaba? Gece dolaşmayı öğrenen o garip kuş cinsi. Her akşam, yiyecek aramaya buraya geliyor. Gece yürüyüşlerine yetenekli bir tavuk, garip bir

olay mıdır, değil midir? Tam bir güven içinde dolaşan gece böceklerine sahip çıkıyor ve böyle-ce, bol miktarda besleniyor. Buna rağmen, kanatları donuk ve hastalıklı bir hali var. Ayrıcalıklı yeteneklere sahip olunduğunda, her zaman ayrıcalıklı ve beklenmedik ödünler verilmesi gerekir. (Şimdi de tavuk dersleri alıyor gibisin).

Birazı içilmiş bira bardağını ağzına götürmeye çalışıyorsun. Hafifçe dilinin ucunu ıslatıp durmaya karar veriyorsun. Bira tatsız, içilecek gibi değil. Burada oturduğumdan beri dört saatten fazla geçti. Yakında Eylül'ün sonu gelecek ama hava iç kapayıcı. Alnından akan teri alkole daldırılmış bir pamukla siliyor ve salyayla dudaklarını ıslatıyorsun; ne havalandırmayı açabiliyorsun, ne de odanın havalanma düzenine uyum sağlayabiliyorsun. Ayak seslerine kulak kesilmekten kendini alamıyorsun. Korkunç derecede şüpheci oldun.

Büronun üstünde, kalın bir cam plaka var, onun üzerinde ise yarı yarıya yazılmış olan doğrulama duruyor. Şu henüz meydana gelmemiş, olup olmayacağı da bilinmeyen bir olaya ilişkin bir doğrulama. Yanda, kareli turuncu yatay çizgili bir defter duruyor. Bu çok şaşırtıcı. Tamamen benimkine benzer notlar hazırladığını bilmiyordum. Dikkat etmeden kapağı çeviriyorsun. İlk cümle şöyle başlıyor.

"işte kutu-adamın hikâyesi. Şu anda bu yazıyı kendi kutumun içinde yazmaya başladım. Kafama kadar oturtulmuş ve kalçalarıma kadar uzanan karton bir kutu içindeyim. Yani, şimdi, kutu-adam, benim."

On sayfa kadar hızla çevirerek, defterin yeni bir sayfasını açıyorsun. Bir tükenmez ucuyla yazmaya hazırlanıyorsun, sonra fikir değiştirip saatine bakıyorsun. Eylül'ün son pazarı yeni bitti. Elinde defter kalem yerinden kalkıyorsun. Yatağa kadar yürüyorsun. Kutuyu hafifçe yana yatırıyor, kafan önde, içine yavaşça kayıyorsun. O zaman, kafanda kutuyla, yatağın kenarında beliriyorsun. Görünüşte, kutuyu takıp çıkarma âdetini edinmiş durumdasın. Kutuyu, gözetleme penceresi büro lambasına bakacak şekilde ayarlıyorsun. Ama, not almak için yeterli ışık yok. Gözlem penceresinin üstünde olan cep lambasını yakıyorsun. Masa ihtiyacını karşılayan plastik aldıktan yararlanarak, not almaya başlıyorsun.

“Aşağıdaki, olayın bir özetidir: Yer, T. şehridir.... Eylül’ün son Pazartesi günü.”

Doğal olarak, henüz geçmemiş olan bir gün sonraki olayları bu an olmuş gibi anlatmak hoşuna gidiyor. Neden acele ediyorsun? Veya, olağanüstü bir kendine güvenden mi destek alıyorsun? Geçmiş zamanda yazılmış olayların bir kronolojisini çıkarmak hoşuna gidiyor, ama sen notları yazmaya başladığın zaman, olaylar zaten tamamlanmış oluyor. Yani, senin sonuçlardan zaten haberin var, benimse yok. Tahminler yürütebilirdin. Notlarını bana bir an önce okumanı isterdim. “Ölüm” dışında başka bir hedefin olmuş olduğunu düşünemiyorum.

Yazmaya başlıyorsun:

113

KAS

“Fazla rağbet görmeyen bir parkın civarında, deniz kıyısında, kimliği belli olmayan bir ceset kıyıya vurdu. Cesedin kafasında, vücuduna bir iple tutturulmuş olan ambalaj kartonundan bir kutu vardı. Bu, şüphe yok ki, son zamanlara kadar şehirde dolaşan ve dikkatsizlikten kanala düşen bir kutu-adamdı. Ceset akıntıyla sürüklenmişti. Kutunun dışında ona ait başka bir eşya yoktu. Otopsi sonucuna göre, ölümün otuz saat kadar önce meydana gelmiş olduğu sanılıyor.”

. .. Otuz saat önce! Bundan iyice emin misin? Şu anda varsayalım ki, otopsinin yapıldfğı an Pazartesi sabahı olsun. Otuz saat geriye gidilirse, bu aşağı yukarı bizi şimdiye getiriyor. Sen de vazgeçmeye karar verdin. Defteri alelacele kapıyorsun, yatağından iniyorsun ve yerde, dizlerinin üstündesin. Öne doğru kaykılan kutuyu doğrultmak için geri çekiyorsun. içindeki eşyalar, gürültüyle birbirlerine çarpıyorlar. Rahatsız olup arkana dönüyor ve kutuyu sıkıştırıyorsun. Tavandan gelen sesleri duymak için kulaklarını dikerek, duvara karşı, havaya bakıyorsun. Korku, boya fırçasına geçmiş bir vernik tabakası gibi, suratının kaskatı kesilmesine yol açıyor. Çabuk kuruyan vernik, krep gibi, cildinde küçük kırışıklıklar meydana getiriyor. Çok fazla sinirlisin. Neden gerçeğe daha yakın duramıyorsun? Her şekilde, istediğini hep yapabilirsin.

Kapıya karşı, doğruluyor ve yürümeye başlıyorsun. Dirseklerini vücudunun iki yanında tutuyorsun ve parmakların da, toplanmış hafifçe içe eğimli duruyorlar. Üç adım atıyorsun ve gücün tükeniyor. Yön değiştirip büroya tekrar geri dönüyorsun. Düşünürken, zaman yumuşacık akıp geçiyor.

Şimdi, yazı masasının üstüne konmuş kalın plakanın kenarına bakıyorsun: Hiçliğe özgü, tüm mesafe kavramlarını yıkan saf bir mavi. Hafif yeşile çalan sonsuz bir mavi.

Kaçmaya yeltendiren tehlikeli renk. Baştan çıkarıldığın birçok defayı hatırlıyorsun. Bir gemi pervanesinin şişkin izinin mavisi... terk edilmiş bir kükürt madeninin durağan suyu ... jelatinli şeker gibi kürek dolusu fare zehiri mavisi... hiçbir yere giden ilk treni beklerken söken mor şafak... Cinayete Teşvik Kurumu'nca dağıtılan aşk gözlüklerinin boyalı camı, veya tercih edersen, Ruhani Ötanazi Klübü tarafından. Cam, becerikli bir teknisyen. tarafından özenle çıkartılmış donuk bir kış güneşi tabakasıyla boyalı. Sadece bu gözlüğü takanlar, dönüşü olmayan ekspresin kalktığı istasyonu fark edebiliyorlar.

Kutuya çok mu saplandın merak ediyorum. Belki de, bir yöntemden başka bir şey olmayan bir kartondan zehirlendin? Kutunun tehlikeli bir mavi kaynağı olduğunu duydum.

Fakirleri grip yapan yağmur rengi... yeraltı geçitlerinin perdelerinin kapandığı saatin rengi... sınavlarda gösterilen başan karşılığında hediye edilen ve şükran dağına götürülen saatin rengi... mutfağın mermer lavabosuna duyulan kıskançlığın rengi... ilk işsizlik sabahının rengi... artık hiç kullanılamayan eski bir. kimlik kartının rengi... bir intihar adayının aldığı son - sinema biletinin rengi... ötanazinin, belirsizliğin ve kış uykusunun keskin alkaliliği tarafından saatler boyunca kemirilmiş deliğin rengi.

Ama bakışlarımı birkaç santim oynattığımda, seni şimdiden kutunun dışında görüyorum.» Bütün takındığın ciddiyetin yanında, sonunda topu topu sahte bir kutu-adamsın ve olduğun şeyi olmayı engelleyemiyorsun. Şimdi yazı masasının üstünde duran camın altına, bir ilaç şirketine ait bir takvime bakıyorsun: Aylık sloganlar yazılı. Solda, vitaminler ve kortizon mevsimi. Sağda, eylül ayında, sinir gerginli-

ği tehlikesi. ikisinin arasına ticari bir duyuru sıkışmış, krem renginde latince Hipokrat yemini. Köşedeki kırmızı harf dikkatini çekiyor: Eylül’ün son pazarı... Park civarında karaya vurması gereken kutu-adam cesedinden tam bir önceki gün... ertesi gün... hayır, birkaç dakikadır artık bugün oldu bile. Onları görmemiş gibi yapsan da, basılan harfler silinemez. Bu, geçmiş zamanlardaki yazıtlarla aynı şey. Ellerini, omuz genişliğin mesafesinde ayırarak yazı masasının kenarına yerleştiriyorsun. Evet, iyi, dirseklerini dayayarak ve ağırlığını öne vererek kolayca kalkabilirsin. Düğmeye basıp emniyet cihazını çalıştırdıktan sonra bir daha dinlenme olmayacak.

Bununla birlikte, canımı sıkan şey, yazmakta olduğun şu doğrulama. Yerini terk etmeden onu yok edip atamaz mısın? Her şey öngörüldüğü gibi olursa, bu doğrulama tamamen gereksiz olacak ve kaybeden sen olacaksın, çünkü inandığın gibi yararlı ve değerli olmayacak artık.

DOĞRU^LAMA (DEVAMI)

Şimdi, bilgi almak istediğin ceset hadisesi ile ilgili olarak sana kesinlikle söyleyebilirim ki, ceset doktorluk yapmak için ismini kullandığım doktor binbaşıya ait. Ona doktor binbaşı dememin nedeni kıdeminden değil, bu unvanı çok uzun yıllar, yarı yarıya alay da ederek, kullanmamdan gelen bir alışkanlık olmasındandır. Onu bu isimle anlatmama izin vereceksin herhalde: Doktor binbaşı. devamlı intihar tehditlerinde bulunmuştu ve ben de, derinden, böyle bir şeyi engellemekten tamamen aciz olduğum için üzülüyordum: Bundan çok pişmandım. Bu nedenle, bu konudan söz etme fırsatı vermeni isterdim.

Savaşın bitmesinden önceki sene, bir köy hastanesinde askeri bir doktorun yardımcısı durumundaydım. Tam o sıralarda, binbaşı doktor ağaçtan şeker elde etine işiyle çok meşguldü ve ben de hastaların tedavi ve muayenelerinin yarısından fazlasını üstlenmiştim. Neyse ki, elim işe yatkındı (en azından insanların birçoğundan fazla) ve iyi bir hafızam vardı. Binbaşı doktorun idaresi altında bizzat çok karı-şılık müdahalelerde bulundum. Savaş 'sırasında hiç şeker bulunmuyordu ve şekerli her şey çok pahalıydı. Doktor, ağaçtan şeker elde etmeyi başarırsa bunun dünya çapında bir buluş olacağını düşünüyordu. Keçilerin, temel maddesi ağaç olan kağıt yediklerine dikkat etmiş ve bu hayvanların bağırsaklarında selülozu

amidona çeviren aktif enzimler olduğunu düşünerek, kendini gece gündüz bu enzimi bulmaya vermişti.

Birgün - keçi bağırsaklarındaki bakteri emmesi neticesinde miydi bilmiyorum veya üzerinde çalışılmış ağaçtan da olabilir, kendini zehirlemişti - doktor hastalandı. Alışılmadık bir hastalıktı. Üç gün boyunca, çok kuvvetli ateş yaptı, sonra her üç günde bir sinir bozukluğu ve çekilmelerle gelen kas krampları hissetti. Kendi durumuna bir teşhis koyamıyordu, meslektaşları ise çoktan pes etmişlerdi. O günden beri, her fırsatını bulduğumda bütün yayınları kovalıyorum, ama şimdiye kadar hastalığın ismiyle bile ilgili herhangi bir işaret bulamadım,

Uzun süreden beri, doktorun kişiliğine sempati duyduğumdan, onu iyileştirmek için elimden geleni yaptım. Hastanın durumu hiç iyiye gitmediği gibi, hiçbir tatmin edici gelişme de kaydedilmiyordu. Bugüne kadar, bu ağrıların karşısında bir şey yapamadığıma ve hep benden istediği gibi yatıştırıcı vermeye başlamış olmama pişmanlık duydum. Daha savaşın sonunda, doktorda bir uyuşturucu tutkunu hali ortaya çıkmıştı. Bu arada, onu bırakmadım ve birlikte terhis olduk.

Ama terhisten sonra da, binbaşı doktorla klinik açmak için çalışmaya devam ettim ve asistan olarak hem tıbbi talime, hem de yönetime katıldım. Tabii, hastalığı iyileşmedi. Doğrudan tedaviler uygulamak ve bir teşhis koymak onun için mümkün değildi. Tüm yaptığı, tıp tabloları yardımıyla bana bilgiler vermekti. Sorduğun için, saklamadan, sana, neden yasadışı olduğunu bile bile yasadışı doktorluk yaptığımı söylemek isterim.

Öncelikle; doktorun ilaçlarını yenilemek gerekiyordu. Bu noktada aramızda hiyerarşi söz konusu değildi ve beni hiçbir şeye zorlamıyordu. Tamamen sorumlu olduğumu düşündüğüm ve anlık olarak gelen bir arkadaşlık duygusu içinde yaptığım bir şeydi. Uyuşturucu tutkunlarının tedavisine gösterdiği özel ilgi konusunda sorduğun soruya şöyle cevap vereceğim: Doktorun tedavisi - herhangi bir hastadan farklı olarak - son derece zordu, ayrıca hastalığının iyileşme ihtimali hemen hemen yoktu. Ona ilaç uygulamanın uzun vadede ötanazi ile aynı şey olduğunu anlıyordum, ama ilaçları kesecek cesaretim yoktu.

Aynı zamanda, varoluşumun tıbbi nitelik örtüsüyle garanti edilmiş olduğunu da yadsıyamam. Ama, zayıf noktasından, yani uyuşturucu eğiliminden yararlandım. Hesaplar tamamen karısı Nana'nın elindeydi. Nana ile ilişkilerimin samimileşmesinden sonra sorun kalmadı ama o zaman bile kendisini bırakacağımdan korkan doktor, karısını benimle bir ilişkiye girmesi için zorluyordu. Bu tip bir eziyete karşı garanti arayışı, uyuşturucu tedavisinin son bölümünde ortaya çıkma eğilimindedir.

Sonunda herkes tarafından kabul edilmeye başlanan başarım ve yeteneğim, buna paralel olarak da artan ünüm, devam etmemin nedenleriydi. Doğal olarak, tıbbi teknik uygulamasının gerçek değerini değerlendirmeye yarayan objektif bir ölçüt yoktu. Yasadışı doktorluk yapmanın oluşturabileceği yanlışın ben bile' bilincinde değildim. Ayrıca, ilgim devamlı artıyor, özel dergi ve kitaplardan en modern kavramları öğreniyorduı)1. Yirmi yıllık tecrübe ve sistematik araştırmacılığın şekillendirdiği kendine güven, sanırım çalışma hakkımın olup olmamasının bilinme gereğini çoktan aşıyordu. Doğrusu, başka hastanelerde üniversiteden yeni doktor çıkmış zayıf öğrenciler tarafından yapılan bilinçsiz ve hatalı muayenelerden gelmiş hastalara hep hayret ediyordum. Bu arada, bu nedenle hatamı affettirmeyi düşünmüyorum tabii. Yasayı ihlal etmeye kimsenin hakkı yok.

Sekizinci sene içinde önemli bir olay meydana geldi. O zamana kadar, tıbbi toplantılara katılmak gibi dış ilişkileri doktor üstlenmişti. Ama garip tutumu ve anormal konuşma biçimi artık o kadar bariz bir hal almıştı ki, deli olduğunu da içeren birtakım eleştiriler ve alçaltıcı laflar bize kadar ulaşmıştı. Üstelik, yoğun ilaç kullanımına bağlı olarak çeşitli yoklama ve kontrollere maruz kalıyorduk ve kendimi tehlikede hissediyordum. Doktorla konuşmalarım sonucunda, kliniği kapatıp şehre taşınmaya karar verdik. İşte, bugüne kadar olan her şeyin geçtiği yer orasıydı.

Bütün bu hadiselerden sonra doktorun akli durumu daha kötüleşti. Yaşamaktan bıkkın hale geldi ve kendisinde artan bir intihar eğilimi ortaya çıktı. Nana, bundan böyle onun dış işlerle ilgili toplantılara katılmasına son vermeyi ve tek çare olarak da yerini benim doldurmamı önerdi. Bu, bürokratik olarak birtakım değişikliklere yol açsa da temelde büyük bir değişim yoktu ve doktorun kendisi de bu projeyi tamamen destekliyordu.

Neyse ki o sıralarda hastaların güveni kazanılmıştı ve benim her şeyi ihlal etmem, tasdikli bir durumda olmasına rağmen, bir takip nedeni oluşturamıyordu. Kendime güvenimin tam olduğunu söyleyebilirim. Eğer kurban olduğunun bilincinde olmayan biri kurban sayılmazsa, ben de herhangi bir kimseyi herhangi bir töhmet altına soktuğumun bilincinde olmadığımdan, suçlu değilim. Kaldı ki, Devlet'in bir yurttaşı olan ve bu unvanla yaptıkları ve hayatı için korunan ben, nasıl yasayı çiğneyebilirdim.

Şimdi geçen yıla geliyoruz. Yukarda, Nana'yla ayrılmamın nedeni olan stajyer hemşirenin hangi koşullarda devreye girdiğini yazdım. Ama Nana'ya eskisi gibi muhasebeci haklarını tanımıştım ve onu tüm kar ve zararlardan haberdar ediyorum ve de aramızda sorun olduğunu sanmıyorum. Ayrıca şimdi şehirde bir piyano okulu açtı ve birçok öğrenciyle meşgul; burada olanların ayrıntılı raporlarını da kendisine gönderdiğime göre herhangi bir güçlük söz konusu değil.

Bununla birlikte binbaşı doktorun hastaneden kaçıp yalnız bir ölüm yolu seçmesi için hiçbir açık neden göremiyorum. ikinci katta bir odadaydı ama yatıp kalkma saatleri sabit değildi, ayrıca imdat çıkışını kullanarak keyfine göre girip çıktığından onun tüm hareketlerinin sorumluluğunu almamız olanaksızdı. Yakın zaman önce olan küçük bir kavgadan söz etmem gerekiyor. Binbaşı doktor, ağaçtan şeker elde etmeye çalıştığı eski araştırmalarını hatırlattığı gerekçesiyle şekerlere karşı hastalıklı bir iştah geliştirmişti. Sağlık nedeniyle, bu iştahını biraz düzene koymaya çalıştığımda, çok öfkelendi. Ama bunun ölüm nedenine yol açtığını sanmıyorum. Cesedin kafasında karton bir kutu olduğuna göre, aklındaki' ilk şey, sanırım ölmek değildi. Bir gece önceden nemli kıyıda yürürken kaymış olması mümkün.

Ama kafasında neden karton bir kutu taşıdığını bilmek isteyeceksin. Gerçekten hiçbir fikrim yok. Birkaç aydır serseriler kafalarında karton kutularla şehirde dolaşıyorlar. insanlar onları fark ettiler, ama doktorun gizlenme yolu bu muydu diye soracak olursanız, doğrusu benden habersiz saklanma niyeti taşımış olacağı ihtimalini yadsıyamam. Binbaşı doktor, ismiyle, adresiyle ve var olma izniyle aynı anda kişiliğini de bana geçirmiş olduğunu düşünüyor gibiydi ve böylece hiçe indirgendi. insanlardan nefret etmeye başladığından, kendini saklamak için sokağa çıkarken kafasına bir

kutu geçirmesini anlamak güç değil. Otopsi sonucundan da açıkça anlaşılacağı gibi, damara vurulan iğnelerin yara izleri deride sertleşmeler yapmıştı. Uyuşturucuyla kendini zehirleme derecesi bir hayli ilerlemiş bir hastanın biraz garipçe tutumuna özellikle şaşırmamak gerekir.

Bir kutu-adamın hastaneye girip çıktığını gören insanlar var. Verdikleri ifadeye ve tekrarlanmış iğne izlerine bakılırsa, hastaneyle bir ilişkisi olduğundan şüpheleniliyor. Bütün bunların sonucunda toplantıya çağırıldım. Hiç görsel kanıt olmasaydı, kimliği belli olmayan bir ceset gibi ku-tu-adamdan kurtulunacaktı ve ben de en ufak bir eleştiri halinde, kimseye bildirmeden yasadışı doktorluk yaptığım için pişman olmuş olduğumu söyleyebilecektim. Hastabakıcı ve ben, çağırılmadıkça, yukarki odaya çıkmama konusunda birbirimize söz verdik. Çoğunlukla, toplantıya çağırılmadığımız zamanlarda yarım günden fazla boş oluyorduk. Bir şeyden şüphelenip yukarı bakmaya gittiğimizde pazar gününün ortasıydı. Gün ağardığında da dönmemişse polisten soruşturma isteyecektik. işte o zaman, yasadışı doktorluk yapmamın ortaya çıkması sonucunda meydana gelecek zararı engelleyemiyordum.

Binbaşı doktor, doktorluğu bırakmama kuvvetle ve herkesten çok karşı çıkıyordu. Bir yandan yumuşak sözlerle beni pohpohluyor, diğer yandan da gerekirse durmadan intihara teşebbüs edeceğini söyleyerek beni tehdit ediyor ve üzerimde sert bir baskı kuruyordu. Uyuşturucu tutkunu bir hasta ilaçlarını elde etmek için son derece kurnaz ve şiddetli olabiliyor. Bu herkesçe bilinen bir gerçek. Binbaşı doktorun intiharı şüphesiz çok kafa karıştıran bir şey. Onun ölüm belgesini hazırlayabilirdim ama benimle aynı adı ve soyadı taşıyacaktı ve bunu da görevli kişiye veremezdim. Birçok defa doktoru bu intihar fikrini bırakması için yalvardım. O ise, karşılığında, çok daha yüksek dozda ilaç istemeye haşladı. Bana yeni stajyer Yoko Toyama'nın çıplak vücudunu hayranlıkla seyretmem ve kendisine lavman yaptırmak için emir vermesi canımı sıkıyordu. Ama bunu istemememin nedeni zorunluluktandı. Sağlıklı insanların göğüsleyemeyecekleri birtakım acılar çeken hastalara sempatiyle yaklaşmak gerekir.

Binbaşı doktorun uzun süredir bana hiç ihtiyacı kalmamıştı ve ben de kendimi artık yasadışı işimi devam ettirme zorunda hissetmiyordum. Yasadışı doktorluk hasta yönünden fiziksel ve parasal bir rahatsızlıktır.

Binbaşı doktorun düşüncesi ise, kimse şikayet etmiyorsa bir hata yoktur şeklindeydi. Ama ben bu yasadışı doktorluk faaliyetimden çok etkileniyor ve bunu ağır bir suç olarak görüyordum; bu fırsattan yararlanarak gerçeği açıklamak ve uzun yıllardır kalbimde taşıdığım yükü hafifletmek isterdim.

Cellat cinayet işlemez

En sonunda, birkaç sorumluluk almaya karar verdin. Şimdi duyduğum zayıf metalik ses, kaynatma kabına yerleştirilen bir şırınga sesi. Ne kadar uzaktan gelirse gelsin, on kilometreden suyun kokusunu alan bir kum faresi gibi bu sesi ayırt edebilirim.

Şimdi, tavandaki kapı kolu rüzgardan çarpıyor... hata yok. .. bu sadece odanın kapısı açılıp kapandığında duyduğum bir ses. Plastik karolu koridor boyunca dikkatlice yürüyen çıplak ayaklarını fark edebiliyorum. Saniyede bir adım atarak yavaşça geliyorsun. Doğal olarak, kafan tamamen kutuyla kaplı. On birinci adımd<t ses değişiyor ve şimdi sanki ıslak bir halı üzerinde yürüyor gibisin; şu anda merdivenin basamağına ayağını koydun sanırım. Basamakları art arda çıkıyorsun ve derece derece adımların yavaşlıyor. O zaman, kutuyu hareket ettiriyor ve havaya bakıyorsun. ikinci kattaki kulvar boyunca uzanan rampayı izliyorsun ve en dipte, cam eklenmiş sedirden yapılmış ve genişliği tam dar geçit enindeki kapısının duvarla karıştığı bir odaya geliyorsun.

Morg...

Bu özellikle cesetler için hazırlanmış bir oda değil. Hastaneye gelen (veya uzun süredir hastanede olan) ve özellikle ölüme karşı hassas olan hastaların psikolojisi dikkate alınarak, olabilecek en sıradan ve basit bii: hale sokulmuş. Ayrıca yakında bulunan imdat çıkışı yoluyla ölüleri buradan geçirmek de kolay.

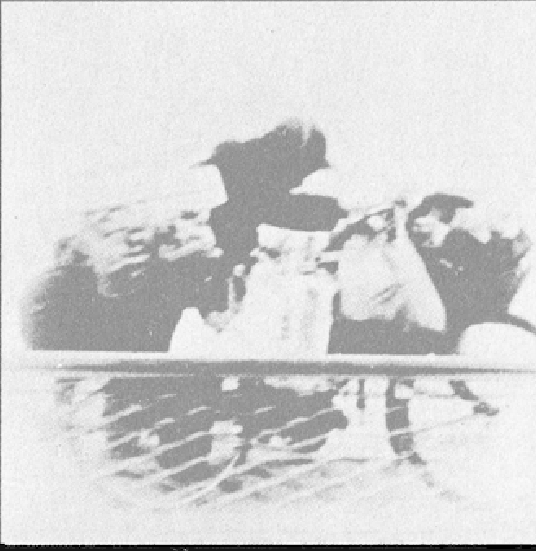
Tabii, henüz bir ceset değilim. Çok canlı değilim ama yine de ölümle pençeleşiyor sayılmam. Ölmediğim halde, benim için burada bulunma nedeni - ve sizin için bu nokta üzerinde özellikle ısrar ediyorum - cesetlere her zaman uygulanan bakımı alacak olma gerçeğine değil, benim burada olma istemem gerçeğine bağlı. Pencere olmaması, şu anki psikolojime çok uygun. Bir süredir, gözbebeklerimin uyum sağlama yetisi çok zayıfladı ve

güneş sanki kumdan rahatsız oluyormuşum gibi gözlerimi kırpmama neden oluyor. Ayrıca, nefret, hoşnutsuzluk ve öfke gibi insanı savunma tepkilerini bütünüyle yitirdim ve bu odada kendimi tabuttaymışım gibi hissediyorum. Derinliği, genişliğinin iki buçuk katı.

Buraya geldiğinden beri, tamamen hareketsizsin. Ben kapının öbür tarafından senin ne halde olduğunu görmeye çalışıyorum, sen de benim bu tarafta ne halde olduğumu görmek istiyorsun. Kapının bir bilinci olsaydı kuşkusuz çok eğlenirdi. Bununla beraber duraklamanı da anlıyorum. Birbirimize karşı sempati besliyorsak da, senin şimdi cellat rolünü oynaman lazım. Rahatsız olman doğal. Yer değiştir-seydik, benim bile ayaklarım titrer ve duraklardım. Üstelik, senin idam ettiğin kişi idam edildiğinin bilincinde. Öldürdüğün kişiyle ki öldürüldüğünün bilincinde, pek rahatça konuşamıyor gibisin. Gevezelik etmek yerine ölüm üzerine bir tartışma başlatsak belki de daha rahat edersin. Ama bu da işi halletmez. Bir tartışma, daha da gülünç bir şey. Sessiz sessiz bakışmak sinirlerimizi gerer ve yanmamıza neden olabilecek bir kısa devre yapar.

Senin en çok arzu ettiğin şey, benim tamamen uykuda olmam. En basit şekil, beni, uykumda ve gürültüsüzce öteki dünyaya yollamak. Ama bir uyuşturucu tutkununun hafif uykusunu bilirsin. Uyuşturucu tutkunu bütün sene uyumak ister ama uykusu hep hafiftir. Benim derin bir uykuya dalmamı herhalde beklemezsin! Esasında uyanığım. Yatağımda oturuyor ve kalemimi koşturuyorum. Göz salgımı asit borikle temizliyorum ve olmak istediğim bir haldeyim. Ama emin ol. Elin, kapının koluna değmeden... sen önceden işaret verdiğinde... uyuma taklidi yapmaya karar verdim. Do^ ğal olarak, bunun bir oyun olduğunu bileceksin ama gerçekten uykuda olmamdan daha rahat olacaksın. Gerçekten uyuyor olsam, her an uyanma tehlikem var ama uyku taklidi yaparsam bunu dert etmene gerek kalmayacak. Ne olursa olsun, notlarımı yere bırakacağım, bu dikkatini çekecek ve bu sayede tüm bilincimle uykuda olduğumu anlayacaksın. Öldürülmemin baş suçlusu, sonuna kadar ben olacağım. Sen bir suç ortağından başka bir şey değilsin. Seni tek sorumlu olarak bırakmaya hiç niyetim yok. Herhangi bir an başlamanı istiyorum. Şu an bile olsa hiç fark etmez. Harekete geçeceğin an notlarımın sonu olacak.

Sana ölümümden sonra^ bir anı bırakacak mıydım? Bu-

İşte kutu-adamlar için bir kasaba. Oturanların görevi belirsizlik ve bir yere ait olmama; oturma hakkı da sadece hiç kimse olanlara tanınmış. Nüfus sayımında sayılanlar, sadece sayıldıkları için, mahkûm ediliyorlar.

nun gerekli olduğunu sanmıyorum, ama, iyi düşünürsen, belki daha iyi hissedersin. Bir intihara yardım etme cinayetiyle suçlanmak bir saçmalıktır. El örgüsü bir kazakta da, her şey ufak bir sökükten başlar. Bundan sonraki satırları kesmek (nemlenmesinler diye plastik bir torbaya koymak) ve cesedin parmaklarına bağlamak gerekecek. Tam bir dakika... hayır, parmaklara değil, ceset için kolayca takılabi-lecek bir yere. Ah, evet!... bir kolye gibi boynun etrafına konulabilir. Hayır rastlantısal bir ölüm olmasını istediğimize göre, soruşturmayı yürüten otoriteler buraya gelene kadar onları odada saklarım, ilk bakışta belli olmayacak ama fazla çaba

sarfetmeden hemen bulunabilecek bir yer olan yatağın tahta çıkıntısına konulabilir. Notların devamının ise, kesildikten sonra doğal olarak yakılması gerekir.

Şahsen, ölmeyi seçtim. Bulgular ölüm fikri veriyorsa, tamamen beceriksizliğim yüzünden olacaktır.

Hayır! Çok fazla mazeret göstermek akıllıca değil. Böyle hareket edersem şüphe çekerim'. Daha dolaysız olmak daha iyi.

Ölme kararı aldım. Umut ikiyüzlülüğünü bir kenara bırakalım. Bir şeker, onu ağzına alıp emene kadar serttir. Ama sonra hemen parçalara ayırmak istersin. Bir şeker parçası, bir kere kınldı mı bir daha hiç ilk durumuna dönmeyecektir.

Hâlâ hayata bağlı gibi bir halim var mı? Gerçek duygularım bana rağmen ortaya çıkıyorlar, ama dert etmek hiçbir şeye yaramıyor. Benim bağlılığım, eninde sonunda, sadece bir bağlılık işte. Aklım, daha fazla yaşamamam gerektiğini anlıyor. Ama akıl yükselen akıntının yıktığı kumdan bir kale gibi narindir. iki veya üç dalgayla kale iz bırakmadan yok olacaktır. O zaman birden fikir değiştiriyorum ve ölüme dayanmak istiyorum. Önce, korkusuzca kıza kur yapacağım ve beni bir kenara atarsa (atılmış olacağım) onu öldüreceğim ve cesedini zevkle yiyeceğim. Bu bir benzetme değil. Gerçek olarak onu ağzıma koyacağım, çiğneyeceğim ve dilimle tadına bakacağım. Uzun süredir onu yemek istiyorum işte. Çok pişirmeyeceğim. Biraz çiğ olması daha iyi. Boyun eğmiş durumdayken, et bile olsa, gülümsemesinin ortadan kalkması olanaksız. Dana ve keklik tadında ve çok lezzetli olacak. Ona karşı hissettiğim şeyler kabardı ve iştaha dönüştü. iştahım, onu parçalayıp yeme derecesinde ise, sen istesen de istemesen de, hayata hâlâ bağlıyım demektir. Kafamı kullanabildiğim kadar durumu şekillendirmeye çalışıyorum. İntihar, bir tavır olması gerçeğinin yanında şerefli bir hareket tarzı da; ayrıca arzu veya akılla gerçekleştirilemez. Ufak bir bağlılık, küçük bir iştah duraklama bahanesi oluyor. Aklım uyanıkken.yardım elini red-dediyormuş gibi görünmemeyi deneyebilirim, ayrıca sana yalvarıyorum, hazır eline ihtiyacım varken onu bende ödünç bırakamaz mıydın? Senin için ve de benim için.

Ne var? neden bu kadar yavaşsın? Uyuyormuş gibi yapacağıma söz vermedin mi? Acele etmezsen bir taş veya odun parçası haline geleceğim. Sanırım ben farkında olmadan gittin. (Yok hayır: Sadece ilk geldiğinden daha sessizsin.)

Orada mısın? Oradaysan, yanıtla. Neden girmiyorsun? Ses tellerimi şişirerek ve sesimi mümkün olduğunca zorlayarak kapının arkasından seslenmeye çalışıyorum. Yanıt yok. En küçük bir çekiç darbesi sesinin kulakçıklarımda zıplaması gibi, gecenin sessizliği acıya dönüşüyor. Yanılıyor muyum? Yani üç gün devamlı yağıştan sonra dağlardan esen rüzgârın bir anda kurumasına bağlı olarak, koridorda nemli bir supurge dolaşmasını andıran bir çıtırtı, merdivende de pencere kapağının gürültüsü var. Üstelik, şartlar öyle ki, acele bir sonuca gitmekten kendimi alamıyorum. O gece, beni sen yollamadın. Çıplaklığın, hayatımın uzaması için vazgeçilmez bir şarttı. işte on gündür tabutumu hazırlıyorsun. Siluetini göstermediğine göre hazırlıkların sonunu ve ölüm kararının açıklanması beklemekten başka çare yok. Kapının diğer tarafından gelen işaretler beni gelişimini tamamlamamış bir sonuca yöneltti, ama her şeye rağmen gelişin yalnızca zamana bağlı.

Bir süre sonra, kapı sessizce açılıyor. Hemen uyuyormuş gibi yapıyorum. Senden başka, kapıyı sakince açabilecek kimse yok. O halde doğrulanması gereksiz. Uyuma taklidi yapmaya devam ediyorum. Kötü kokuya alışmak için, biraz nefesini tutuyorsun. Nefes almaya başlamadan önce de salyanı yutuyorsun. Göğsünde sıktığın bir buz parçası iki üç santim aşağı hareket ediyor. Yere plastik bir su kovası koyuyorsun. Kutuyu çıkarıyorsun, penceresiz, uzun ve dar odaya bakıyorsun ve de tabuta benzemesine şaşırıyorsun. Aydınlatma olarak, tavana yerleştirilmiş otuz watt’lık bir fluoresan tüp var. Kenarlarından sarkan ve sivrisinekleri yakalamaya yarayan yapışkan bir şerit, yapay bir güle benziyor. Tam aşağıda, demir hastane yatağı duruyor. Yataktan düşüyor gibiyim. Jelatin gibi uyuyorum. Her nefes alma hareketinde, bir dondurma paketi gibi sarsılıyorum ve vücudum, bir balıkçı sehpasında duran satılmamış bir kedi balığı parçasına benziyor. Dikey çizgili gece kimonomun ön tarafı açılmış ve haşlanmış kuşkonmaz rengi midemin üstünde, yıkana yıkap.a çiçek motifleri solmuş bir peçete duruyor. Açık kimonodan çıkan bacaklar birkaç dağınık kılın yanında derisi yeni yüzülmüş kalamarlar gibi nemli. Ağzım kapalı,

burnumdan aldığım havayı kovmaya çalışıyorum, dudaklarım ise, üzerinde yapışkan dansçılara benzeyen metan ve amonyak taneciklerinin toplandığı kauçuk subaplar gibi çarpıyor. Her uyuduğumda, iç organlarım biraz daha parçalanıyor. Kendimi parçalamak için bir cesetten daha hızlı davranıyorum. Burnunu tıka. Terimin oksitlenmesinden çıkan maddeler seni yakıyor ve gözünü yaşartıyor. Artık dayanamıyorsun. Bütün bunlara dayanmaya değmeyeceğini sana hep söylemedim mi? Bir parçalanmanın gelişimini not eden birisi gibi sadece katili düşün. İşte gerçek.

Omzuma küçük bir darbe indirmeye çalışıyorsun. Ben uyuma durumumu sürdürüyorum. Sol kolumun çevresini kauçuk lastikle sarıyorsun. Kolumun iç tarafına yavaşça bir neşter sokup bir damar çıkartıyorsun. Deri sertleşmiş olduğundan iğne kolayca girmiyor. Et beyazımsı ve sadece ufak bir miktar kan fışkırıyor. Bir pamuk ucuyla damarı yakalıyorsun. iğneyi sokuyorsun. Şırınganın içinde koyu renk bir kan ağır ağır akıyor. Şırınganın pistonu yirmi sayısının işaretli olduğu çizgiye ka.dar çekildi, ama içinde sade-ce'üç santimetre küp morfin var.

Kolun yukarısından kauçuğu çıkarıyor ve üç santimet-reküpü şırıngalıyorsun. Böyle bir uygulamada uyanmam gerekiyorsa da (başından beri uykuyu oynadığımdan uyanamıyorum), sen, yalnızca iyi nefes alamadığımdan veya bu gibi bir şeyden dolayı morfin verildiğini söyleyerek herhangi bir bahane uydurabilirsin. Derhal nefes almam hızlanıyor, rahatlamış hali daha da yayılıyor ve ölüm işaretleri ağzımın etrafında beliriyor. Şırıngayı daha da fazla bastırıyorsun. Sadece hava çıkıyor. İğne yapılan damarım, bir balığın sidik torbası gibi genişliyor. iğneyi çekiyorsun, yarayı kurutucu bir maddeyle temizledikten sonra parmağınla sertçe bastırıyorsun. iyileşme ve iltihapla ilgili bütün dertler gereksiz olduğundan senin kabalığını hesaba katmıyorum. Üstelik, belki de şimdiden rüya görmekteyim. iki üç parmağımı bile kesselerdi, acılı frankfurterleri çiğnemek-

ten farklı bir şey hissetmezdim. Birden, nefes almam tamamen değişiyor. Kedi mırıldaması gibi kesik kesik hızlı bir hal alıp sonra da duruyor.

Rüyamda kendimi, ışığı yansıtan sonsuz sayıda kemerler inşa edilmiş gölgesiz bir şehirde görüyorum. Gülerek içeri giriyorum ve vücudumun evrende yüzdüğünü hissediyorum. Sonra, gölgem ve onunla beraber vücudumun ağırlığı kayboluyor. O anda, yatakta olan ben, dişlerimi gıcırdatıyor ve vücudumun alt tarafının sudan çıkarılmış balık gibi zıpladığını hissediyorum. Yatak da benimle beraber gıcırdıyor. Hepsi farklı tonda binlerce, yay, eğlence ateşindeki kuru odunlar gibi gevşiyorlar. Çıtırtı rüyayla karışıp kemer ormanlarında yankılanıyor ve benim için cenaze müziği çalmaya başlıyor. Ellerim dizlerimin üstünde döne döne uçuyorum. Çok neşeli ve biraz da duyguluyum. Bitirmek için, benim yüzümden kızın ağladığını görüyorum. Kış kokusu ona, bir çayır kuşuna olduğu gibi uyuyor.

Parmaklarımı ayırdığımda, bir delik oluşuyor ve anüs haline geliyor. Soluğum kesiliyor. Ağzımı açıyorum ve dilim dış basınç eksikliğinden dışarı çıkıyor ve bir daha ilk durumuna hiç dönmek istemiyor. Tam dilimi havada kazılı anüse yerleştireceğim anda, rüyamda her şey kararארak duruyor ve ölüyorum.

Ölü olan benim üzerime tırmanıyorsun. Kollarının arasında su bidonunu tutuyorsun. Popon göğsümün üzerinde olduğundan ağırlığın bütün havamı bitiriyor. Nefesim, son deminde, balık yumurtaları eziliyörmuş gibi bir ses çıkarıyor... fut... fut. .. ciğerlerimin kasılmasından sonra ağzıma bir huni sokup bidonun içindekini boşaltıyorsun. Aynı anda kalçalarını kaldırıyor ve gevşiyorsun. Kap deniz suyu içeriyor. Yüzeyde küçük burgaçlar dans ediyor. Kabın ağzı yosunlarla tıkalı. Pislikleri çıkarttığında, çürük bir dişle hava emmeye benzeyen bir ses duyuluyor ve birden ağzımı su basıyor. O durumda, bir an önce kalçalarını çekmen iyi olur. Kalçaların kalkınca, iki litrelik kap yarı yarıya boşalıyor. Böylece, boğulmuş izlenimi verilmek istenen cesedin hazırlığı hemen hemen bitiyor.

(Doğal olarak, resmi otopsiyi gerçekten yanıltamazsın. Boğulma sonucunda ölümün kanıtlanması için, ciğerler dışındaki organlarda da planktona rastlanması- gerekir. Sadece ciğerlerin deniz suyu içermesi garip görünecek ve şüphe uyandıracaktır. Şüphe bir kere yok edilince, cesedim daha da şüpheli olacaktır. Cesedin emdiği su miktarı veya balıkların onu kemirme biçimi ne olursa olsun, birçok fiziki işaret göz ardı edilemez. Üstleri kabuk bağlamışgelişi güzel yara izleri bütün kol boyunca bileklere kadar,

bacaklarda da dizlere kadar uzanmakta. Kim olursa olsun, ilk bakışta, uzun senelerden beri uyuşturucu kullanan birisi olduğunu anlayabilir. Oysa uyuşturucular düzenli bir şekilde yasadışı yollarla sağ-lanmamaktadır; böyle küçük bir şehirde, bunu devamlı bulabilecek insan sayısı sınırlıdır. Ya savunmasız bir doktoru terör yoluyla korkutan birisi söz konusudur, ya da bu kişi, doktorun ta kendisidir. İstatistiklere göre, meslekleri gereği herhangi bir tıbbi tedaviyle ilgisi olanlar, uyuşturucu tutkunu olmaya en fazla eğilimin rastlandığı kişiler. Doğal olarak, kullanılan uyuşturucu miktarları kontrol edileceğinden kötü bir durumda olacaksın. Bir doğrulama yapma isteği içinde olduğunu anlamaya başlıyorum. Ne olursa olsun, artık çok geç. Tüm yapabileceğin yolu kapamak. Her şey iyi gidiyor... her şey iyi gidecek. Oltayı sana uzattım ve artık hiçbir şey tersine dönemez. Şimdiye kadar birçok polise- kafasında kutu taşıyan serserilerden bahsetmiş olmalısın. Halk fonlarının, bu serserilerin cesetlerinin aranması için harcanmasına izin yok.)

Şimdi, kesin son. Yardım merdiveninden inmek, kemikleri kırma tehlikesinde olunan bir iş. Kısa boylu olduğundan, senin için gerçekten büyük iş. Beni omuzlarında taşırken kasılmış ciğerlerimden deniz suyu geliyor ve yakanı ıslatıyorum, Çalışırken kullandığım önlüğü alıp boynuna sarsan daha iyi olur.

O zaman, kutuyu almak için dönüyorsun. Bidonda kalan deniz suyunu atmayı unutma. Küçük bir hata beraberinde beklenmedik ve önlenemez sonuçlar getirebilir. Kutuyu cesedimin üzerine geçiriyor ve bir iple kemerime bağlıyorsun. İşin bu bölümünü, cesedin bisikletle taşınmasından sonraya bırakmak daha iyi olacak. Pantolonu ve ayakkabıları, kutuyu yerleştirmeden çıkarmak daha iyi. Bir kere hazırlıklar bitti mi, iş gitmeye kalır. Hepsini bir önlükle kaplayamaz mısın? Beyaz olmaz, çok göze çarpar. Yolda biriyle karşılaşma ihtimali az. Eğer böyle bir şey olursa, yolun kenarında durup bekleyebilirsin. Orada, tam yokuşun aşağısında. Tekerlek şasisi iyice yağlanmış olduğundan gürültü yapmadan yavaşça hareket edebilirsin. Ama köpeklere dikkat. O şımarık köpeğin seni takip etmemesi lazım. Yola çıkmadan onu bıraktığına emin ol.

Cesedimi atacağın yer olarak, önceden anlaştığımız gibi soya fabrikasının arkasını önermek istiyordum. Yerin tekerlekler için elverişli olmasından

çok, tepenin suya doğru dik inmesi önemli ve kim olursa olsun düşüp akıntıyla sürüklenebilir. Saat şimdiden bir buçuk olmuş. İşin en geç üçte bitmesi gerek. Gecikirsen, yükselen akıntı şehri terk etmiş olacak ve kanaldaki su azalacak ve de görevini yapamayacaksın. Bu tatsız şeyleri yarına bırakırsan, o zaman...

(Keskin ve açıklanmayan bir kesilme.)

Yeni ve son bir ek

Gerçek durum üzerine ışık tutmanın zamanı geldi gibi gözüküyor. Benim asıl amacım, kutuyu kaldırıp yüzümü ortaya çıkararak, gerçekte bu notları yazanın kim olduğunu sana göstermek.

Belki bana inanmayacaksın, ama buraya kadar yazdığım her şey hayalimin ürünü; ama yanlış değil. Yalan aldatır ve seni gerçekten uzaklaştırır, oysa hayal gücü gerçeğe giden kısa yol olabilir. Daha şimdiden, doğru yönünde bir adım attık. Kısa ve son bir düzeltme yardımıyla, her şey bir anda aydınlanacak.

Doğal olarak, beni gerçeği söylemeye zorlayan hiçbir ahlaki kısıtlama yok. Ve sen de, söylediklerime inanmak zorunda değilsin. Bu bir zorunluluk durumundan çok yararlanabileceğim avantajlar veya maruz kalabileceğim gerçek zararlarla ilgili bir sorun. Bilinçli aldatmacadan hiçbir yarar gelmez. Pek çok çözümleri olabilecek bir polisiye hikaye anlatma arzusunda hiç değilim.

Güncel dünyanın, polisiye hikâyelere çok daha az uyan bir yönde bulunduğuna inanıyorum. Bunu yazarken belli belirsiz aklıma gelen, örneğin, kredili ödeme sisteminin yaygınlaşması. Aynı şekilde günümüzde, eskiden olduğunun tersine, artık hiç kimse iğneden korkmuyor ve yine aynı şekilde, şimdi pek az insan krediyle bir şey satın almaktan çekiniyor. Krediyle alınarak, her şey ipotek ediliyor, işini ve evini ödünç alınan paranın garantisi olarak teslim ediyorsun. Herkesin, teminat gösterebilmek için sigortalı bir unvanı ve mesleği var, doğal olarak da, suçluların ve dedektiflerin rolleri azaldı. Böyle bir dönemde, yalnızca gerillalar ve kutu-adamlar kimliklerini saklamayı ve kredili satın almanın yararlarını reddetmeyi kabul ederlerdi. Ben, bu kutu-adamlardan biriyim. Bir karşı-

kredi temsilcisi. Dönemimle anlaşmazlık içinde bile olsam, bu notlara açık ve siyah beyaz bir çözüm, bir son bulmayı isterdim.

Şimdi, ötanazi hakkında tam olarak ne düşündüğünü bilmek isterdim. Şubat 1955'te, Nagoya mahkemesince çıkarılan bir yargı örneğini düşüncene sunuyorum.

1. Tedavisi mümkün olmayan bir hastalığa yakalanmış bir hasta, acılar içinde çok yakın bir ölümle boğuşuyorsa.

2. Acı, herkesin gözü önünde dayanılmaz bir halde ise.

3. Aranılan hedef hastanın acısını ortadan kaldırmaksa.

4. Hasta tamamen kendi sorumluluğunun bilincindeyse ve arzusunun o yönde olduğu biliniyorsa.

5. Böyle bir hareketi uygulamak için tamamen bağlantılı bir neden varsa, müdahale doktor tarafından yapılmalıdır.

6. Ölüme terk etme yolları, ahlaki açıdan uygun olmalıdır.

Fikrimi ifade edebilirsem, bu yargı örneği metninin tensel taraflara çok bağlı kaldığını söylemek isterdim. İnsan ölçeğine göre yorumlanacaksa, fazla çekingen, fazla uzlaşmacı. Akıl hastalığı ve fiziksel acının aynı oranda korkutucu olduğu durumlar var. O noktaya gelindiğinde, bütün yollar iyidir. Yasanın işlemediği o noktada yaşayan partö-nerler söz konusu olduğunda, bütün öldürülenler ötana-ziyle ölmüşlerdir. Bir kutu-adamın öldürülmesi, savaş meydanındaki bir ölünün ölümünden veya bir cellat tarafından yerine getirilen infazdan fazla bir şey değildir. Sözgelimi, kutu-adamı bir önceki çerçeveye yerleştirmeye çalışın. Düşman asker veya katil gibi, başından beri kimse tarafından bilinmeyen bir varoluş sürdürmeye. mahkûm edilmiş olduğunu anlayacağınıza eminim.

O halde, gerçek kutu-adamın kim olduğunu aramaktan çok, kimin gerçekten kutu-adam olmadığınaemin olunmalıdır. Bunun gerçeğe ulaşmak için daha kolay bir yol olduğunu sanıyorum. Bir kutu-adam yine, üzerinde yalnızca bir kutu-adamın konuşabileceği deneyimlere sahiptir ve bunlar fiziksel

deneyimler olduğu için de kesinlikle sahte bir kutu-adamın tartışamayacağı şeylerdir.

Örneğin, bir adamın bir kutu-adam haline gelmesine tanıklık eden yaz mevsiminin ilk günleri, o kişinin kaderi haline gelecek olan işkencelerin başlangıcı olacaktır. Anılarını, şiddetle tırnaklarıyla kazıma arzusu yaratan bir boğulma hissi olarak duyar. Sorun sadece sıcaklık olsa dayanabilecektir. En kötü durumlarda, bir metro geçidine karşıdan bakan bir binanın girişinde durur veya bir havalandırma aletinin esintisine yerleşir. Tatsız olan şey, kurumaya vakti olmadığı için kir tabakaları halinde yığılan, bakterilere, mayalanmaya ve mantarlanmaya iyi bir üreme alanı oluşturan yapışkan terdir. Mayalanmış tabakaların altında kalan ter bezleri hava alamazlar ve su çekilmesiyle ortada kalıp kuruyan kabuklu hayvanlar gibi, oksijen arayarak ölürler. Parça parça ayrılan deride meydana gelen kasıntılara dayanmak, herhangi bir iç acıya dayanmaktan daha zordur. Katrana battıktan sonra veya bir dansözünki gibi vücudun altın pudrasıyla kaplanmış olduğu bir durumun ardından gelen delirme hikâyeleri benim için çok anlamlıdır. Bıçakla soyulmuş bir meyvanın beyazlığı gözlerimin önünde parıldıyor. Aynı bir incir kabuğunun soyulması gibi, derimin kutuyla beraber soyularak çıkarılmasını kimbi-lir kaç defa istedim?

Ama sonuç olarak, kutuya bağlılığım daha baskın çıktı. Dört beş gün sonra, derim pisliğe alıştı ve bundan hiçbir hoşnutsuzluk duymadım. Veya belki de, derim yeterli oksijen miktarını edinmenin yolunu buldu. Böylece, yaz sonuna doğru muazzam terlerken, sonra birden, hiç terleme-meye başladım. Eğer bir adam terliyorsa gerçek bir kutu-adam değildir.

Kutu-adamlığıma ilişkin olarak, bir de süslü dilenciler hakkında yazmak istiyorum. Bunlar, bir kutu-adamın rastlayabileceği en tatsız insanlardır: Her tarafları balık pulları gibi broşlarla, süslerle, işaretlerle kaplı, şapkalarından doğum günü pastası mumları gibi bayraklar çıkan hafif bunak dilenciler. Örneğin bir tanesi, beni her gördüğünde çığlıklar atarak arkamdan gelir. Bir defa, beklenmedik saldırısından kurtulamadım, çünkü, onu hep görmezliğe gelme alışkanlığında olduğum için tetikte değildim. Garip sesler çıkararak, üzerime yığıldı ve kutunun üstünden bana bir şey fırlattı. Daha sonra güçlükle dilenciyi kovup attığı şeyi çıkardığımda, bunun

kasketini süsleyen, yükselen güneş işaretli küçük bayraklardan biri olduğunu fark ettim.

Bu beni derinden etkiledi. Birkaç santim eğimle, bayrağın sapı kulağımı delebilirdi. O anda, bir daha böyle süslü bir dilenciyle karşılaştığımda, âdetim olmamasına rağmen atik davranmaya ve vurmaya karar verdim. Önce (solak değilsen), kolunu, içe doğru dik ve yatay bükerek ve dirseğini kalkan olarak kullanarak pencereden çıkartırsın ve vücudunla kutuyu sola döndürürsün. Kolunu kuvvetlice hedef yönünde uzatırsın. Bu, koşmak bir yana, disk atmanın temel ilkesidir. Süslü bir dilenciyle karşılaştığında işin içinden çıkamıyorsan, gerçek bir kutu-adam olduğunu söyleyemezsin.

Olağan günlerde kutu-adamın sokağa çıktıktan sonra geçirdiği zaman sakince akıyor. Bu isme layık hiçbir olay meydana gelmiyor. Etrafa karşı çekingenlik ve güvensizlik iki üç ay kadar sürüyor. Dış görünümüne bağlı olmak bir engeldir. Kutu-adam olunduğunda bile yemek yemek, uyumak ve doğal ihtiyaçlarını karşılamak gibi günlük işler durdurulamıyor. Uyumak ve boşalmak için özel bir yer seçmeye gerek yok, ama yemek yemek için durum farklı. Besin eksikliği hissediliyorsa, istense de istenmese de, hareket etmek gerekir. Hiçbir şey vermeden yemek temin etmek istersen, yapılacak en iyi şey çöpleri karıştırmaktır. Doğal olarak, bunun için miktarın, bolluğun ve çeşidin bulunduğu şehrin en işlek yerlerine gitmen gerekir.

Ama, karıştırmasını bilmek de önemlidir. Serseriler veya dilenciler için durum farklıdır. Onlar için her şey değerlidir. Kutu-adamlar için, lüks sorun değildir ama sağlık önemlidir. Kalmış yiyecek, zorunlu olarak pisliği ifade etmesinin yanında, hoş olmayan bir izlenim de bırakır. Özellikle kötü kokulardan rahatsız olunur. Üç senenin sonunda alışamadığım tek şey bu koku.

Alışmayı beceremediysem, bu, birbirine uymayan tatların meydana getirdiği rahatsızlıktan ileri geliyor. Balığın bir balık kokusu, etin bir et kokusu, sebzelerin ise sebze kokusu vardır, her şeyin kendine özgü kokusu vardır ve ağzımızda bu tatları karıştırırsak memnun kalırız. Kızarmış ıstakoz tadı beklerken bir muz tadı alınırsa, ağzı kapatmaktan başka çare yoktur. Bir çikolata parçası deniz mahsulleri kokuyorsa, bu birden mideni kaldırır. Ayrıca, birbirleriyle tesadüfen karışmış artıkların arasından belli bir

besinin kokusu nasıl alınacak? îlke olarak bu durum anlaşılsa bile, psikolojik olarak tamamen kabul edilmez bir şeydir.

Yiyecek ararken yapılacak ilk şey kurumuş ve kokusuz ürünlerin aranmasıdır. Ama bunlar, hayal edilemez bir karışıklık kaynağıdır. Lokantalardan atılan artıklar iki gruba ayrılırlar: Birinci kategoride hemen çözülen ve iyi koruna-mayan besinler bulunur; bir de yenilemeyecek durumda

Koşmayı sürdüren,
ama o ritmi korumayı başaramayan
kimseler, takip ettikleri amaçlar
tarafından aldatıldılar.
Gece halinde stadyum...
Orada hâlâ bayrak dalgalarında
ne hakem kalmıştı ortada, ne de seyirci...

olanlar vardır (kullanılmış sopalar, pis kağıtlar, kırık tabaklar vs.) ki bunlar ayrı dururlar; bütün bu şeyler büyük plastik torbalarda bulunurlar ve her sabah domuz çiftliği kamyonları tarafından toplanırlar. İkinci kategori ise tanımlanmış bir şekli olan ve kullanıldıktan sonra müşteriye tekrar sunulamayacak şeyleri kapsar. Örneğin: Ekmek, kızarmış besinler, kurutulmuş balık, peynir, pastalar, meyveler vb.; onlardan kolayca bulunabileceği sanılır ama, arandıkları zaman hiç bulunmazlar. Yine de tekrar kullanılıyorlar mı diye merak ediyorum, çünkü parçalar halinde olmalarına rağmen kolayca çürümezler. Kuru ekmeği kesersen sadece kırıntı elde edersin, ama bir tavuğun kemiklerini veya bir balığın kılçıklarını kullanarak güzel bir çorba yapabilirsin..

Eminim daha önce söylemişimdir ama, gerçekten, bir kutu-adam dükkan tezgâhlarından kolayca yiyecek temin edebilir. Esasında artıkları karıştırmaya ihtiyacı yoktur, sadece bunu, kendisine şehre alışma imkânı versin diye yapabilir. Kutu-adama ait kalabalığın hayatından yararlanmak istiyorsa, bu kaçınılmaz, bir deneyim olur. Bir kere şehre alıştı mı, nerede olursa olsun, zaman onu merkez alarak etrafında toplu daireler çizmeye başlayacaktır.

Arka plan çabuk değişir, ön plan ise yavaş yavaş oluşur, orada, her şey mükemmel bir şekilde sakin ve hareketsizdir; orada, sıkıntıya yer yoktur. Kutusunda sıkılan, sahte kutu-adamdır. İşte üstünde düşünmeni istediğim nokta bu nokta. Hangimiz gerçekten bir kutu-adam olduk? Hangimiz gerçekten bir kutu-adam olmayı başaramadık?

D.'nin durumu

D. kuvvetli olmayı çok isteyen genç bir çocuktu. Bunun için hep dileklerde bulunuyordu Ama gücünü nasıl artıracağını bilmiyordu. Sonra, birgün aklına bir fikir geldi. Kontrplak, karton ve ayna yardımıyla bir periskop yapmaya çalıştı. Kırk beş derecelik eğimle iki paralel ayna yerleştirdi, bakışını yansıma yoluyla, yatay veya dikey tutulan bir tüpün ucuna kadar kaydırabiliyordu. Yukarı uçta bulunan aynayı, aşağıdan bir iple kontrol ederek görüş açısını bir hayli değiştirmeyi başardı.

Birinci testte, küçüklüğünde saklambaç oynarken keşfetmiş olduğu civarda bulunan bir binanın bitişiğindeki parmaklıklarla park yeri arasındaki yeri

kullanmayı denedi: Yolun gözükmeyen bir köşesinde kalan ve doğal olarak eve bitişik olan dar bir geçit. Yere uzandığında, nemli toprağa karışmış fare sidiği kokusunu duyabiliyordu iki kolunu dizlerine koyarak, periskopun gövdesini sertçe alnına yasladı. Aşama aşama, periskopun üst ucunu parmaklığın üstüne çıkarmaya çalıştı. Yol bir hayli eğimliydi ve uzun boylu insanlar bile duvarın boyundan kısa kalıyorlardı. Üstelik, eğim çok kaygan olduğu için, çok az insan kafalarının üstende olup biteni fark.ediyordu. D., bakmakta olduğu yolun aynadaki yansımasını fark edince, sakin olmaya ve korkularını dindirmeye çalıştı. Ama sonra, paniğe kapıldı. Bütün gördüğü şeylerin azarlarcasına kendisine bakarak karşılık verdikleri izlenimindeydi. içgüdüsel olarak kafasını öne yatırdı ve periskopun ucu parmaklığa çarparak portakal ezilmesi sesine benzer bir sesle kırıldı. Onu, selofandan bir yapışkan şeritle onardı ve bu arada alnındaki boncuk boncuk terleri temizledi. İkinci defa, dürbünün kendisine sunduğu manzarayı kuşkuyla gözlemeyi sürdürdü. Gerginliğini atmaya çalıştı ve heyecanı azalmaya başladı. Kimse tarafından görülemeyeceğini anlayınca suçluluk duygusu hemen kayboldu. Gözlerindeki manzara değişmeye başladı. Manzarayla ve genelde dünya ile kendisi arasındaki ilişkinin değişimini çok kesin olarak idrak edemiyordu.

Çevrede hiçbir yeni nesne yoktu. Yumuşak ve nüfuz eden bir ışık en ufak ayrıntılara kadar manzaraya hâkimdi ve her şey kadife gibi göz okşayıcı ve güzel görünüyordu. Geçenlerin hareket şekillerinde veya ifadelerinde bütün düşmanca haller silinmişti. Yanlış ve kötü ifadeli göze rastlanmıyordu. Yolun köşelerini belirtmeye yarayan her şey kaldırılmıştı: Sinyal levhaları, kazıklar, telefon kulübeleri, çimento kaldırımlar. Dünya, bir cumartesi akşamının sürekli yumuşaklığı ile kaplıydı. Aynanın sahası dışında yola baktı ve gülümsedi. Sadece bakmasıyla dünya mutlu görünmeye yetiyordu. Dünya ile hayali bir barış anlaşması imzalanmıştı.

Kendini daha cesur hissederek, D. yolun değişik yerlerini seyretti. Yol bile ona saldırmıyordu. Periskoptan baktıkça, dünya büyük ve şartsız bir gönlü yücelik sergiliyordu. Bir gün küçük bir deneye soyundu. Komşu evin tuvaletlerine bakmaya karar verdi. Tuvaletin bulunduğu yer, lisenin bayan beden öğretmeninin oturduğu ana binanın biraz uzağında bulunan küçük, tek bir yapıydı. Öğretmen, o anda orada değildi ama, duvarların ses geçirmez olmasından yararlanarak arada sırada gelip piyano çalardı. D.'nin

bu konuyla ilgili bilgi eksikliği vardı ama aslında bir şey bilmek de istemiyordu.

Aklına bu fikir gelince, sanki çok uzun zamandan beri aklındaymış izlenimine kapıldı. Hatta kendi kendine, bütün çabalarının bu anı hedeflediğini söyledi. Ev, tahta çitin tam bitişiğindeydi, öğretmenin bürosu ise oraya yönelen koridorun bir ucuyla ayrılmıştı. Aslında, tuvaletlerdeki sifon çekme sesi, ses geçirmez duvarlarla susturulan ve keskin notalar çıkaran boğuk piyanonun sesinden daha iyi duyuluyordu. Ama, D.'nin kafasında, öğretmenin gözdesi olan hep en son çaldığı kederli ve romantik parça ile porselen küvetteki, hava çekiminin de karıştığı sifon sesi kayda değer biçimde birleşiyorlardı. Yalnızca komşu tuvalette bir insan bulunduğunu hissetmekle, sidik buharını koklu-yormuş gibiydi ve o anda, duymaya alıştığı o melodi sırtını alışılmadık bir biçimde ürpertti.

Tam önceden tespit ettiği bölgede, yer seviyesinde tozun çıkmasına yarayan küçük bir delik bulunuyordu. Açık olsaydı, hiçbir zorluk çıkmayacaktı. Yoksa, geriye sadece havalandırma deliği kalıyordu. Oradan bakmak, vantilatör çıkartıldığı için (herhalde kırıldığından) sadece böceklere karşı bir ekran kaldığından, zor ama kesinlikle güvenli olacaktı. Tuvaletler söz konusu olduğunda, alttan bakmayı tercih ederdi. Kendini bakarken hayal etti, sıcak ve yağlı bir sıvı gözlerinden akıyordu.

Buraya kadar, yapabildiği gözlemlere göre, öğretmen çalışmalarını bazen akşamüstü beşe doğru, bazen de sekize doğru bitiriyordu. Saat sekizde tuvalete gitme ihtimali, saat beşte gitme ihtimalinden daha fazlaydı. Ama, D. için o an pratik değildi. Ailesi o saatlerde evde oluyordu ve bahçeye pek çıkamıyordu. Saat beşte ise, hem babası henüz işinden dönmemiş oluyor, hem de annesi akşam yemeği için ön hazırlıklar yapıyordu. Planını güzelce uygulaması için en iyi zaman beşti. Ama hâlâ gündüz olacağından öğretmen onu görebilirdi.

Bunun için de, periskopa güvenmeliydi. Şehri değişik yerlerden gözlemleyerek, aleti kullanma konusunda mükemmel bir beceri kazanmıştı. Üstelik, bir defa bakmaya karar verildiğinde, istek, içindeki duraklama dürtüsünü örtüyor, onu temel renklerden bir boya tabakasıyla kaplıyordu.

O gün okuldan döndüğünde, beşte serbest kalacağından emin olmak için bir bahane uydurdu ve annesinin çıkışını geciktirecek şekilde ayarladı. Bozulmuş birkaç sepet alarak, kolunun altında periskop olduğu halde bahçeye çıktı. Düşündüğünün tersine, alet parmaklığın öbür tarafındaki pencereye yetişmiyordu. Parmaklığın diğer tarafından bakmaya kalkışmak ise rahatsız ediciydi. Öbür tarafta görülme şansı çok az olacaktı. Partönerine gözetlendiğini bildirmediği ve partöner, dikizlendiğini bilse bile, dikkatini çekmemiş gibi yaptığı sürece... dikizlenen ile dikizleyen kişi arasında bir tür uyuşma doğacağını belirsizce ümit ediyordu. Bu bakışın temsil ettiği çekingen ve çok özel aşk ilanının ayıplanacak bir şey olduğunu şüphesiz hayal edemiyordu.

D. tahta çitin altından sıvışarak öbür tarafa geçti. Burası kendi evinin bahçesinden daha rutubetliydi. Duvarla çit arasındaki mesafe en fazla elli santim idi. Süngerimsi likenler sert bir halı oluşturuyordu. Kimse hiçbir zaman oradan geçmiyordu. Köşeden sıyrılarak, tuvaletlerle çit arasındaki alan boyunca sürünerek ilerledi. Şans kendisine gülüyor-pu. Toz deliği üç santim kadar açıktı. Yatay olarak periskopu yerleştirdi. Nefes alması hızlandı ve göğsü nedeniyle fena oldu. Arkaya eğildi ve gözlerini kapadı. Nefesini tuttu, periskopu ayarladı ve pozisyona getirdi. tik önce porselen küveti fark etti. Hayal ettiği gibi beyaz değil soluk maviydi. Yer beyaz karolarla kaplıydı ve yanda gümüş rengi kauçuk sandaletler duruyordu. Aynayı ayarlayabildiği ölçüde, görüş alanı sağdan sola kayıyordu ve gerekli açıyı bulamıyordu. Sakin olmalıydı. Periskopla yukardan aşağıya bakmak istediğinde, tüpü eğmesi gerekiyordu. Duvar, ağaç kabuğu tarzında boyanmış kontrplaklarla kaplıydı.

Zaman çok ağır akıyor gibiydi. Müzik bile, bugün uzayıp gidiyordu sanki. Bütün vücudu sıcaktı ve nefes alışının gürültüsü ıslığa benziyordu. Kafatası basınç altında sıkılıyordu; gözbebekleri ise tıpa gibi sıkışmıştı. Annesi büyük ihtimalle birazdan dönecekti. Piyanodan çıkan iddialı ritimler dizkapaklarında sinir gerilmelerine neden oluyor ve dizlerini titretiyordu. Çılgınca bir eve girme ve piyanoyu parçalama isteğiyle itildiğini hissetti.

Derken müzik durdu. Az sonra da, alışık olduğu birkaç akor duyuldu... ve en sonuncusu. D. kendi kendine ilk denemeden bir başarı ümit etmemek gerektiğini söyledi. Bu kendini beğenmişlik olurdu. Bugün, ısı yüksek ve

hava kuru olduğundan insanlar az işerler. Bununla birlikte, ümit etmekten de kendini alamıyordu. Titremeye başladı. Burun delikleri kendisine yeterli havayı sağlayamıyorlardı. Ağzını açık tutuyor ve. bütün vücudu bir pompa gibi çalışıyordu.

Birden bir ses duyuldu.

“Ama sen kimsin! Ne yapıyorsun? Bu çok fena. Ve şimdi, kaçmayacaksın. Kaçarsan, bunu herkese anlatırım...”

Hafifçe doğruldu. Yere çakılmıştı. Sesin hangi yönden geldiğini görmek için bakışını çevirecek gücü bile kalmamıştı. Bir havai fişek rulosunun tutuşturulmuş ucu gibi soluk soluğa nefes alıyordu.

“Önden dolaş ve kapıdan içeri gir!”

Ses o kadar tehditkar değildi. Ne rahatlama!

“İyi! Kalk çabuk."

Ses gerçekten de tuvaletten gelir gibiydi. Ama kimseyi göremiyordu. Nereden ve nasıl görülebildiğini merak ediyordu.

“ O garip aleti orada unutma! Çabuk gel. Kapı kilitli değil.”

işemeye devam edecek miydi diye sordu kendine, öğretmen şu anda nerede duruyordu? Periskopun pozisyonu iyi değildi aslında.

“Sakın kaçma, anlıyor musun? Önden gel ve zaman kaybetme.”

' Denileni yapmaktan başka hiçbir şey yapamayacağı iz-lenimindeydi. Kaçmak imkânsız gibi görünüyordu. Tüymezse, ne okula ne de ailesine hiçbir şey söylemeyecekti... Tehdidinin anlamı orada saklıysa, o zaman, pozisyonu ne olursa olsun bu işi bir an önce bitirmek gerekiyordu. Kurbanlık koyun gibi ve işe yaramaz periskopu göğsünde sıkarak, giriş yönünde evin etrafını dolaştı. Her zaman et kıvrımlarına dokunma hissi veren kapı, şimdi betondan yapılmış gibi geliyordu.

Kapının tam arkasında, bir piyanonun bulunduğu büyük bir müzik salonu vardı. Duvarların yalıtıcı panolar ile kaplı olduğunu fark etti. Sadece onlara bakmak bile onu kaşındırıyordu. Yerde yeşil bir halı uzanıyordu. D. giriş kapısını kapadığı anda, içerden başka bir kapı açıldı ve beden öğretmeni salona girdi. Arkasından sifon sesi duyuluyordu. Görünürde, onu yakaladığı zaman işemesini tamamlamıştı. Bilincinin bir köşesinde, öğretmeninin küvetin üstünde yayılmış beyaz poposunu, sifon sesiyle karışmış halde hayal ediyordu. Sanki çıplak bir popoyla karşılaşması gerekiyormuş gibi kafasını da kaldıramıyordu.

“Kapıyı kapatacağım”, dedi öğretmen, D. nin arkasından dolanarak (ve anahtarın çevrilme sesi duyuldu.)

“Utanmıyor musun?

— Evet...

— Sesin değişiyor. Yaptığın doğal bir şey, ama yine de, kötü hareketler hoşuma gitmez. Belki utanıyorsun, ama ben, senden daha fazla utanıyorum. Rahatsızsın ve ben de

rahatsızım. Ne yapacağız? Hiçbir şey demezsem, hemen tekrar yaparsın...

— Hayır!

— Emin değilim...

— Gerçekten hayır!...

— Yine de seni cezasız bırakamam. Sanırım en iyisi, senin bana hissettirdiklerini benim de sana hissettirmem olacak.”

Öğretmen piyanoya döndü ve parmakları klavye üzerinde gidip gelmeye başladı. Bu, son çalmayı âdet edindiği parçanın bir bölümü idi. Mermer kolon gibiydi, enfesti, duvarın diğer tarafından duyulan sesten çok farklıydı.

Meltem rüzgârının yumuşakça salladığı ipek bir bayrak gibiydi. D. kendini daha da zavallı ve pis hissetti. Sonuçta gözyaşlarını tutamadı.

“Bu parça hakkında ne düşünüyorsun?

— Seviyorum!

— Gerçekten?

— Çok seviyorum!

— Bestecisini biliyor musun?

— Hayır.

— Chopin. Şahane. Olağanüstü Chopin!”

Aniden çalmayı bırakarak ayağa kalktı.

“İyi, haydi... elbiselerini çıkar. Çırılçıplak soyun. Ben öbür odaya geçiyorum.

D. öğretmenin ne dediğini hemen anladı. Öğretmen gittikten sonra bile, sanki orada değilmiş gibi duruyordu.

“Ne oluyor? Neden bu kadar yavaşsın?”

Ses kapının arka tarafından geliyordu.

“Şimdi sana anahtar deliğinden bakıyorum. Bana yaşattığın rahatsızlığı gerçekten düşünürsen, şimdi söylediğimi yapabilirsin.

— Ne yapmam lazım?

— Ama sana söyledim. Elbiselerini çıkar! Beni tamamen aynı durumda bıraktın. O halde, şimdi bir mazeretin yok.

— Beni affetmeyecek misin?

— Elbette hayır. Tercih ediyorsan, annene babana söylerim.”

D. tamamen yıkılmıştı. Midesi neredeyse sidik torbasına girecekti, göğsü ise delinmiş gibiydi. Nefret ettiği şey özellikle soyunmak değildi. Bu konuda karşılıklı bir uzlaşmaya vardıklarını düşünüyordu. Ama, hiç kendine güveni yoktu. Elbiselerini çıkarsaydı, ister istemez, cinsel organı sertleşecekti. O zaman onu hiç affetmez miydi? Kendi kendine soruyordu. Affetmesi düşünülemez bir şeydi. Çılgına dönecek ve bu defa, bu ayıbı hiç affetmeyecekti veya, işi gülmeye vuracaktı. Ne olursa olsun sadece üzüntü hissi duyacaktı. Bu kötü durum içinde, belki de sertleşme hadisesi öğretmeni biraz rahatlatacaktı. Ama şüphesiz öyle olmayacaktı. Yalnızca soyunma düşüncesiyle bile şimdiden sertleşmişti. Öğretmen kendisiyle alay bile etseydi, engelleyemeyecekti.

Boyun eğmeliydi. Çirkinliğine katlanarak montunu, gömleğini çıkardı ve sonra pantolonunu indirerek çırılçıplak duruma geldi. Cinsel organı sertleşmişti. Ama çevreden herhangi bir tepki gelmiyordu. Kapının arkasında her şey son derece sakindi. Bakışı loşluğun arkasına uzanarak anahtar deliği üzerinde sabitleşti. Renk, görüş alanında kayboldu ve sadece çok koyu olmayan bir karanlık görüyordu. Ayaklarının altında hiçbir şey hissetmiyordu. O anda sendeledi ve bir sıvı akmaya başladı. Sidik değildi, az bir miktar döl suyuydu. Bir defa başlamıştı ve artık durduramı-yordu. Dizlerinin üstüne çöktü ve yüzünü elleriyle kapatarak ağlıyormuş gibi yaptı. Ama gözyaşı gelmiyordu. Birden, şafak vaktinde bir kumsal gibi bağırsakları sertleşti.

“Şimdi anlıyor musun?” Kapının arkasındaki ses de bir o kadar kuruydu. Başını salladı. Kuşkusuz çok iyi anlıyordu.

Derinlemesine, çok iyi anlıyordu, kafa işaretinin anlatabileceğinden ve kendisinin bile fark edebileceğinden çok daha fazla anlıyordu.

“Şimdi eve dönsen iyi edersin!” içerdeki kapı açıldı. Anahtarsız bile açılabilen bir kapıydı.

Sonunda ulaştığım hastane kapısında bir pankart asılı ve üzerinde “Bugün, muayene yok.” yazıyor. Arkada, köpek sert ama dostane bir tavırda beni kokluyor. Zili çalıyorum. Sabırsızca düğmeye basmaya devam ediyorum.

Birisi geliyor. Birden, kapı geniş bir şekilde açılıyor ve kız kolları açık, beni içeri alıyor. Hızla bir şeyler mırıldandıktan sonra içeri yöneliyor. Ne dediğini çok iyi anlamıyorum. Kendi kendine bir şeyler geveliyor. Beni sahte kutu-adam zannediyor (veya sözde doktor). Bu tarz bir yanlış anlamaya geçit veremem.

“Ben doktor değilim. Gerçek bir nesneyim, hakiki bir madde! Köprünün altında bekleyen fotoğrafçı.” Dudakları hafifçe açık, beni tepeden tırnağa süzüyor. Belirsiz ifadesi şaşkınlığından ileri geliyor.

“Canım sıkıldı, diyor, sözünüzde durmadınız. Kutunuzu hemen çıkartın. Belki bilmiyorsunuz, ama...

— Evet, evet biliyorum. Doktordan bahsediyorsunuz. Onu şimdi yolda gördüm.

— Çıkartın şunu lütfen!

— Ama, yapamam. Bu nedenle buraya alelacele koşturdum.

— Bu iyi değil. Bulunduğumuz noktada!

— Ama çıplağım, tamamen çıplak. Hastaneyi ziyaretimden sonra halk banyolarında duş aldım. İç çamaşırlarımın kurumasını bekledim. Kutudan çıkmadan üstüme bir şeyler geçirmem gerek. Sözlerime nasıl sadık kaldığımı görmenizi istiyordum. Ama uyuyakaldım. Bir kompresör tarafından ezildiğimi hissedecek kadar derin uyudum. Üstelik, bir seri rüya gördüm. Kurutmak için astığım iç çamaşırlarım ve pantolonum kaybolmuştu! Amma iş! Şafakta, bir yığın çocuk, sopalarının ucunda küçük bayraklarla koşuyorlardı. Ama belki de rüya değildi. Belki de gerçekten oldu mu? Şimdi düşünüyorum da... onlar bayrak değildi, benim pantolonumun parçalarıydı. Ne yapabilirdim? Ne olursa olsun, pantolon bulmam gerek. Bulacağım tabii. Herhangi pamuklu bir şey iş görür. Kafamda bu düşüncelerle, şehre yöneldim. Rıhtımın ucunda tıpkı benim gibi bir kutu-adam yürüyordu. Çok geç diye düşündüm. Artık pantolon temin edecek zamanım kalmamıştı. Hastaneye gitmem gerekiyordu.

Kız aniden gülmeye başladı. Öyle bir gülme ki vücudu topuklarının üstünde sallanarak ikiye katlandı. Önce, güvensiz ve uyumsuz bir gülmeydi, sonra neşelendi. Durdu ve rahat bir şekilde tonlaması neşeli ve sevimli bir hal aldı.

— Çıplak olmanız benim için önemli değil. Söz sözdür.

— Kusura bakmayın, ama bana eski de olsa bir pantolon ödünç verebilecek misiniz ..?

— iyi, o halde ben de soyunacağım. Nasıl olsa fotoğrafımı çekeceksiniz. ikimiz de çıplak olursak, çekinilecek bir şey kalmaz.

— Çıplak bir adam görmenin anlamı yok. ..

— Oh! Yanlış düşünceden kurtarın kendinizi, diye cevap verdi, ifadesiz ve bir yandan da soyunmaya başlayarak: Gömlek, etek, sutyen.

“Bu kutuyu sevmiyorum. Ona daha fazla dayanamayacağım!”

Önümde gayet rahat bir şekilde çıplaktı. Dudaklarında, alaycı bir ifade, gözlerinde koyu bir dilek ile. Çıplaktı ama sanki hiç öyle bir havası yoktu. Çıplak olmak ona çok ya-' kışıyordu. Aynı şeyi kendim için söyleyemezdim. Vücudumun alt kısmı, özellikle kutudan dışarı taşan tarafı olağanüstü komikti.

“Gözlerini kapat, biraz, ve şu yöne bak...

— Çok iyi”, dedi gevrek bir gülme sesiyle... sonra, sırtını dönerek koridorun duvarına dayandı.

Ayakkabılarımı çıkartırken, tüm vücudumun titrediğini hissettim. Sakin bir şekilde kendimi kökünden kutudan çıkardım ve gürültü yapmadan, ona yaklaşarak elimi omzuna koydum. Tepki göstermeye yeltenmedi ve aramızdaki mesafeyi daha da kapattım. Bu samimiyeti sonsuza dek sürdürmeliyim diyordum kendi kendime.

“İyi mi... ya doktor dönerse?

— Gelmeyecek. En ufak isteği bile yok.

— Ah!... saçlarının kokusu...

— Ve sert popon...

— Sana itiraf etmeliyim, ben sahte bir...

— Sus! Devam etme artık. ..

— Ama bu notlar, hakiki. Bana gerçek kutu-adamdan kalan vasiyet.

— Ter içindesin...”

(Özür dilemen gereksiz. Ölülerden kalan notlar mutlaka gerçeği söyler diye kesin bir kural yok. Ölüm noktasında olanlar, canlıların anlayamayacağı birtakım kıskançlık ve arzular duyarlar. Bunların içinden, sizi kemiklerinize kadar yaralayan gerçek bir durumun boşluğunun yarattığı kederi; işte onu yalan çivisiyle tabuta kapatmak daha iyidir. Sapık insanların yaptığı budur.. Bunların yalnız vasiyet notları olduğu iddia edilerek, tuzağa düşülebilir.)

Rüyasında, kutu-adam kutusunu çıkarıyor. Bu rüya kutuda yaşamaya başlamadan öncesine mi ait, yoksa kutuyu terk ettikten sonraki hayatının rüyası mı?

Gitmekte olduğum ev, şehrin çıkışındaki tepenin yukarısında bulunuyor. At arabasıyla uzun bir yol aldıktan sonra, sonunda giriş kapısına vardım. Katedilen yolun uzunluğuna bakılırsa, ev şehrin çıkışından çok şehrin girişinde bulunuyordu.

Ayrıca, at arabası tabiri sadece arabanın at tarafından çekildiğini belirtmiyor, aynı zamanda, at yerine kafasında kutu olan bir adamı ifade ediyor. Dürüst olmak gerekirse o kişinin babam olduğunu söylemeliyim. Altmış yaşının üzerinde olan babam. Doğal olarak, bir hayli modası geçmiş tarafları da var. Bir nişanlı kızın at arabasında götürüldüğü o eski kasaba adetinden hiçbir şekilde vazgeçmek istemiyor. Kendisi, atın yerine geçerek, bu işi bizzat üstlendi. Ama, beni utandırmamak için, karton bir kutu içine saklandı. Ayrıca, nişanlıyı da hiç heyecanlandırmamaya çalışıyordu.

Doğal olarak, bir atlı araba kiralayacak param olsaydı babam bu tip uç tavırlar geliştirmeyecek, ben de zaten ondan öyle bir şey istemeyecektim. Ama, sadece atlı araba kiralayacak param olmadığından bu düğünün ertelenmesi yazık olurdu. Gerçekte, tek yapabileceğim babamın iyi niyetiyle yetinmekti.

Ama, şimdiden altmış yaşındaydı ve zavallı bir at olmaya mahkûm edilmemişti. Sarp yamacı çıkarken nefes nefese kalıyor ve gerçek bir atın onda biri süratinde ancak gidiyordu. Ayrıca, inip arabayı arkadan itemiyordum. Araba ağır ağır ilerliyordu. Yalnızca zaman hızlı geçiyordu. Aralıksız sarsılmayla birlikte, fiziksel gereksinimlerim rahatsız edici olmaya başladı. Kusurum yüzüme vurulamıyordu.

Atlı araba durdu. Babam atın karnına tutturulmuş deri kayışa benzer bir şeyi (ismini bilmediğim) kutudan çıkarttı ve kutunun deliğinden bana bakarak belirsiz ve bitkin bir gülücük fırlattı.-Karşılığında ben de, rahatsız olmuş bir gülümsemeyi kendisine iade ettim ve "kariyol"dan indik. "Kariyol" diyorum çünkü, aslında, tam olarak ismi buydu. Aynı zamanda yük taşımak için kullanılan bir at arabasıydı. Kesinkes onun "kariyol" olamayabileceği konusunda bir anlaşmaya varılmadı. Düğünden sonra benim olacaktı. Nefes nefese, yolun kenarına sığınarak pantolonumun önünü açtım. Karnımda bir yük hissettim, sonra da sonsuza sıralanmış sıradağların üstünden uçuyormuş gibi bir kurtuluş duygusu.

"Chopin! Ne halt ediyorsun?"

Arkamda, babamın şaşkın bağırtısı. Fazla kayıtsız davranmıştım. Evle yol arasındaki sık palmiye korusu beni saklıyordu. Bu arada nişanlım beklemekten patlıyordu. Uzaktan arabanın sesini duyarak yol kenarına çıktı. Komik bir şekilde, bana ekran gibi gelen çalılığın arkasına, çekingen ve yapınacak bir şekilde saklanmıştı. Bakışlarımız kesişti. Şüphe yok ki penisimi görmüştü. Beyaz elbisesi dalların arasında çırpındı. Koşan hafif adımlarını sonra da küçük tahta bir çekiçle üzerine vurulan kapının sesini duyabildim. Her şey bitmişti. Umutla umutsuzluk arasındaki ince çizgiyi geçiyordum. Bir adım daha... karşı kıyıya ulaşıyordum. Olan olmuştu.

"Baba, sen bu kadının bekçisisin! Yalvarırım bir şeyler yap!"

Gözlerimde pişmanlık yaşları belirdi. Titreyerek ağlıyordum ve, tekrar, durduramadığım çiş yerde bir delik açarak içinden buhar yiikselen soluk sarı renkte bir gölet oluşturdu.

“Dinle, Chopin! Boş ver... gerçekten!” şeklinde açıklamaya çalıştı babam, delikten .çıkardığı eliyle kutuyu mıncıklarken.

“Bu gereksiz mücadeleyi bıraksan iyi olur. Teşhircilik hastalığı olan bir adam -evlenemez... bu normaldir... günümüzün genç kızları bunun çok iyi bilincindeler.

— Ama benim hiçbir teşhircilik hastalığım yok.

— O olduğunu zannediyor. Görüldün, biliyorsun.

— Ama, yine de evlenilecek değil mi?

- — Bir atın yerine geçecek kadar ileri giden babanın hatırına bir erkek gibi çekilemez misin? Yalvarırım. Gelecek te, Chopin’in hayatı üzerine yüz hikaye yazılırsa bile, bu skandalı kimsenin bilmesini istemiyorum. Sidiğin yönettiği bir kader, bir biyografiye hiç uymuyor. Gerçekten hiç. Senin hatan olduğunu söylemiyorum. Sorumluluk, tuvalet konusunda ihmalci davranan belediye yetkililerine ve teşhircilik karşısındaki önyargıya yüklenmelidir. Senin bu şehirde hiçbir bağın yok. O halde, birçok genel tuvalet bulunan büyük bir şehre gidelim. Yeterince tuvalet bulabilseydik, keyfimizce işeyebilir ve istediğimiz şekilde boşalabilir-dik.

Ama, büyük bir şehre gitmek kalbimin yarasını sarmayacak. Babam benimle konuşurken neden Chopin’i kay' nak aldı? Şüphesiz, bu hikâyedeki tek yaralı ben” değildim. İsrar etmemek daha iyi olurdu. Yeter... Bu şehir daha fazla kalabileceğim bir yer değil. Bu konuda babamla aynı fikirdeyim. Orada, işemekteydim ve yaralı bilincim bana kendime dönme kaygısı hissetiriyordu.

Arabayı bıraktık, ama babam açıkça kutudan çıkmayı reddetti. Kendisini, bulunduğumuz durumdan kısmen sorumlu olarak gördüğünden, at rolu oynamayı sürdürmesi gerektiği yolunda ısrar etti. Ben de, babamın

kutusunun üzerine ata biner gibi oturdum ve uzun süre yaşadığım yeri arkamda bıraktım.

Şehre geldiğimizde, hemen piyanolu bir tavanarası kiralayarak, zamanımızı iyi kullanmaya karar verdik. Bana yalnızca nişanlımın evinin etrafında dönüp arka kapıdan tekrar içeri girmişiz gibi geliyordu. Ama bu nokta çok açık değil. Kederin dikkatini dağıtmak için yapılacak en iyi etkinlik ev işleridir. Babam bana kağıt ve boya kalemleri temin etti. Piyanoyu masa olarak kullanıp, zamanımı onu çizmeye çalışarak geçirdim. Çalıştıkça, çizdiklerimin daha da fazla çıplak kadın eskizlerine benzediklerini söylemeye gerek yok.

“Chopin!... yeteneğin fena değil.. kabul ediyorum ve uygulamaya da iyi geçirdiğini düşünüyorum. Ama maddi durumumuz pek parlak değil. Ne yapacağız? Kağıdı tutumlu kullan ve küçük ölçeklerde çizmeye çalış...

Babam haklıydı, ama sorun kağıdın büyük veya küçüklüğü değildi. Tüy kalemle çizmek daha kolaydı. Derece derece kağıdın boyutlarını küçülterek çalışmaya devam ettim. Sonuçta, büyüteç kullanarak ve baş parmağım boyunda parçaları birleştirerek çıplak gözle görülemeyecek çizgiler çizmeye çalıştım. Sadece bu çalışmaya yoğunlaştığımda kendimi ona yakın hissediyordum.

Sonra, garip bir şey fark ettim. Çok sakin olması gereken tavanarası, tersine, insan doluydu. Bunu o zamana kadar neden fark etmemiştim? Kapıyla piyano arasında görünürde, koridora kadar da uzanan bir kuyruk oluşmuştu. Baştaki kişi (babam doğal olarak) piyanonun yanındaki kutuya para atarak, henüz bitirdiğim portreyi büyük bir saygıyla teslim alıyordu. Bu beni özellikle şaşırtmıyordu. Bu durumun bir süre sürdüğünü zannediyorum. Son zamanlarda, yemekler bir hayli düzelmişti ve masa görevi yapan piyano kuyruklu piyanoya dönüşmüştü. Aynı zamanda, babamın kutusu da değişmişti. Kartonun yerini tokalı, fermuarlı doğal bir deri almıştı. Farkında olmadan meşhur olmuştum. Tablolarım bittiği anda satılıyordu ve ne kadar fazla yaparsam yapayım alıcı kuyruğu azalmıyordu.

Ama bunun fazla önemi yoktu. Kazanılan parayla gerçek bir at satın aldık. Ama söz konusu olan bu değil. Aslında nişanın bozulmasından sonra, babamın bir defa bile kutudan çıktığını görmedim ve gerçekten babam olup

olmadığını merak ediyordum. Hayal kırıklığımın nedeni, portrelerimdeki genç kızın, aynı kişi olmasına rağmen, zaman içinde büyümesiydi ve ben artık onu eskisi gibi bulamıyordum. Ne zaman bunu düşünsem, ayrılmamızdan kaynaklanan acı canlanıyordu ve gözyaşı kanallarımın bıraktığı yaşlar nedensizce büyük miktarlarda akıyordu. Hemen, babam kutudan elini uzatarak çıkarttığı yeni bir ipek mendille gözlerimi sildi. Ne olursa olsun, yaptığım resim çok küçüktü ve bir gözyaşı temasıyla hemen eriyerek kıymetsizle-şecekti.

Bütün bu nedenlerden dolayı şimdi ismimi bilmeyen kimse kalmadı. Dünyadaki ilk pulun mucidi ve yapımcısı olarak Chopin ismi her ansiklopedide var. Ama posta sistemi gelişti ve devletçilikle, ismim sahte pullar yapan biri gibi meşhur oldu. Görünürde bu, postanelerde resmimin sergilenmesini açıklayan en inandırıcı neden. Sadece, babamın yaşamının sonuna doğru düzenli bir şekilde kullandığı kırmızı, posta pulları üzerinde kısmen tekrar üretildi.

Perdenin kalkmasından önceki beş dakika

Senin ve benim aramda sıcak bir rüzgar esiyor şimdi. Yakıcı ve şehvetli bir rüzgar bizi kaplıyor. Tam olarak ne zamandır esiyor bilmiyorum. Havanın sıcaklığı ve rüzgarın şiddeti içinde, sanırım zaman duygusunu kaybettim.

Ama, rüzgarın yönünün değişeceğini de biliyorum. Birden, serin bir batı rüzgarı esecek ve sıcak rüzgar bana, derimden çıkan bir buhar gibi gelecek. Hatta hatırlayamayacağım bile. Güney rüzgarı çok sert. Üzerinde kendi sonunun ilanını taşıyor.

Neden? Açıklama arıyorsan, bulmak olanaksız değil. Önemli olan, duymayı kabul ederseniz, bilmektir. Bunun tek kişilik bir tiyatro olduğunu ve canınızı sıkmak istemediğimi gayet iyi anlıyorsunuz. O halde, devam edeyim mi?

“Evet, evet... kısaysa...

— Kısaca... yaklaşık beş dakika.

— Beş dakika, ideal sanırım.

— Tabii ki, aşk. Bu, bolluğa ulaşmak için bir sis spirali haline dönüşerek gitgide büyüyen bir aşktan farklı. Bu, sondan başlayan paradoksal bir aşk. .. kaybolmuşluk duygusu hissederek başlayan bir aşk. Bir şair çok iyi anlatmış. Sevmek güzel ama sevilmek çirkindir. Kırık bir aşkla başlayan bir aşk hiçbir gölge çıkarmaz. Güzelliği bundan mı geliyor bilmiyorum; bu şekilde, yol açtığı acı içinde, pişmanlık var.

— Neden?

— Ne neden?

— Neden biten bir şey hakkında konuşmak gerekiyor?

— Bitmedi. Hikâyemiz kırık bir aşkla başlıyor. Şimdi, sıcak rüzgar daha şiddetli esiyor.

— Eğer sıcaksa yaz olduğu içindir.

— Yapılacak hiçbir şey yok. Hiçbir şey anlamıyor gibisin. Doğal olarak, bu bir hikaye. Sürmekte olan bir hikaye. Dinleyici olduğun kadar, bir oyuncu rolünü de üstlenmiş durumdasın. Şimdi birisi sana aşık. Sana verilen rolü oynamazsan çok sıkıcı olur. Belki garip ve aptalca ama rolünü oynamak zorundasın.

— Neden o halde?

— Önemli olan, son değil. Önemli olan şey derinin üstünü yakan rüzgarın gerçekliği. Bu rüzgarda uyuyan kelime ve duygular bir yüksek voltajın maviliğindeler. insan, gözleriyle, ruhunu cevher olarak görebileceği anı yakalayamıyor.

— Harika. Eğer bu ton seni bu kadar inandırıcı kılıyorsa, hiç yaralanamazsın. Ama isteklerin çok açık.

— Şüphesiz yarısı gerçek. Ama diğer yarıyı tanımamak-. ta direnirsen, burada duralım.

— Peki devam etmek' ister miydin?

— Tabii?

— İki dakika daha hakkın var.

— Kendini yoruyorsun.

— O halde zaman kaybetme.

— İyi, zamanın önemine değineceğim. Zamanı düzeltmek istemiyorum. Kalbimdeki SEN'le kıyaslanırsa, senin kalbindeki BEN çok değersiz. Ama bu açıdan kaçmak istiyorum ve zaman yumuşakça eriyor. İkna etme tekniğine hakim olabilirsem, o zaman biraz huzur ve mutluluk elde edebilirim. Aynı zamanda, kırık aşkla başlayan ve elde edilmesi çok zor olan bu yakıcı rüzgar benim için çok değerli. Şahane kelime ormanları ve arzu okyanusları. Zaman duruyor ve parmaklarımla cildine dokunduğumda sonsuzluk yaklaşıyor. Bu sıcak rüzgarın acısıyla, derimde, ölümüme kadar yok olmayacak bir değişiklik hissediyorum."

Oyun, perdenin kalkma zili duyulmadan bitti

Şimdi, açıklıkla ve güven içinde konuşabilirim. Yanılmadım. Belki başaramadım ama yanılmadım. Başarısızlığım bir pişmanlık sebebi hiç değil. Çünkü, özellikle sona ulaşmak için yaşamadım.

Ön kapının kapanma sesini duyuyorum.

Gitti. Ne hiddetli, ne de üzgünüm. Kapanan kapının sesi derin bir acımayla kaplandı. Aramızda ne kin, ne de kavga var. Sanırım giriş kapısını kullanmadan siluetinin yok olmasını isterdi.. O nedenle, kapıyı çarpmadan durakladı. On dakika içinde kapıyı çivileyeceğim. Belki hemen dönebilir düşüncesinden beklemiyorum. Sadece, çekiç sesini duymayacak kadar uzaklaşmasını bekliyorum.

Giriş kapısını hallettikten sonra yalnızca ikinci kattaki merdivenin imdat çıkışındaki sürme kalıyor. Pencereler ve kanatlar kontrplak ve kartonla kapatılmış olduğundan güneş ışığı gündüz içeri giremez. Şimdi, sisli alacakaranlıktan daha da hakiki. Tüm binanın dış dünyayla ilişkisi kesildi. Ne giriş ne de çıkış var. Bundan sonra, gideceğim. Sadece bir kutu-adamın

yapabileceği şekilde bir çıkış. Nasıl ve nereden çıkacağımı, son olarak bu notlarda belirtmek niyetindeyim.

On dakika ara.

Giriş kapısını çiviledim. Elimi tam yerinde tutmadığımdan, sol başparmak tırnağım açıldı. Biraz kan aktı ama acı-

sı çabuk geçti. Yanlış hatırlamıyorsam, onun çıktığı ve benim döndüğüm anın hiç lafını etmedik. Pişman olmadım değil ama, yalnızca konuşmakla pişmanlığın silineceğine inanmıyorum. Kelimelerin hala yararlı olduğu devir çoktan kapandı. Yalnızca bakışlarımızın çakışmasıyla her şeyi anlıyorduk. Bu mükemmel iletişim, aşkımızın yok olma süreci içinde yalnızca bir olguydu.

İfadesi özellikle sertti. Veya belki de hafif bir makyajın etkisiydi. Ne olursa olsun, kendi değişiminin küçük bir bölümü olduğu sürece, ifadesinin değişiminden etkilenmiyordum. Önemli olan şey onu giyinik görmekti. Hangi giysileri giyiyordu? Sorun orada değildi. İki ay boyunca, çıplak yaşamıştı. Ben de, kutu içinde çıplaktım. Evde, beraberce çıplaktık. Bizim dışımızda kimse yoktu. Kapıdan plakayı çıkarmış ve girişteki kırmızı ışığı söndürmüştük. İnsanlar, yanlışlıkla uğrayanlar da dahil, gelmeyi kesmişlerdi. Muayene olmadığını belirten, yazıyı çıkarmaya gerek yoktu.

Günde bir defa kutuyu kafama geçirip şehre iniyordum. Daha çok yiyecek olmak üzere, değişik günlük eşyalar toplayarak kararlılıktan yoksun bir varlık gibi yollarda geziniyordum. Ayda bir defadan fazla aynı dükkanda gözükmezsem, sataşılma riskinden de kurtuluyordum. Lüksümüz yoktu ama rahat yaşıyorduk. İki kişi, bu şekilde, uzun süre devam edebilirdik.

Evin arkasındaki merdivenden çıkıp, ikinci katın koridorunda kutuyu ve ayakkabılarımı çıkarttığımda, aşağıda beni bekliyor ve koşturuyordu. Bu, günün en heyecan verici anıydı. O esnada, uzun zaman için olmasa da hep uyarılıyordum ve penisim sertleşiyordu. Sendeleyerek birbirimize sıkıca sarılıyorduk ve aramızda en ufak bir alan bile kalmıyordu. Bununla beraber, fazla konuşmuyorduk. Kafası tam burun hizama geliyordu ve ona saçlarının güzel koktuğunu söylediğimde, hemen arkama birkaç kere' vurarak popomun yuvarlak ve sıkı olduğu yanıtını veriyordu. Ama sanırım burada

bir sorun yok. Diğer bir kişinin farklı bir insan olduğu bilinçli bir şekilde algılandığı zaman, kelimelerin etkili olması iki ila beş metre arasında değişen bir mesafeyle ilgili. Ben de, merdivenin yanındaki morgun aramıza girip gölge edeceğini hayal edemiyordum. Onu tamamen yok saymaya karar vermiştik ve onu yok saydığımız andan itibaren, bu oyun gerçek olarak görünmüyordu.

Birkaç dakika sonra, sertleşmemin durmaya başlamasıyla, sarılmamızı keserek koridorun sonundaki mutfağa yöneliyorduk. Ayrı bile olsak, vücutlarımızı sürekli temasta tutuyorduk. Örneğin, o musluğun yanında patates soyarken veya pırasa doğrarken, ben de ayaklarının dibine oturup hafifçe bacaklarını okşamaya devam ediyordum. Mutfağın taşları üstünden hafif yosun çıkıyordu. Asıl mutfak aşağıdaydı ve biraz ihmal edilmişti, hemen hemen hiç kullanılmıyordu. Bu, onu tekrar kullanmaya başlamamızın tek nedeniydi. Koridorun diğer tarafında artan malzemenin depolanması için uygun boş bir oda vardı: Sebzeler, balık kafaları ve benzer şeyler zamanla plastik torbalar içinde saklanmıştı, ama fareler yiyecek bulmak için onları parçalamışlar ve içlerindekiler ortaya, yere saçılmıştı. Yarım güne kalmadan çürümeye başlamışlardı ve kapı her açılıp kapandığında etrafa çok pis bir koku yayılıyordu. Ama üzerinde durmuyorduk. Birisinin tenine dokunursanız, koklama duyusu değişimlere uğrarmış gibi görünür. Ve bir de, dikkatimizin morga çekilmemesi için iyi bir fırsat olduğunu düşünmüştük. En iyimser tahminlerimiz bize, odanın çöple doldurulması için altı ay gerektiğini düşündürtecekti.

Ama gerçekten iyimserlik miydi? Sanırım başından beri tüm ümidimizi kaybetmiştik. Tutku, ateşli bir kendini tüketme arzusudur. Belki birbirimizi tüketmek için çok acele etmiştik. Aşkımızın elden gitmeden . bitmesini istemiyorduk, ama herkes gibi devam etmek istediğimizden emin değildik. Aynen vücut tortularının bulunduğu oda gibi, kendimiz için de, altı aydan fazlasını önceden tahmin edemiyorduk. Gün boyunca, vücutlarımızın herhangi bir yeriyle teması sürdürüyorduk. İki buçuk metrelik bir çemberden çok seyrek dışarı çıkıyorduk. Bu mesafeden birbirimizi çok iyi göremiyorduk ve aynı zamanda birbirimiz tarafından görülmeme düşüncesinden kurtulmuş oluyorduk.. Onun önünde birçok parçaya bölünüyordum. Popoma ettiği iltifat dışında, kişiliğim hakkında hiçbir fikir bildirmiyordu. Seviyor muydu yoksa nefret mi ediyordu? Bu, özel olarak

beni endişelendirmiyordu. Kelimeler anlamlarını yitirmeye başlamıştı. Zaman da durdurulmuştu. Üç gün, üç hafta, ne önemi vardı? Aşkımız kendini tüketmeye devam ediyordu ve sona ereceği gün, hatta an, hiçbir şey kalmayacaktı.

Bir de, bugün yukarı koşuşturan çıplak bir kadın yerine, bana sessizce bakan birini fark ettiğimde çok fazla şa- ■ şırmadım ve sadece başlangıç noktasına dönülmesinden kaynaklanan bir hayal kırıklığı hissettim. Çıplaklığım bana çok acınacak bir şey gibi geliyordu. Kovulmuş gibi, kutuma döndüm ve hareketsizce gitmesini beklemekten başka bir şey yapamadım. O ise, pis kokunun kaynağını teşhis etmek ister gibi görünüyordu. Yavaşça omzumun üstünden baktı ve odasına geri döndü.

Sessiz adımlarla muayene odasına döndüm. Her şeye baştan mı başlayacaktık? Doğal olarak, istenildiği kadar tekrarlanabilirdi. Koridorda çıkarttığı gürültüye kulak kabarttım. Hiçbir işaret algılanamıyordu. Kendisine sormamı mı bekliyordu. Deneseydik bile, aynı zaman ve aynı mekanda yalnızca bir tekrar olacaktı.

KA 11

Saatin kadranı eşitsiz biçimde aşınıyor.

En aşınmış yer, sekiz rakamının etrafı.

Çünkü parçalayan gözlerle bakıldı günde iki defa, şüphesiz, kullanıldı.

Diğer tarafta, ikinin yanı, sadece yansı aşınmış, çünkü gece, kapalı gözler, durmadan geçerler.

Her tarafı aynı kadranlı bir saati olan, kullanılmamış,

o kişi başlangıcı kaçırdı; bir tur geride.

Bu nedenle dünya hep bir tur öndedir.

Gördüğünü sandığı dünya daha başlamadı. Hayal zamanı,

İğneler kadran üzerinde dikey durduğu zaman.

Perdenin kalkma zili bile duyulmadan, oyun bitti.

Şimdi son itirafım. Oda kapısının sesini gerçekten duydum. En başından çivilediğime göre giriş kapısının sesi olamaz. Sıkıca kapattım, hatta en zahmetliiş de o idi: İmdat çıkışını da kilitlediğime göre, orası da içerden kilitli olmalı. Onu benden ayıran tek şey, bu nefret edilesi bluz ve etek. Elektriği kesersem, elbiselerinin baria yaptığı etki hemen kesilecek. Artık görünmez olduysa, bu, çıplak olması gibi bir şey. Üzerinde elbise varken bana bakmasına dayanamıyorum. Eğer karanlıkta olursak, kör bir partöner gibi gelir. O zaman tekrar yatışacaktır.' Bakışını yanıltacak bir plân bulmak için kafa patlatma gereksinimimden tamamen kurtuldum.

Kutuyu terk etmek yerine, dünyayı oraya tıkacağım. Şimdi dünya gözlerini kapatmış olmalı. Her şev imlediğim gibi olacak. Bina içinde bir şekil veya

hir gölge meydana getirebilecek her şeyden kurtuldum, yani, cep laınbam sayılmazsa; kibrit, mum, çakmak gibi eşyalardan.

Bir süre sonra elektriği kestim. Odasına, ne saklanarak ne çok açık şekilde bir göz attım. Doğal olarak kutuyu çıkarttım ve çıplağım. Sadece, karanlığın dibinden yapacağı işareti bekliyordum ve odanın beklenmedik değişimleri karşısında şaşkındım. Bu beklediğim şeyden çok farklıydı. Şaşırmıştan çok kararsızdım. Oda olması gereken alan, bir butiğin arkasındaki, gar bağlantısı gibi bir geçitti. Geçidin diğer tarafında, mağazaların karşısında, bir eşya satıcısının bürosu ve el bagajları için emanet yeri bulunuyordu. Geçit, ancak bir kişinin sığabileceği dar; ve özel bir yol bilgisine gerek duyulmaksızın, topografya ve yön. duygusundan garın içine uzandığı hemen tahmin edilebilecek çıkmaz bir ağaçlık yoldu.

işeme isteği dışında, kimsenin böyle bir yere girmemesi gerekirdi. Geçit, kauçuk boru yığınları, metal bir silindirden yapılmış bir ölü yakma makinesi, üstüste duran karton kutular, ve eski bisikletlerin arasına karışmış duran beş kadar kurumuş cüce ağaç saksısı gibi yığınlarla kaplıydı. Böyle bir yere hangi amaçla çekilmişti? Karton bulmak için bile olsa, buradan kaçıp başka bir yere gitmeye niyetli miydi?

Bütün bu enkazların arasından kendime bir yol çizerek, tam çıkmazın dibindeki beton merdivene vardım. Çok dik değildi ve aşağı yukarı beş basamaklıydı. Aşağı indim ve inanılması güç ama betondan bir platform belirdi. Bu manzara karşısında, bir geçit inşaatının başlatılıp, yapılırken yarıda bırakıldığı düşünülebilirdi.

Platforma kadar indim. Aniden, rüzgar daha şiddetli esmeye başladı. Uzaktan, demirlenmiş yol üzerindeki gece çalışmalarının gürültüsü iç çekme gibi duyuluyordu. Herhalde yoldaki neon lambalarının yansımasıyla, gökyüzü morumsu bir kırmızıya boyanmıştı. Bir adım attım ve birden, tam önüm, boşluk. Yedi sekiz metre kadar aşağıda yol çizgisini fark ettim. Kuş pislikleri şeklinde gözyaşı döken iki duvar arasında, tamamlanmamış bir binanın alt yapısının ortasındaki şantiye asansöründeymiş gibiyim.

Onu aramalıydım. Ama, bundan sonra, tek hir adım hile atılabilecek hiçbir yer yoktu. Burası, kapalı hir alandan başka bir şey değildi. Ama nereye kaybolabilirdi? Dikkatle . aşağıya baktım, ama çok karanlıktı ve hiçbir şey

göremedim. Bir adım daha ilerlemeyi denesen ne olurdu? Bilmek istiyordum. Aynı hesaba gelecek miydi? Eninde sonunda, bu, aynı bina içinde meydana gelen bir şeydi.

Evet; düşündüğümde, çok önemli bir şey daha geldi aklıma; her durumda, kutu imal edilirken, not almak için yeterli boş alan olduğundan emin olunmalıdır. Ama tabii, her zaman yeterince yer olacaktır zaten. Ne kadar titiz olunursa olunsun, boş yerler hiçbir zaman ' doldurulamaz. Bu beni hep şaşırtır, ama belli bir yazı çeşidi vardır ki, sadece boşluktan ibarettir. Her şekilde, kişinin ismi yazılabilir. Bana inanmak istemiyorsanız, inanmayın, önemli değil.

Aslında, dışardan bakıldığında bir kutu, dik açılı bir dikdörtgenler prizmasından başka bir şey değildir. Ama, ona içerden bakılırsa, birbirlerine bağlı halkaların oluşturduğu bir labirentten oluşmuş bir bulmaca olduğu görülür. Biz mücadele ettikçe, kutu da, vücudumuzdan ortaya çıkan yeni bir deri gibi, labirenti tamamlayan ve iç düzenlemeyi daha karışık hale sokan yeni halkalar üretmektedir. Tek bir şey kesindir: Kaybolmuş olan o, şimdi bu labirentin içinde bir yere saklanıyor. Özellikle kaçmadı, ama benim bulunduğum yeri bulamıyor. Şimdi, açıklıkla ve güvenle konuşabilirim. Hiç pişman değilim. İşaretler çok fazla ve gerçek de bunların sayısıyla doğru orantılı olarak var olabilirse çok iyi olur.

Yaklaşan ambulansın siren sesini duyuyorum.